

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΤΟΣ 14^{ον}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
41-(710)

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

Ο Κομμωτής που μεταβάλλει τα γυναικεία κεφαλάκια σε
κουκλίστικα με την σπесиαλιτέ του εις τας Κομμώσεις

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΚΑΘΙΣΤΑ ΓΝΩΣΤΟΝ

εις την πολυπληθή πελατείαν του ότι ξπαυσε λυτουργούν το επί της
όδου Χαλκοκονδύλη 20 Κομμωτήριόν του και ότι του λοιπού θα δέχεται εις
το νέον επί της οδού ΔΩΡΟΥ 14γ καθ' όλα έφάμιλλον των τελειότερων Πα-
ρισινών Ίνστιτούτων Κομμώσεων Κομμωτήριον και με τας ιδίας ως και
πρότερον προσιτάς δι' όλας τιμάς.

Ιδιαίτερον Τμήμα βαφής μαλλιών, διευθυνόμενον παρὰ
της έπιστήμονος εις το είδος της Δίδος Άγλαίας.

Προσέξατε την νέαν μας Διεύθυνσιν

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ
ΔΩΡΟΥ 14 γ (ΟΜΟΝΟΙΑ) Τηλ. 154-287

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας Αθηνών— Πειραιώς προς
εύκολίαν του κοινού:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ όδός Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, όδός Πατησίων αριθ. 165.

ΚΥΨΕΛΗΣ, όδός Κυψέλης αριθ. 86.

ΚΑΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησείας αριθ. 110

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, όδός Ευτυχίδου.

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μυρσινιάς και Καλλιθερίας

ΠΛΑΚΑΣ, όδός Καπνικαρέας αριθ. 37.

ΚΟΛΩΝΟΥ, όδ. Συγγρού πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ—ΣΕΚ

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, όδ. Πειραιώς 79, πλησίον Λαχαναγοράς

ΒΑΘΗΣ, όδός Αριστοτέλους 15α

ΠΛ. ΗΡΩΩΝ 633ς Καραϊσκάκη 81

ΑΧΑΡΝΩΝ, όδός Αχαρνών 114

ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, όδός Αχελώου και Αλυσσών

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Όδός Ομήρου 16, παρὰ την Άγιαν Τριάδα.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακράς Στοάς αριθ. 55

ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, όδός Αγ. Διονυσίου και Παράν.

ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Άντιστοίας 2.

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλάσσομενοι με το πλησιέστερον συνδικακόν παραρτημά-
μας αποσφύγγετε το έξοδα και την εργοπορίαν της μεταβάσεως
εις το κέντρον

ARTI

Παρούνται δια Φαρμακεία & Εμπορικά

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ — ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80-786

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΕΥΑΣ ΧΑΛΓΚ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΑΝ

Στο παζάρι της Τύνιδος, θρισκόταν εκτεθειμένη μια άρα-
βική κασέλα, παλιά και σκαλιστή από κάποιο χαρέμι,
αρκετά μεγάλη που χωρούσε έναν άνθρωπο. Ανάμεσα στ'
σημεία αραβουργήματά της, με τα οποία ήταν καταστό-
λιστη, υπήρχαν μικρές αόρατες τρύπες από τις οποίες μπο-
ρούσε κανείς ν' αναπνέη. Όσο τώρα για την ιστορία αυ-
τής της κασέλας, ήταν από τις πιο παράξενες.

Η όμορφη εύνοουμένη ενός πασά έκρυβε εκεί μέσα τον
φίλο της, ως την ημέρα που ο αυθέντης της, γυρίζοντας
έσφιγκα από ένα ταξίδι, την πρόσταξε να σηκώσει το σκέ-
παμά της. Η κασέλα όμως ήταν κλειδωμένη κ' η άπι-
στη, όσο κι' αν έψαξε, δεν μπόρεσε να βρη πουθενά το
κλειδί. Έπειτα, έπειδή ο πασάς επέμενε, έγινε κατακόκ-
κη από την αγανάκτησή της και του ώρκισθηκε πως δεν
έχε κρύψει εκεί μέσα κανένα τρυφερό φίλο της. Έκείνος
τότε της είπε πως την έπίστευε και πρόσταξε να πετάξουν
την κασέλα στο ποτάμι.

Ύστερα από δυο-τρεις μέρες η κασέλα ήρθε στην έπι-
φάνεια. Ένας ψαράς τη βρήκε και την τράβηξε στην ό-
ρη. Έκεί πέρα την άνοιξε περιεργός και βρήκε μέσα ένα
παιδί.

Όταν λοιπόν η Λιλίαν, η νεαρή γυναίκα του φόν Στρά-
σενφελντ, που ήταν διοικητής μιας ταξιαρχίας Ιππικού,
παράκαλεσε τον άνδρα της από μια ιδιοτροπία, να της ά-
γοράσει εκείνη την άραβική κασέλα, ήταν μαζί τους σ' έ-
να το παζάρι της Τύνιδος κι' ένας γοητευτικός ύπολο-
γος των Σπαχίδων, ο Ραούλ Μπρανκούρ.

— Μου άρέσει, πολύ αυτή η κασέλα, είπε η Λιλίαν χα-
ραγμένη και κυττάζοντας τον άνδρα της με τα σαγην-
ευτικά μάτια της. Θέλω να στολίσω μ' αυτή το περίπτερο

της θύλας μας.

Ο φόν Στράσενφελντ γύρισε και κύτταξε τον Ραούλ.
— Δεν μπορώ να της άρνηθώ τίποτε, του ώμολόγησε αι-
γανά, όταν με κυττάζει έτσι μ' αυτά τα όμορφα μάτια της
θάκανα τη μεγαλύτερη τρέλλα για να την ελκυστήσω και
να την κρατήσω κοντά μου. Μα, έσείς, δεν μπορείτε ίσως
να καταλάβετε.

— Πώς! του απάντησε θοράρα ο Ραούλ. Σας καταλα-
βαίνω πολύ καλά...

Η καθαρή ματιά του φόν Στράσενφελτ έμεινε λίγο
καρφωμένη επάνω στον ύπολογο, πριν ξαναγυρίση στο
αραβικό μπαζέλο.

— Πολύ καλά. Θα το αγοράσω λοιπόν, αφού σου άρέ-
σει, είπε έπειτα της Λιλίαν, κρύδοντας ένα αινιγματικό χα-
μόγελο.

Η σκαλιστή εκείνη κασέλα, που ήταν στ' αλήθεια πο-
λύ όμορφη, μετεφέρθηκε το άλλο απόγευμα στο περίπτε-
ρο που θρισκόταν στο βάθος του κήπου μιας χαριτωμένης
θύλας στην άκρη της θάλασσας.

Ο φόν Στράσενφελντ είχε χτίσει αυτή τη θύλα σε
χειλος μιας άβυσσος σ' ένα ρομαντικό και πραγματικά
παραδεισίο τοπίο. Από τη μια μεριά, στο βάθος υψηλών
βράχων, άπλωνόταν η θάλασσα. Από την άλλη, ένας άπε-
ραντος κάμπος με ανθισμένες άμυγδαλιές.

Όταν η Λιλίαν έσκυβε από την άκρη της θύλας και
κύτταζε κάτω την άβυσσο, ανατριχίλαζε. Ωστόσο, από την
ημέρα που έφθασε η άραβική κασέλα, κατά εκεί, στον
μικρό όρμο που σχημάτιζαν οι βράχοι, σταματούσε κάποι-
τε-κάποτε, ένα κόττερο. Κι' έπειτα, σε λίγο, από μονοπά-

τι που ανέβαινε προς τη θύλα, από τη μεριά των θράχων, φαινόταν ο νεαρός ύπολοχαγός των Σπαχήδων, ο Ραούλ Μπρανκούρ.

Ο Ραούλ περνούσε ταχτικά από εκείνο το μονοπάτι. Ο τρελλός έρωσ του για τη Λίλιαν τον έκανε να αφήσει κάθε κίνδυνο. Και όμως έπρεπε κ' οι δυο τους να είναι πολύ προσεκτικοί, γιατί ο φόν Στράσσεφελντ ήταν καχύποπτος.

Παρ' όλες όμως τις προφυλάξεις τους, μία ημέρα που καθόντουσαν στον κήπο, έφθασε η καμαριέρα κατάπληκτη και κίτρινη σαν το κερί να τους ειδοποιήσει ότι είχε γυρίσει ξαφνικά ο φόν Στράσσεφελντ, που είχε φύγει από το πρωί για μία έκδρομη με μερικούς φίλους του, μανιόδεις κυνηγούς, που θα κρατούσε δυο ολόκληρες ημέρες.

Εκείνη τη στιγμή, η Λίλιαν κατάλαβε πως δεν υπήρχε καμιά άλλη σωτηρία, παρά η άραδική κασέλα που ήταν μέσα στο περίπτερο, δυο θήματα από εκεί που καθόντουσαν.

Έτρεξαν λοιπόν στο περίπτερο κ' εκεί η Λίλιαν είπε το άγαπητό της:

— Έμπρός, Ραούλ! Έμπα γρήγορα μέσα στην κασέλα! Δεν υπάρχει δυστυχώς, καμιά άλλη διέξοδος...

Και σήκωσε το σκέπασμά της.

Ο Ραούλ, παρ' όλη την απέχθεια, που ένοιωθε να χωθεί εκεί μέσα, ήταν έτοιμος για την μεγαλύτερη θυσία, γιό να μην εκθέσει τη Λίλιαν. Μπήκε λοιπόν μέσα στην κασέλα κ' εκείνη, την έκλεισε και την κλείδωσε. Έπειτα, έκρυψε το κλειδί μέσα στην τσέπη της και τράβηξε προς το σπίτι.

Μά ο άνδρας της δεν ήταν εκεί πέρα. Ένας υπηρέτης της είπε ότι τον είδε να τραβήγει προς τον κήπο. Η Λίλιαν, γύρισε τότε στο περίπτερο. Μόλις όμως έκανε να περάσει το κατώφλι του, άκουσε θήματα πίσω της. Κάποιοι έρχονται!... Άμέσως κάθισε σε μία ψάθινη πολυθρόνα και πήρε στα χέρια της ένα θιβλίο.

Την ίδια στιγμή μπήκε μέσα στο περίπτερο ο άνδρας της.

Μου είπαν πως είσαι εδώ κ' έτρεξα άμέσως να σε συναντήσω. Το είπες.

— Σ' ευχαριστώ, αγάπη μου, της απάντησε ο φόν Στράσσεφελντ. Είχα κάνει τον γύρο του κήπου.

— Μά γιατί γύρισες; απόρησε η Λίλιαν. Ήθελες να πας τόσο σ' αυτό το κυνήγι!...

— Ναι, αυτό είναι αλήθεια, μά δεν μπορούσα να νοιώθω ότι θρικόμουν μακριά σου! Είσαι ευχαριστημένη που με ξαναβλέπεις τόσο γρήγορα;

— Μά θέβαια! Τά μάτια του φόν Στράσσεφελντ ήσαν προσηλωμένα επάνω της, διαπεραστικά, γεμάτα από ένα παράξενο φως.

— Είμαι ένας γέρος, Λιλιάν μου, είπε. Είμαι ένας γέρος με τις ιδιοτροπίες και τις παραξενιές των γέρον. Καμιά φορά, είμαι και σκλάβος της φαντασίας μου...

— Μήπως σου πέρασε από το νοῦ καμιά τρελή ιδέα; Μήπως με υποψιάζεσαι; τόν ρώτησε τολμηρά η Λίλιαν.

— Όλους τούς υποψιάζομαι, αγάπη μου... της απάντησε εκείνος. Άκό

μα και σένα! Ίσως να κάνω λάθος... Μά τί λέω; Άσφαλώς κάνω λάθος, αλλά θέλω να θεβαινω ότι δεν είναι αλήθεια. Μόνο τα λόγια σου με καθησυχάζουν...

— Τα λόγια μου; Τί θέλεις να σου πω;

— Πώς μ' αγαπάς! Πώς αγαπάς μόνο έμένα! Πώς δεν είσαι ικανή να με απατήσεις!...

Η Λίλιαν σήκωσε το κεφάλι και τόν κύτταξε με μία καθαρή και σταθερή ματιά.

— Σ' αγαπώ, Ρούντολφ! τοῦ είπε. Άγαπώ μόνο έμένα! Δεν μπορώ, δεν θέλω να σε απατήσω. Δεν αγαπώ κανέναν άλλο...

Κι' άξαφνα ξέσπασε σ' ένα κρυστάλλινο γέλιο.

— Τί άνοησίες! έκανε. Πώς πέρασε μία τέτοια ιδέα από το μυαλό σου;

Κι' έπειτα, παίρνοντας θάρρος από το χαμόγελο του άνδρος της επρόσθεσε:

— Δεν μου άρέσουν αυτά τα λόγια!

— Ούτε καί μένα... έκανε ο φόν Στράσσεφελντ. Άς τα ξεχάσουμε.

Και, χαμογελώντας, ξεακολούθησε:

— Ξέρεις, αυτή εκεί η άραδική κασέλα μ' έκανε να σε υποψιασθώ. (Η καρδιά της Λίλιαν σταμάτησε...) Ναι, αυτή η κασέλα που σου άρεσε τόσο και που ο φίλος σου πασάς την έριξε στο ποτάμι... Άλήθεια, ξεχάσα. Τι έχεις βάλει εκεί μέσα, αγάπη μου.

Η Λίλιαν είχε παγώσει από τη φρίκη της. Μά μία υπέρ-ανθρώπινη προσπάθεια μπόρεσε ν' άπαντήσει:

— Τί έχω μέσα; Βιβλία...

— Μπορώ να την άνοιξω;

Τά χωρά χέλι της Λίλιαν χαμογέλασαν.

— Ξέρεις... έχω χάσει το κλειδί σαν την ευνουμένη που πασαί!... ψιθύρισε.

— Κ' είναι δύσκολο να σπάσει κανείς την κλειδαριά;

— Ω, Ρούντολφ, τί τρέλλες είσαι αυτές; Γιατί θέλεις να καταστρέψεις αυτήν την όμορφη κασέλα μου; Θα το βρω το κλειδί! Δεν μπορείς να περιμένεις;

Ο φόν Στράσσεφελντ ξεακολούθησε να περιγράφεται μ' ένα παράξενο θλέμμα την άραδική κασέλα. Όταν ξανασηκώθηκε η Λίλιαν, εκείνη διάβασε στα μάτια του μία άδυσωπητή απόφαση.

— Δεν μου άρεσει αυτή η κασέλα! Την μισώ!... έδήλωσε ο φόν Στράσσεφελντ. Τι την θέλουμε; Άς την πετάξουμε!...

— Όπως θέλεις... ψιθύρισε η Λίλιαν μισοπεθαμένη από τη φρίκη της. Μά γιατί τώρα άμέσως!

— Άφρησέ την ως αύριο... Σου υπόσχομαι ότι δεν θα την ξαναδεις...

— Όχι, άς γλυτώνουμε μία ώρα άρχιτερα! έπειτα μείνει ο άνδρας της. Έγω κι' εγώ τις παραξενιές μου. Αυτή η κασέλα με πειράζει στα νεύρα!...

— Πολύ καλά... έκανε η Λίλιαν. Μά άς πάρουμε πρώτα το τσάι, κ' ύστερα μπορούμε θαυμάσια να παίξουμε χαρτιά...

— Δεν έχω καμιά δι' άθεοι... έλεγε ο φόν Στράσσεφελντ. Είμαι παραπολιού που χανόταν στο θάθος του κήπου. Όλα της φαινόταν άπίστευτα, σαν να ζωούσε κάπου παραμυθι. Άξαφνα όμως τά μάτια της έαίτια εινε αυτή η άραδική κασέλα! Θα πάω να την πάρουν από δώ.

— Μά γιατί; Πού

Η καμαριέρα κίτρινη σαν το κερί, τούς ειδοποίησε ότι είχε γυρίσει ξαφνικά ο φόν Στράσσεφελντ.

την πιά; φώναξε η Λίλιαν με άπόγνωση.

—Θέλω να την πετάξω στη θάλασσα. Εινε μία ιδιοτροπία μου. Μά δεν θά ήσυχάσω αν δεν άπαλλαγώ από αυτήν... Μου τό επιτρέπεις;

—Γιατί όχι; τοῦ απάντησε η Λίλιαν ξεσπώντας σ' ένα παράξενο γέλιο. Η τραγική θέση της, που δεν είχε καμιά διέξοδο, της έδινε ένα ήρωικό θάρρος. Έπρεπε να διαλέξει και γρήγορα μάλιστα, ένα από τα δυο: ή τη σωτηρία του Ραούλ ή τη δική της.

—Δέχεσαι λοιπόν; τη ρώτησε ο άνδρας της με μία παράξενη φωνή.

— Γιατί όχι; Ξαναείπε η Λίλιαν. Άφου έχεις τόσο παράξενες ιδιοτροπίες! Μά τί θά την κάνης, αλήθειες;

Ο φόν Στράσσεφελντ δεν της απάντησε. Φώναξε άμέσως τον κηπουρό κ' έναν υπηρέτη και τούς είπε:

— Σηκώστε αυτή την κασέλα και πετάξτε την στη θάλασσα!...

— Στη θάλασσα; έκανε έκπληκτος ο κηπουρός.

— Ναι! τόν απάντησε αυστηρά ο φόν Στράσσεφελντ. Οι δυο άνθρωποι έσκυψαν, σηκώσαν την κασέλα και θύγαν από το περίπτερο. Δυο θήματα πιο πέρα ήταν τ' άκεί της άδύσσο.

Ο φόν Στράσσεφελντ παρακολουθούσε τις κινήσεις τους μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο. Η Λίλιαν είχε παραλύσει από τον φόβο και δεν τολμούσε να σηκώσει το κεφάλι της. Κύτταζε μόνο σαν άφηρημένη τα χέρια της που έτρεμαν.

— Τι μενέμετε; φώναξε ο άνδρας της στους ανθρώπους του.

Εκείνοι σηκώσαν την κασέλα και την πέταξαν στη θάλασσα.

—Έπί τέλους! έκανε ο φόν Στράσσεφελντ, παίρνοντας μία βαθιά ανάσα. Έφυγε ένα θάρος από το στήθος μου, αγάπη μου!... Μά, τί παράξενες που είσαστες έσεις ή γυναίκες! Περιμένα δάκουα, παρακάλια, διαμαρτυρίες... Έκείνη η άραδική κασέλα σου άρεσε τόσο πολύ! Μά, μόλις σου ξεδύλωσα τη θέλησή μου, υπεχώρησες άμέσως. Όμοιολογώ τώρα επί την προέδλεπα, την περιμένα αυτήν την ύποταγή σου. Είχα στοιχηματίσει μάλιστα με τον Μπρανκούρ ότι δεν θα έφερνες καμιά αντίρρηση! Ο ύπολοχαγός λοιπόν έχασε το στοίχημα!... Βεβαιώθηκες τώρα, Μπρανκούρ; ρώτησε ο φόν Στράσσεφελντ ύψώνοντας τη φωνή.

Πιο από ένα πυκνό και φουντωτό θάμνο θύγ' ένα άξαφνα ο όμορφος ύπολοχαγός των Σπαχήδων και παρουσιάσθηκε μπροστά τους.

Η Λίλιαν μόλις πρόφθασε να συγκρατήσει μία κραυγή έκπληξας.

Κατάχλωμη, κύτταξε σαν τρελλή το πρόσωπο του Ραούλ που απέφυγε περιφρονητικά να την κοιτάξει στα μάτια.

— Συνάντησα τον Μπρανκούρ τη στιγμή ακριβώς που έμπαινα στον κήπο... της εξήγησε μ' ένα παράξενο χαμόγελο ο άνδρας της. Μόλις είχε φύσει κι' εκείνος για να μάς δει. Βλέποντας λοιπόν την άραδική κασέλα εδώ στο περίπτερο, άρχισα να μιλάμε για την ιδιοτροπία σου, Λίλιαν. Εγώ υποστήριζα πως παρ' όλα τα προσωπικά αισθήματα, θά μ' άφηνες να την πετάξω στη θάλασσα χωρίς καμιά διαμαρτυρία... Ο ύπολοχαγός δεν πίστευε σε μία τόσο υποχωρητική σύζυγο... Έλπίζω ότι τώρα, Μπρανκούρ, θ' άλλαξες γνώμη για τη Λίλιαν...

Ο Ραούλ υπεκλήθη ελαφρά, μπροστά τους.

— Άλλάξα τελείως γνώμη. κ. φόν Στράσσεφελντ! απάντησε. Έπιτρέψτε μου να φύγω... Δεν θα ήθελα να ένοχλήσω περισσότερο τη συντροφιά σας... Έχετε μία αξιοθαύμαστη σύζυγο!...

Αυτό ακριβώς περιμένα από την λεπτότητα του... τόν απάντησε με μία περιέργη φωνή ο άνδρας της Λίλιαν.

Εκείνη, παρακολούθησε με τη ματιά της τόν Ραούλ που χανόταν στο θάθος του κήπου. Όλα της φαινόταν άπίστευτα, σαν να ζωούσε κάπου παραμυθι. Άξαφνα όμως τά μάτια της έαίτια εινε αυτή η άραδική κασέλα! Θα πάω να την πάρουν από δώ.

— Μά γιατί; Πού

Ο φόν Στράσσεφελντ την υποψίαζόταν κ' είχε

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΩΜΟΡΦΙΑ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑΝ, Ναύπλιον. — Άπό σάς εξαρτάται να αλλάξετε την έκφραση του προσώπου σας και να μη φαίνοσθε πια σαν γριά, ενώ εισθε μόλις είκοσιτεσσάρων ετών. Καταργήστε την καθιστική ζωή, κάνετε περιπάτους μακρινούς με τα πόδια, γυμναστική, κολύμπι, δυο κρατάει ο καλός καιρός. Έστω και αν δεν έχετε ανάγκη ν' άδυνατίσετε, ή μέθοδος αυτή θά δώσει στο σώμα σας μεγάλη ελγυνσία και ζωτικότητα και θά σας φέρη πίσω την νεανική εμφάνιση που χάσατε. Γιατί δεν κόδετε τα μακριά μαλλιά σας. Όχι φυσικά, ά λά γκαρσόν, αυτό δεν εινε πια της μόδας, αλλά να τά κόψετε ως τούς ώμους και να τά κάνετε ένα μοντέρνο χτένισμα, μπουκλάκια στο πλάι, αν έχετε πρόσωπο μικρό ή ένα ή δυο ρουλέδες πίσω, αν εινε σοβαρά τά χαρακτηριστικά σας. Το μεγάλο μέτωπο κερδίζει αν αφήνεται ξεσκέπαστο, εκτός αν εινε υπερβολικά μεγάλο και τότε αφήνεται άφελιες, ή όποιες εινε πάλι στη μόδα. Τα μαλλιά σας να μην τά λούζετε με σαποῦνι της κουζίνας, ούτε με μωσχόσαποῦνο, εινε και τά δυο καταστρεπτικά. Λούζετέ τα μ' ένα καλό σαποῦνι, π. χ. το Σ α μ π ο ζ ά ν - Τ έ τ - Ν ο υ ά ρ το όποιον μπορείτε να γράψετε να σας στείλουν και από τας Άθήνας μέσα σ' ένα φάκελλο.

ΑΝΗΣΥΧΟΝ ΨΥΧΗΝ, Ένταῦθα. — Κατ' άρχην δεν είμεθα όπέρ του ρίμμελ, αλλά άφου δεν μπορείτε να κάνετε χωρίς αυτό, τότε προτιμήστε το ρίμμελ σε χρώμα μαρρόν, το όποιον μπορείτε να θρήτε στα καλά καταστήματα καλλυντικών. Το μαύρο ρίμμελ πηγαίνει μόνον στα μαύρα μάτια. Πάντως και το ρίμμελ αυτό να το χρησιμοποιήτε με μεγάλη οικονομία και προσοχή και να το θάζετε κάθε θράδυ από τά μάτια σας μ' ένα μπαμπούκι άλειμμένο με γλυκερίνη. Τη συνταγή της λουσιών για τις θλαραρίδες την εδώσαμε στο προηγούμενο τεῦχος.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ, Θεσσαλονίκη. — Μην νομίζετε ότι με τό να μη θάζη κανείς επίποτε άπολύτως στο δέρμα του το άφελι. Άπεναντίας μάλιστα, ίδιως όταν έχη λιπαρό δέρμα και άνοικτους πόρους, όπως μου παραπονείσθε έσεις. Άφου δεν θέλετε κανένα «καλλυντικό», τότε χρησιμοποιήστε την έξης άπλουστάτη συνταγή με την όποια θά καθαρίσετε κάθε θράδυ το δέρμα σας: Κτυπήστε σε μαρέγκα σφιχτή τρία άσπράδια αυγών. Προσθέστε σταγόνα προς σταγόνα και ξεακολουθώντας να χτυπάτε, πεντακόσια γραμμάρια καθαρό οινόπνευμα και τό ζουμί μισού λεμονιού. Το πρωί να πλένεσθε με γάλα άβραστο και να τό αφήνεται να ξεραίνεται επάνω στο πρόσωπό σας κατόπιν δέ να τό καθαρίζετε με τριανταφυλόνερο. Χρησιμοποιείτε πούδρα πολύ καλής ποιότητας και πολύ λεπτή, π. χ. ή πούδρα του Σ έ ρ κ σε χρώμα Ν α τ υ ο έ λ Ι Ι εινε ότι χρειάζεται για τό δέρμα σας.

Η ΟΪΗ ΣΑΣ

παρακολουθήσει τόν Ραούλ. Όταν λοιπόν εκείνη έκρυψε τόν ύπολοχαγό μέσα στην κασέλα και τράβηξε προς το σπίτι, για να συναντήσει τόν άνδρα της, ο φόν Στράσσεφελντ μπήκε στο περίπτερο, άνοίξε την κασέλα μ' ένα αντικλειδί και έβγαλε από μέσα τόν ύπολοχαγό.

Ο φόν Στράσσεφελντ τότε θέλησε να την δοκιμάσει και να την τιμωρήσει σκληρά. Δεν τόν ενδιέφερε ή προδοσία του Μπρανκούρ. Εκείνο που τόν πηλγανωε ήταν ή άπιστία της γυναίκας του. Και θέλησε να την δοκιμάσει: θέλησε να δει ποιόν θά διάλεγε από τούς δυο: τόν Ραούλ ή εκείνον; Για μία στιγμή η Λίλιαν ένοιωσε ένα παράξενο ίλιγγό και στήριχθηκε για να μην πέση. Ένας σκληρός πόνος της έσχίξε την καρδιά.

Η Λίλιαν ήταν θαρραλέα κ' ίσως θά μπορούσε να υποφέρει τόν χαμό του φίλου της. Ίσως θά μπορούσε να ξεακολουθήσει να ζή σ' έναν κόσμο στον όποιο δεν υπήρχε πια ο Ραούλ. Μά θά μπορούσε να άση σ' έναν κόσμο, στον όποιο υπήρχε ακόμη ο Ραούλ, χωρίς να εινε ποιά δικός της; Η τιμωρία ήταν σκληρή, αλχημική. Η Λίλιαν από τότε δεν ξενασθήκε πια από εκείνη τη θύλα στην άκρη της θάλασσας. Δεν θέλησε να πλησιάσει κανέναν άλλο άνδρα. Ένοιωθε πως ήταν άνάγκη για τόν έρωτα.

Κι' άφωσιώθηκε στον άνδρα της που την λάτρευε.

ΕΥΑ ΧΑΔΓΚ

Κομψότατο μοντέρνο χτένισμα για όσες έχουν μακριά μαλλιά. Τα έμπρός μαλλιά σχηματίζουν τρία μπουκλάκια, ενώ τα πίσω στρέφονται και περβάλλουν το κεφάλι γύρω-γύρω σαν στεφάνι. Στερεώνονται με κοκάλινες φουρκέτες.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΡΩΪΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΟΡΤΟΝ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ και στη Νέα Υόρκη άνοιξιάντικα πρωινά, τόσο όμορφα, τόσο φωτεινά που κι αυτοί άκόμη οι στυγνοί κι' αδιάφοροι μεγαλοεπιχειρηματίαι τραγουδούν εύθυμα την ώρα που παίρνουν το λουτρό τους.

Με μιά τέτοια διάθεση λοιπόν λουζόταν κι' ο Τζόε Μόρτον, κυττάζοντας από το παράθυρο ενός πύργου του «Ρίτς» τους αναρίθμητους ουρανοξύστες που ύψωνόντουσαν αγέρωχα, μέσα στον χρυσό ήλιο, προς τον καθαρό ουρανό.

Γιατί, άλλως τε, να μην είνε εύτυχισμένος ο Τζόε Μόρτον; Τυχερός σ' όλες τις δουλειές, παντρεμένος όπως ήθελε, γεμάτος υγεία, πάντα σε «φόρμα», όπως λένε οι φίλαθλοι, ήταν πολύ φυσικό να είνε ένθουσιασμένος από αυτήν την άνοιξιάντικη μαγεία της ημέρας και να νοιώθω πως ήταν πιά νέος από κάθε άλλη φορά.

Έτσι, εξακολουθώντας να σιγαντραγουδά, μπήκε έξω από ένα τέταρτο της ώρας μέσα στο σαλόνι του διαμερίσματός του, όπου τον περίμενε το πρόγευμα.

Η Έλσα, η γυναίκα του, ήταν εξαπλωμένη σε μιά πολυθρόνα, φορώντας ένα κινέζικο κιμονό με μεγάλους χρυσούς πελαργούς σε γαλάζιο φόντο. Πάντοτε κομψή, πάντοτε νόστιμη, ύστερ' από είκοσι δόκλιπρα χρόνια συζυγικής ζωής, ήξερε να γίνεται έλκυστική και... απαραίτητη.

Εκείνο το πρωί, ο Μόρτον ένοιωθε πως ήταν τόσο εύτυχισμένος που ήθελε να κάνει και τους άλλους εύτυχεις, όσοι βρίσκόντουσαν τριγύρω του. Και ποιός άλλος α' έιζε να συμμερισθ' τη χαρά του, αν όχι η αγαπημένη του Έλσα; Μπορούσε θαυμάσια να της προσφέρει εκείνη την υπέροχη γούνα από «θιζόν», που τόσο την ήθελε. Η οικονομική κρίσι είχε περάσει πια κι' όλες η δουλειές είχαν πάρει πάλι την επάνω δόξα.

— Αλήθεια, της είπε ξαφνικά, μπορείς ν' αγοράσεις, αγάπη μου, εκείνη τη γούνα, μολονότι, δεν μπορώ να καταλάβω τί το θέλουν η γυναίκες το δεύτερο μαντά, στο τέλος του χειμώνα... «Α! ξέρω, θά μωδ' πής, ότι υπάρχουν τώρα πολλές ευκαιρίες, πολλές περιπτώσεις και τ'α λοιπά. Σύμφωνα... Με δυο λόγια σου την κάνω δώρο μ' όλη μου την καρδιά. Τρέξε να την πάρης.

«Το πρόσωπο της Έλσας κοκκίνισε από τη χαρά, άκριθω, όπως το πρόσωπο ενός κοριτσιού—συλλογίσθηκε ο Μόρτον—μπροστά σ' ένα κουτί με σοκολατάκια».

—Αγάπη μου, το λες αλήθεια; φώναξε η γυναίκα του, καθώς σηκώνονταν από την πολυθρόνα. Τί καλός που είσαι!... Μά είνε μιά πρώτη τάξεως ευκαιρία!... Κι' έπειτα, αν κ' ήρθε η Άνοιξι, ο καιρός είνε ακόμη ψυχρός.

Η καμαριέρα περίμενε στον προθάλαμο με το επανωφόρι και το καπέλλο του Μόρτον. Η Έλσα έτρεξε, πήρε από τ'α χέρια της το λεπτό γκριζο παλτό, τον βοήθησε ή ίδια να το φορέση κι' έπειτα με μιά άσυνήθιστη τρυφερότητα τον άγκάλιασε και τον φίλησε στο μάγουλο.

—Τί ντροπή!... Τί ντροπή!...

—Θά σε περιμένω άποψε, αγάπη μου! του είπε. Είμαστε καλεσμένοι στους Μόρρισον: θά φορέσω την καινούργια γούνα μου και θά κάνω την Κλάρα να σκάση από τη γליεία της!

Ο Τζόε Μόρτον είχε μιά μικρή κι' άθωα πρόληψη. Μόλις πατούσε το κουμπί του «άσανσέρ», άρχιζε να μετρά: αν το άσανσέρ έφτανε ως το πέντε, ή ημέρα θά ήταν υπέροχη, ως το δέκα θά ήταν συνθησιμένη κι' ως το δεκαπέντε θά ήταν άσχημη. Έκείνο το πρωί, μόλις πάτησε το κουμπί, έφτασε άμέσως το «άσανσέρ».

—Είχα άνεσάσει έναν κύριο στο άπάνω πάτωμα... του εξήγησε ο «λίφτ» χαμογελώντας. Έτοιμαζόμουν να κατεβώ, όταν πατήσατε το κουμπί. Πώς είσατε, κύριε Μόρτον; Όραία ημέρα σήμερα, έ;...

Το «άσανσέρ» κατέβηκε τρία πατώματα, όταν άξαφνα χτύπησε το κουδούνι του. Ο άνέλκυστήρας στάθηκε είκοσι

οιχτώ πατώματα επάνω από το έδαφος. Η πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα μιά νέα. Ο Μόρτον έβγαλε άμέσως το καπέλλο του κι' άρχισε να την κυττάζει με προσοχή. Ήταν μιά όμορφη κοπέλλα, ο τύπος της γυναίκας που όνειρεύονται όλοι οι άνδρες: λεπτή, νέα, ολόδροση, με ξανθά μαλλιά, με μεγάλα μάτια, γεμάτα φώς και γοητεία. Επίσης ήταν άσφαλώς άριστοκόρτα: φαινόταν άμέσως ή κομψότητά της, το ραφινάτο γούστο της. Ο Μόρτον, καταγοητευμένος, δεν έχόρτανε να βλέπει εκείνη την ξανθή καλλονή.

«Άξαφνα, ή νέα του χαμογέλασε! Για μιά στιγμή, ή καρδιά του Μόρτον σταμάτησε να χτυπά. Του είχε χαμογελάσει... Έκείνη ή ολόδροση νέα του είχε χαμογελάσει!... Άπίστευτο! Μιά γυναίκα σαν κι αυτή... Η καρδιά του άναρχισε να χτυπάει τρελλά, με δύναμι. Σ' αυτό το μεταξύ, το «άσανσέρ» σταματούσε στα διάφορα πατώματα κι' έμπαιναν μέσα άλλοι ένοικοι του μεγάλου ξενοδοχείου. Μά ο Μόρτον δεν τους προσεχε. Είχε το νού του στην ξανθή νέα, που τον

είχε πλησιάσει κι' έτσι αυτός μπορούσε να τη βλέπει καλύτερα. Όχι! Δεν είχε κάνει λάθος. Η νέα χαμογελούσε. Στά φωτεινά μάτια της φαινόταν καθαρά μιά έκφρασι συμπάθειας και ένδιαφέροντος.

Ο Τζόε Μόρτον πήγαινε να τρελλαθ' από τη χαρά του... Μά τί είνε λοιπόν πενήντα χρόνια, όταν κάνει κανείς κάθε μέρα «μιασάξ» κι' έχει κι' έναν καλό ράφτη; Δεν είνε τίποτε το σπουδαίο... Ένας άνδρας βρίσκεται επάνω στην άκμή του. Κ' ή έξυπνες γυναίκες δεν δίνουν καμιά προσοχή στους επιπόλαιους νέους...

Ο Μόρτον ξανακύτταξε την ξανθή νέα. Ναί, ήταν αλήθεια! Έδειχνε μεγάλο ένδιαφέρον γι' αυτόν.

Από το μυαλό του Μόρτον άρχισαν τώρα να περνούν ή πιό τρελλές ιδέες: έξωτικά νησιά, ή Χαβάι, Χρυσές Αμουνιές, ψηλοί φοίνικες, φεγγαρόλουστες νύχτες κι' έκείνοι, οι δύο τους, άγκαλιασμένοι... Για την Έλσα, μιά

τέτοια περιπέτεια του δεν θά ήταν κάτι το τρομερό... Άλλωστε θά την άποζημιώνω και με το παραπάνω.

Θά πρόσχε μόνο να μην την ταπεινώση, να μην την έξευτελήση. Με την πρόφασι ενός ταξιδιού για υποθέσεις στην Αυστραλία, θά τ'α καταφέρνε μιά χαρά... Όσο για το γραφείο του, είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη στον Νταϊνις, τον συνεταίρο του. Όλα ήταν εύκολα κι' ή ζωή τόσο όμορφη! Ο Μόρτον ξανακύτταξε την δροσερή νέα.

Μά, ναί, ναί, συμβαίνουν καμιά φορά τέτοιες περιπέτειες. Βέβαια δεν μπορεί να κάνει κανείς λόγο για έρωτα από την πρώτη ματιά, για κεραυνοβόλο έρωτα, μ'α μπορεί θαυμάσια να μιλήση για μιά κρυφή συμπάθεια... σαν να ήταν γνώριμοι, σαν να είχαν συναντηθ' σε μιάν άλλη ζωή. Το «άσανσέρ», σταμάτησε πάλι και μπήκαν κι' άλλοι που έσπρωξαν την ξανθή νέα σχεδόν επάνω στον Μόρτον. Τί κοπέλλα, Θεέ μου, τί θαύμα όμορφιάς! Τί τυχερός που ήταν!...

Ενώ το «άσανσέρ» στεκόταν, σιγά-σιγά, στο τέταρτο πάτωμα, ο Μόρτον νόμιζε πως άπαφρονήση. Γρήγορα όμως άνέκτησε την ψυχραιμία του. «Άφησε τις άνοησίες... Έκανε μόνος του. Η δουλειά αυτή θέλει μεγάλη τέχνη, μεγάλη προσοχή. Ένα τέτοιο κορίτσι είνε από οικογένεια... Δεν είνε άστεία... Πρώτα απ' όλα, το διαζύγιο...»

Μιά άτελείωτη σειρά από δυσκολίες παρουσιάσθηκε στο πνεύμα του, όπως τ'α συρματοπλέγματα μπροστά στα χαρράματα. Μά ή καρδιά του δεν λογάριζε τίποτε. Θά τ'α έβγαζε πέρα, θά υπερπηδούσε όλα τ'α εμπόδια. Τίποτε δεν θά μπορούσε πειά να του χωρίση, εκείνην κι' αυτόν!

Το «άσανσέρ» σταμάτησε άπότομα στο ισόγειο κι' οι ένοικοι του ξενοδοχείου διάστηκαν να βγουν έξω. Ο Μόρτον έμεινε με τους τελευταίους. Περιμένα να προχωρήση πρώτα ή ξανθή νέα.

Εκείνη, πριν βγ', έθύρισε το κεφάλι και του έρριξε μιά ματιά, στην όποια ο Μόρτον είδε όλη την τρυφερότητα κι' όλο τον ένθουσιασμό μιάς νεανικής καρδιάς.

Καθώς άκολουθούσε την όμορφη νέα στο χώλ του ξενοδοχείου, ο Μόρτον έρριξε μιά ματιά σ' έναν από τους μεγάλους καθρέφτες κι' έκανε να διορθώση τη γραβάτα του...

Μά την ίδια στιγμή μαρμάρωσε στη θέσι του... Στόν καθρέφτη, άπέναντι έβλεπε ολόκληρο τον εαυτό του: το κομμάτο γκριζο κοστουμι του, το γερό κορμί του, το άνθηρό πρόσωπό του. Μά σ' αυτό το σημείο, γούρλωσε τ'α μάτιο του από τη φρίκη!

Ο Μόρτον ξανακύτταξε καλλίτερα, μήπως είχε γελαστή. Μπά! Ήταν όλοφάνερο. Η γυναίκα του, που τον είχε φιλήσει έδω και λίγη ώρα, είχε στο άριστερό μάγουλό του την κόκκινη σφραγίδα των χειλιών της!

—Τί ντροπή!... Τί ντροπή! Τί γελοίο που ήταν αυτό για το πρόσωπο ενός πενηντάρη!

Νά λοιπόν γιατί χαμογελούσε ή ξανθή νέα. Κι' ο Μόρτον που είχε νομίσει πως ήταν από συμπάθεια, από τρυφερότητα...

Έξαλλος, σκούπισε νευρικά τ'α ίχνη του κόκκινου κραγιού, έχωσε ως τ'α μάτια το καπέλλο του και βγήκε από τον ουρανοξύστη.

Στην έξοδο τον περίμενε το αυτοκίνητό του. —Εμπρός! Γρήγορα, Τζών! γκρίνιαζε του σωφέρ του. Πρέπει να είμαι στο γραφείο σε μισή ώρα!...

—Θά κάνω ό,τι μπορώ, κύριε... του άπάντησε ο Τζών. Μά, ξέρετε, δεν μπορεί να τ'α θάλη κανείς με τους πόλιςμεν...

—Μή σε νοιάζει, λοιπόν, γι' αυτούς τους σατανάδες! φώναξε ο Μόρτον. Κάνε αυτό που σου λέω! Γρήγορα, γρήγορα!...

Κι' έγειρε προς τ'α πίσω, απαρηγόρητος.

ΓΟΥΩΛΤΕΡ ΝΤΟΥΡΑΝΤΥ

ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ

Μιά νέα και πλουσιωτάτη Άμερικανίδα μόλις είχε έπιπνέσει από την Εύρώπη ή γινώτανε στις φίλες της τις έντυσεις της.

—Και θά είδατε πολλά γραφικά έρειπια εκεί πέρα; την ρώτησε κάποια

—Βέβαια, άπάντησε γελώντας, ξεη μάλιστα απ' αυτά... ή έζησαν σε γάμο!

Η ΕΥΘΥΜΗ ΜΟΥΣΑ

ΓΑΛΛΟΙ ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΔΙΚΑΣΤΗ

(Του Μπαρσώ)

Ο ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ. — Ήμουν, Θεέ μου, άμαρτωλός, δεν κράτησα ποτέ τ'ας έντολάς σου! σαν πρόθατο άπωλωλός, έζησα πάντοτε μακριά σου!

Ο ΣΑΒΑΩΘ. — Στην Κόλασι! Στην Κόλασι εούθς! Αιώνια στις φωτιές της νά ψηθής!

Ο ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ. — Σ' άρνήθηκα πολλές φορές, Είς τ'ονόμα σου ώρκιζόμουν σαν ζούσα. Μπροστά στών έγκοσμιών τις χαρές τόν ουρανό σου τόν περιφρονούσα!

Ο ΣΑΒΑΩΘ. — Στην κόλασι πηγαίνετέ τον Ισα και ρίχτε τον μέσ' στην καυτή την πίσσα!

Ο ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ. — Έλάτρευα στο θίο μου το ψέμα... Έκλεψα... Καί, τ' όμολογώ, τ'α χέρια μου μέσα στο αίμα τών συνανθρώπων μου έπλυνά έγώ!

Ο ΣΑΒΑΩΘ. — Πάρτε τον, τάγματες δαιμόνων, δικό σας στους αιώνες των αιώνων!...

Ο ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ. — Ναί, Κύριε, παρέδην και τις δέκα τις έντολές σου προς το Μωυση, μά, άλλοιμονο, είχα μιά γυναίκα όπου θά τη φοβάσσουν και σύ.

Ήτανε στρίγγλα, μέγαιρα και λέρα! περνούσε και τόν άρχισατάνά! Μόνη δουλειά της είχε νύχτα - μέρα να με παιδεύη, να με τυραννά!

Την κόλασι μ' όλα τ'α θάσάνα της με τις φωτιές, τις πίσσες τις καυτές τη γνώρισα μόνο κοντά της απ' τη στιγμή του γάμου μου ως χτές.

Ο ΣΑΒΑΩΘ. — Ναί, κόλασι ήταν ή ζωή σου... Σε συγχωρώ, φτωχέ, σε συγχωρώ και μ'α γωνιά του Παραδείσου να μείνης σου παραχωρώ!

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

(Του Μπαρζέ)
Ενθάδε κείται
ή σφύρα μου...
Θάρρος, πολίται,
του κάτω κόσμου!...

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

(Του Μπαρζέ)
Εξανάρθε το φθινόπωρο μ' άνέμους και βροχές,
Ερήμωσαν ή έσοχές,
όλα τ'α δέντρα γδύνονται την πράσινη στολή τους
και τ'α τρελλά τ'α θηλυκά φορνεύη... δική τους!

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗ

(Του Λαμπέ)

Εθάρπα έδω χιλιάδες ανθρώπων
τους σκέπασα με χώμα τους φτωχούς,
μά μ' έρριξαν και με σ' αυτόν τον λάκκον
άνάμεσα από άδίκους και καλούς,
Τί άδικία, Θεέ μου, είνε και δούτη,
που άκούστηκε να θάφτουν... νεκροθάφτη!

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΕΡ. ΒΟΛΦ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΤΗ

Ο Βάρβολφ, ο ξακουσμένος πειρατής, ο τρομοκράτης των θαλασσών και των ηπείρων, κρυμμένος τώρα πίσω από ένα θάτο άγκυρωτό, στην άκρη του δρόμου, ούτε αίσθάνεται καν τ' άγκάθια που νε χωμένα στο σκληρό και θαρμένο άλύπητα άπ' τις φουρτούνες της ζωής δέρμα.

Όλη την ημέρα κυνηγούσε μέσα στο σκοταδιασμένο δάσος άγριογούρουνα και τώρα πήγε κει και κρύφθηκε για ν' άκούση τί λένε οι χωρικοί που διαβαίνουν με τα γιορτινά τους, πηγαίνοντας στο γάμο.

Το θέλημα του το γερακίο δεν χάνει ούτε την παραμικρή χειρονομία κι' από τα τετωμένα αυτιά του δεν φεύγει ούτε το ελάχιστο ψιθύρισμα.

Κάποιος από τόν δμילו των χωρικών λέει σιγανά, σαν λαχταρισμένος:

— Πάμε γρήγορα προτού ή χήρα του Νταούλοφ, που παντρεύει την κόρη της Ούγα με τόν καπετάν Σιθάρ, κλείση τις πόρτες του σπιτιού της...

Ο Βάρβολφ δαγκάνει με λύσσα τα χοντρά του χείλη με τα μεγάλα, τα κάτασπρα δόντια του, αφήνει να περάσουν οι χωρικοί, ρίχνει θιαστικά το κυνήγι του, ένα σκοτωμένο άγριογούρουνο στους πλατειούς του ώμους κ' ύστερα με πήδους μεγάλης γυρίζει στον έρημο και άραχιασμένο κάστρο του.

Μόλις μπήκε μέσα, έβγαλε μια άγρια κραυγή:

— "ΕΙ μάναι! "ΕΙ σὺ γρηά, κοιμάσαι ;

— Τί θέλεις γυιόκα μου; άκούεται ή θραχνιασμένη φωνή της γρηάς.

— Φέρε μου γρήγορα την περικεφαλαία με τα γλκινα φτερά, τόν θώρακά μου τόν δερμάτινο και το μαχαίρι με την πράσινη λαθή !

— Ποῦ θά πάς, γυιέ μου; ρωτάει δειλά ή γρηά. Με τα κύματα θα πάς να πολεμήσης, με τα θουνά ή με τούς ανθρώπους ;

Κι' ο Βάρβολφ άποκρίνεται δαγκάνοντας τα χείλη του.

— Ούτε στα κύματα θα πάω μάναι, ούτε στα θουνά... Θα πάω στόν μυστικό τόν γάμο, που γίνεται στο σπίτι της χήρας του Νταούλοφ, σ' αυτήν που χάρισα τα καλλιτερα χωράφια μου κι' όλα τα διαλεχτά άγρίμια που έσκοτώσα. Θα πάω στόν γάμο του Σιθάρ και της έρωμένης μου της Ούγας, που χθές το θράδυ άκόμη ή άπιστη έλυω-νε στην άγκαλιά μου από τα χάδια μου και μου ώρκίζονταν πως θα μ' άγαπάη αιώνια.

Η γρηά αναλύεται σε δάκρυα.

— Άφησε το μαχαίρι σου, παιδάκι μου, και σε γάμο που δεν είσαι καλεσμένος, να μη πάς...

Ο Βάρβολφ άπαντά άγριέμένος:

— Τους γέρους τούς σακάτηδες διώχνουν άπ' το γάμο. Τα παλληκάρια τούς καπετάνιους σαν κι' έμένα, που έχουν νύχια μακρυά και δέρμα θαλασσοδαρμένο δεν τούς διώχνουν.

— Αχ, παιδάκι μου! Τα δάκρυά μου δεν μαλακώνουν την καρδιά σου... Πήγαινε λοιπόν, μα πρόσεξε στις συμβουλές μου. Το κρέας στο γασάθι σου να το κόψης με το μαχαίρι σου στο χέρι, για να μην άπομείνης ξαρμάτωτος. Να κά-θσαι στην άκρη στο άνοιξιμό σου για να πετάγεις πιο γρήγορα ο-λόρθος και ποτέ να μη σηκώνης ως τα μάτια το ποτήρι σου για να μπο-ρής να θλέπης...

— Έγνοια σου, μάναι, είπε ο πει-ρατής και έφυγε...

Όταν ο Βάρβολφ έφθασε στην πόρτα του σπιτιού, όπου γινότανε ο γάμος, τη θρήκε κλεισμένη, μα την έρριξε με μια κλωτσιά και μπήκε μέσα. Στάθηκε ανάμεσα σε κεί-νους που άπόμειναν θουθοί στο έαφνικό έμπασιό του; έ-φερε γύρω του το γερακίο θέλημα του και δάγκωσε τα χοντρά του χείλη με τα κάτασπρα τα δόντια του. "Υπε-ρα μούγγρισε σαν δαίμονας!

— "ΕΙ χήρα του Νταούλοφ, άρπάχτρα που παίρνεις και δε δίνεις, δεν είδες πουλίειτε από το γλέντι σου ο πιο κα-λίτερος παλληκαράς; "ΕΙ Ούγα με τη διπλή καρδιά και γλώσσα, δεν είδες που δεν ήταν έδω ο πιο γενναίος ή-ρωας; ; Νά με, λοιπόν, ήρθα κι' εγώ μονάχος μου !

Η Ούγα, ζαρωμένη πάνω στα πλατεία στήθα του ά-τρός της που στεκόταν άγριος αντίκρυ του, στανέας θαθεία και είπε:

— "Ω Σιθάρ ! Προστάτεψέ με από τόν γυιό του λίκου και της λυκαίννας...

Κ' ή Νταούλοφ, τραηγμένη προς τόν τοίχο, κατακίτη-νη άπ' την τρομάρα της φώναζε:

— Κόρη μου ! Γέμισε την κούπα με υδρόμελι στο παλλη-κάρι μας να πέση ο θυμός του άντάμα με τη δίμα του!

Ο Βάρβολφ έφερε την κούπα ως τα χείλη του, χωρίς να πιη, τη γύρισε κι' έχυσε το υδρόμελι που τόν κερωούσαν.

— Είνε ξυνό σαν την καρδιά της κόρης σου, είπε στη γρηά.

Η Νταούλοφ πιο κίτρινη ακόμα, ξαναείπε:

— Κόρη μου! Βάλε κρέας στόν παλληκαρά μας να φύη ο θυμός του άντάμα με την πείνα του.

Ο Βάρβολφ παραμέρισε το κρέας και τόρριξε ύστερα, χωρίς να τ' άγγίξη, στα σκυλιά.

— Είνε από τ' άγρίμι που σκότωσα στη χάσι του περ-σμένου φεγγαριού, είπε. Είνε σάπιο. Φρέσκο θέλω ! Φέρε μου από κείνο που σουφέρα χτές!

Η Ούγα τρεμουλιάζοντας στα στήθα του άνδρός της, που στεκόταν άγριος, άμίλητος και κούττας, μωμυούσε δειλά:

— Η χολή της ζηλιάρας της ψυχής σου, Βάρβολφ άγριε, σου κάνει το υδρόμελι ξυνό και τα κρέατά μας σάπια...

Μα ο ξακουστός ο πειρατής που τρομοκράτησε στεριές και θάλασσες μαζί, έκαμε πως δεν άκουσε και είπε:

— Καί τ' είμ' εγώ ; Κανένας καταφρονέμενος που μου δίνετε πιστά ξυνά και σάπια κρέατα ; Δεν θλέπετε ; Στο τραπέζι σας το φαί είναι πολύ λίγο και οι πεινασμένοι είνε πολλοί. Το φαγοπότι, φίλοι μου, γίνεται καλλίτερο όσο οι καλεσμένοι λιγοστεύουνε.

Στα λόγι' αυτά έτρόμαξαν οι καλεσμένοι κι' ένας-ένας άρχισαν να φύγουν. Η μεγάλη κάμαρα άδισε κι' άναμ-σα στις δυο κατάχλωμες γυναίκες, αντίκρυ στόν ήρωα, ά-πόμεινε μονάχα ο Σιθάρ, άκίνητος, άμίλητος, με τα χέρια σταυρωμένα στο πλατύ του στήθος, μα σταθερός και ά-γριος στην όψη.

Τότε ο Βάρβολφ κεραυνοβολώντας με τη γερακία του ματιά την Ούγα είπε στόν καλό της:

— Σιθάρ! πάλι πολλοί είμαστε για το τραπέζι. Το φαί δε φτάνει για τούς δυο μας!

Και ο Σιθάρ τού άποκρίθηκε:

— Βάρβολφ, έθρεψέ μου άπομει-κατάλαθα τί θέλεις... Είμαι έτοιμος.

Άλλά τα αίματά μας δεν πρέπει να λερώσουν το φρεσκοπομένο πάτο.

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤ' ΑΙΓΚΡΑΙΜΟΝ

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΡΟΖΑ!

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Η όψη του ήταν κυνική, αδιάντροπη, τρομερή... Βρωμο-σε κρασί...

Η Άδελ, με το κεφάλι χωμένο μέσα στα χέρια της, ήταν θυσιμένη σε μια άπελπισία τόσο θαθεία, ώστε δεν μ' άκουσε καθώς έμπηκα μέσα.

— Σού είπα πως υπάρχουν εκατόν χιλιάδες φράγκα έ-δω, της έλεγε εκείνη τη στιγμή ο άθλιος με τόνο άποφαι-στικό και άπαθι. Είνε περιττό ν' άντιστέκεσαι και να κλαίς. Μου χρειάζονται, σου είπα... Άλλοιώς θα περιμένω τόν έργομό του συζύγου σου και τότε... τόσο το χειρότε-ρο για σένα!

— Δεν θα τόν περιμένετε πολύ, ούτε ο Ένας, ούτε ή άλ-λη, άτιμοι! φώναξε με φωνή στριγγή.

Η Άδελ σηκώθηκε και κλονίστηκε... Έγώ θάδισα έ-ναντιόν της.

Ο άθλιος, ξεμεθώντας έξαφνα άπ' τόν φόβο, έσπευσε να εξαφανιστή άπ' την άνοιχτή πόρτα.

Κάθε πόνος είχε φύγει άπ' την καρδιά μου. Δεν ένοιω-θα για τη γυναίκα μου παρά μια άπεραντη περιφρόνησι.

Έξαφνα, ύψωσε τα τρεμμένα χέρια της προς έμένα.

— Λωράν! με ίκέτευσε. Έλεος!

Η τελευταία αυτή λέξι μ' άποτελείωσε.

Ήταν λοιπόν αλήθεια ; Ζητώντας μου έλεος, ήταν το ίδιο σαν να μου ώμολογούσε το έγκλημα της.

Η όργη μου, που τη συγκρατούσα τόση ώρα, ξεέσπασε τρομερή, άφάνταστη, μανιώδης.

Έλεος ζητάς, άθλιο και έλεεινό πλάσμα! φώναξα, ά-παθώντας την σκληρά με το πόδι. Τολμάς να ζητάς χάρι, τολμάς να ύψώνης τη φωνή σου, εσύ που μ' εξαπάτησες αίσχρά, εσύ που όλη σου ή ζωή κοντά μου, ήταν ψέμα κ' ύποκρισία ;... Ποτέ !

Την άκουσα τότε να τραυλίζει με φωνή σθυσμένη:

— Θά σου τα πω όλα ! Σ' έξορκίζω στ' όνομα του παι-διού μας, του Νοέλ, άκουσε με...

— Ο Νοέλ !... Είνε τάχα παιδί μου! φώναξα. "Ω! κατά-ρά !... Όχι, όχι, όποιος άπατάει μια φορά, άπατάει πάν-τοτε !... Τόν άπαρνούμαι τόν Νοέλ ! Δεν είνε για μένα τί-ποτε ! Σας καταριέμαι όλους ! Δεν θα με ξαναδείτε πο-τέ...

Διευθύνθηκα προς ένα έπιπλο, πήρα τα άτομικά μου χαρτιά κι' έτοιμάστηκα να φύγω.

Τη στιγμή που θρισκόμουν στην πόρτα, θέλησα να τη δω για τελευταία φορά.

Είχε μισοαναστηκώθι. Κατάπληξις, τρέλλα άπερίγραπτη, είχαν άντικαταστήσει στα ώραία της χαρακτηριστικά, τα πιο λευκά από το μάρμαρο, την προηγούμενη άπελπισία.

Ο Νοέλ δεν έινε παιδί σου! φώναξε μ' ένα τόνο που αυτός μόνο έφτανε για να με πείση για την αλήθεια. "Ω! Λωράν! Λωράν! Τι λές! Μα τί φαντάστηκες λοιπόν;

Συνώδευσε τα λόγια της αυτά μ' ένα τόσο ειλικρινές και καθαρό θέλημα που έκλεινε τόση ντροπή για την προ-σβολή που της είχα κάνει, ώστε, χωρίς να θέλω, άναστα-τώθηκα ως τα θάθη της ψυχής μου.

Μα ή όργη μου κ' ή ζηλία μου με είχαν άνάψει σε τέ-τοιο σημείο, ώστε δεν μου ήταν δυνατόν να την άκούσω εκείνη τη στιγμή. Κ' έφυγα θιαστικά χωρίς να γυρίσω το κεφάλι μου.

Κι' άφ'τανα στην είσοδο, μου φάνηκε πως άκουσα ένα σώμα που πέφτει κάτω. "Άνοιξα το θήμα μου κι' έγ-κατέλειπα θιαστικά το σπίτι.

Επει' από μερικές μέρες, θρισκόμουν έδω μέσα στην

παλήα αυτή πατρική μου κατοικία. Μα δεν ήμουν καθό-λου ήσυχος. Έπί ένα όλόκληρο μήνα, πάλευα εναντιόν της φωνής του λογικού μου. Στο πείσμα του ίδιου του έαυτού μου το καθαρό θέλημα της Άδέλας με παρακολουθούσε παντού. Στις μακρυές νύχτες της άπνίας μου, ή φωνή της άντηχούσε στ' αυτιά μου και με θασάνιζε...

Εκείνη δεν μου έγραφε. Δεν λάθαινα καμιά ειδησι, μα ποιές έπιστολές θα είχαν τη δύναμι των άναμνήσεων των δεκαπέντε χρόνων ευτυχίας που μου είχε χάρισει !...

Τέλος, άποκαμωμένος, είπα ένα πρωί στόν έαυτό μου:

— Γιατί δεν άκουσα τις έξηγήσεις της ;

Εκείνη την ημέρα, είχα νικηθή. Το ίδιο θράδυ έφυγα για να τη συναντήσω, διατεθειμένος να έπικαλεσθώ τη συγγνώμη της που ή άγάπη της δεν θ' άρνιώταν θέβαινα, να μου παραχωρήση...

Άλλοίμονο ! Άλλοίμονο ! Άλλοίμονο !...

Βρήκα το σπίτι μου κλειστό!

Η γυναίκα μου είχε πεθάνει και το παιδί μου είχε εξα-φανιστή.

Κανένας από τούς φίλους μου δεν είχε άντιληφθή τα γεγονότα αυτά που είχαν διαδραματισθή σε ήμέρες άνα-στατώσεως και κινδύνου κατά τις όποιες ο καθένας φρον-τίζει για τόν έαυτό του.

Πολλοί μου έσφισαν το χέρι. Κατάλαθα από τα λίγα συλλυπητήρια λόγια τους πως πίστευαν ότι ο γυιός μου είχε σκοτωθή στα όδοφράγματα κι' ότι ή γυναίκα μου εί-χε πεθάνει, λίγες μέρες κατόπιν, από την άπελπισία της.

Τους έφησα να το πιστεύουν αυτό. Δεν θέλησα να τούς πω την αλήθεια. Για ποιά λόγο άλλωστε ;

Η ΔΙΑΘΗΚΗ

Χρειάστηκαν μεγάλες προσπάθειες στο Λωράν Φλαμαρέν για να φτάση στο τέλος αυτής της οδυνηρής εξομολογή-σεώς του.

Πιγμένος από τα δάκρυά του, από την πίκρα των ά-ναμνήσεών του, στάθηκε.

Πώς δεν έπήγατε τότε στην Όλλανδία ; τόν ρώτησε ο κόμης ντ' Άρκίζαν με την σειρά του. Πώς δεν μαντέψα-τε ότι ο πιο πιστός φίλος σας, ο Βαντάμ, είχε πάρει κοντά του το παιδί σας ;...

— Απατάσθε... Πήγα στο "Άμστερνταμ. Άνθρωποι ένι-μοι με θεοαίωσαν εκεί, ότι ο Βαντάμ δεν είχε κάνει την εμφάνισή του σ' αυτήν την πόλι κι' ότι μάλιστα είχε που-λήσει τα κτήματά του. Τα πιστεύα έλ' αυτά και διέκωψα τις έρευνές μου στην Όλλανδία.

Άργότερα μόνο, και μετά την έπιστολή που μου έγρα-ψε ο Βαντάμ, πριν παθάνη, κατάλαθα ότι οι άνθρωποι α-υτοί ήσαν φίλοι του που ένεργούσαν σύμφωνα με τις όδη-γίες του.

Ο παλός μου φίλος έβρισκε χωρίς άλλο ότι δεν είχα ακόμα πολύ υποφέρει...

Μα όταν σάς ίκέτευσε να άποκαταστήσετε την μνήμη της συζύγου σας, όταν σάς είπε ότι μόνο ύπ' αυτόν τόν όρο ο γυιός σας θα σας συγχωρούσε, γιατί δεν δεχτήκα-τε την επανόρθωσι αυτή ;

— Γιατί ; Γιατί ; Γιατί θέλησα στην αρχή ο γυιός μου να μου ξαναγυρίση χωρίς όρους. Έλεγα πως δεν είχε το δικαίωμα να κρίνη την διαγωγή μου... Άργότερα, όταν ή πατρική στοργή στάθηκε πιο δυνατή από την περηφάνεια μου, τόν αναζήτησα τού κάκου. Είχα χάσει τα ίχνη του. Τα κτήματα που είχε κληρονομήσει άπ' τόν Βαντάμ εί-

χαν πωληθεί, πραγματικά αυτή τη φορά. Άπογοίτευσι με κυρίευσε τότε... Νόμισα πώς ήταν νεκρός, και τον έκλαψα... "Ω! πολύ πικρά, πιστέψτε με..."

Και, σαν να ήθελαν να επιβεβαιώσουν τα λόγια του, τα δάκρυά του ξανάρχισαν να κυλούν.

Ήταν τόσο συγκινητικό, τόσο θλιβερό το θέαμα του περήφανου αυτού ανθρώπου, που έκλαιγε, ώστε η 'Ιωάννα δεν μπόρεσε να το υποφέρει.

Πήρε το παγωμένο χέρι του Λωράν και τραύλισε, πνιγμένη από συγκίνησι:

—Ω, θείε μου, πιστέψτε με, είνε γλυκό ν' αγαπάη και να συγχωρή κανείς...

—Ν' αγαπάη! ψιθύρισε ο μαρκήσιος. Δεν έκανα άλλο πράγμα σ' όλη μου τη ζωή... δεν έζησα παρά μόνο γι' αυτό...

—Επειτα, πιδ σιγά, με τόνο ταπεινό, ψιθύρισε:

—Να συγχωρή!... "Ω! έμένα πρέπει να συγχωρέσουν, έμένα που ήμουν ο εγκληματίας, έμένα που σκότωσα τη γυναίκα μου και απαρνήθηκα τον γιοί μου!..."

—"Ω! τί καλά λόγια! φώναξε η 'Ιωάννα. Κάμετε θάρρος και φτάστε ως το τέλος. "Αν είνε φριχτό να είνε κανείς ένοχος, είνε ωραίο κ' ύπεροχο το να ξέρη να έπανορθώνει τα σφάλματά του..."

—"Ω! το σκέφθηκα πολλές φορές αυτό, μά δεν μπόρεσα να το κάνω ακόμα. Σήμερα, αγαπημένη μου κόρη, η γλυκειά σου φωνή μάλαξε την καρδιά μου και μου έδωσε τη δύναμι να κάνω το καθήκον μου..."

—"Σ' έσένα, σ' έσένα που αγαπάς το παιδί μου, σ' έσένα εύλογημένη άγγελε της οικογενείας μας, θα παραδώσω την έπιστολή με την οποία θα ζητάω συγγνώμη από τον Νοέλ μου. "Αν του ζητήσης συγχρόνως μ' έμένα, σίγουρα δεν θα την άρνηθι..."

Η 'Ιωάννα δεν συγκρατούσε πια τους λυγμούς που την έπνιγαν.

—Ντ' Αρκιζάν, είνε ο έτοιμοθάνατος στον κόμητα, δώσε μου δτι χρειάζεται για να γράψω κι' έλα να με βοηθήσης... Δεν θα τα καταφέρω ποτέ μου μόνος μου.

Ο Λωράν δεν είχε δίκιο. "Όπως οι γίγαντες έκείνοι που πολεμούν ως το τέλος και πέφτουν έξαφνα με μιās, έτσι κι' αυτός θα διατηρούσε άθικτες ως την τελευταία στιγμή του την ένεργητικότητά του και αυτές ακόμα τις δυνάμεις του. "Ετσι με χέρι που μόλις έτρεμε χάραξε τις ακόλουθες γραμμές:

«Πολυαγαπημένο μου παιδί,

Σε μία μέρα τρέλλας και όργης, στάθηκε άθλιος και συκοφάντησα τη μητέρα σου. Είχα την πιο μεγάλη άκομα δυστυχία να σε άρνηθώ, να πω πώς δεν έχεις το ίδιο αίμα μ' έμένα, έσύ, πολυαγαπημένο μου παιδί.

Σ' όλη μου τη ζωή έκλαψα γι' αυτήν την τρέλλα των λίγων στιγμών. Σ' όλη μου τη ζωή σε ζήτησα, σε φώναξα, μετανόησα. Μά στάθηκες άδυσώπητος. Σήμερα, από την επιθανάτιο κλίνη μου, Νοέλ μου, σου φωνάζω αυτό: "Η μητέρα σου ήταν η πιο έναρετη, η πιο άγια των γυναικών. Στή ζωή της, είχε ίσως ένα μυστικό από μένα, μά όρκίζομαι πώς πιστεύω ότι αυτό το μυστικό — που δεν προσπάθησα ποτέ να το μάθω — είνε τίμιο και άγιο σαν την ίδια.

Σ' εξορκίζω στ' όνομά της, συγχώρεσε με, συγχώρεσε με κ' οι δυο. Γίνε πάλι παιδί μου, Νοέλ!... Δέξου να ξαναγυρίσης στην παλιά μου κατοικία για να δής το μέρος, όπου τόσο έκλαψα κι' όπου τόσο σ' ε' λόγησα.

Ξαναπάρε τον τίτλο μου, τ' όνομά μου και την περιουσία μου... Μόνο τότε τα γέρεκα κόκκαλά μου θ' αναπαυθούν ήσυχά... Μά πρό πάντων θέλω να γονάτισης μπροστά στον τάφο μου και μιλώντας μου για τελευταία φορά, να μου πής τη γλυκειά λέξη της συγγνώμης που λαχτάω τόσο χρόνια.

Ο πατέρας σου,
ΛΩΡΑΝ ΦΛΑΜΑΡΕΝ
μαρκήσιος του Μαρσετάν

Αφού τελείωσε, διπλώσε την έπιστολή και την έδωσε στην 'Ιωάννα.

—Πλησίασε κόρη μου της είνε με κάποια έπισημότητα. "Η γυναίκα υπάκουσε.

Της έπηρε το κεφάλι με τα δυο χέρια και γεμίζοντας τα ξαυθά της μαλλιά και το μέτωπό της φιλήματα, πρόσθεσε:

—Κυρία... μαρκησία του Μαρσετάν θα παραδώσετε αυτό στον γιοί μου...

Ξανάπεσε στο κρεβάτι του, ξανατλημένος αυτή τη φορά.

Ο κόμης φοβήθηκε και ώρμησε προς αυτόν. Δεν είνε τίποτε, ψιθύρισε ο Λωράν χαμογελαστός ακόμα και δυνατός άπέναντι στον θάνατο, που πλησίαζε, είνε η άρχη του τέλους.

—Επειτ' από μερικές στιγμές έπρόσθεσε:

—"Α! ξέχασα... Γκύ, άνοιξε αυτό το γραφείο, άπέναντί μου..."

Ο κόμης ντ' Αρκιζάν έκανε δτι του ζητούσε.

—Ωραία, εξακολούθησε ο μαρκήσιος. Ίώρα πάρε δυο μεγάλους φακέλλους που είνε στο μπροστινό συρτάρι. Είνε οι δυο μου διαθήκες. Με την πρώτη άφήνω τον τίτλο μου και την περιουσία μου στον αδελφό σου, Άντουάν, 'Ιωάννα... Άφήνω επίσης κάτι γι' άνάμνησι σε ένα και στον άλλο άνηψιό μου τον 'Ερρίκο Σουλές.

—Μά, καθώς η έλπίδα να ξαναθρώ το παιδί μου δεν μ' εγκατέλειψε ποτέ, έκανα μία δεύτερη διαθήκη την έπομένη της ημέρας, που συνέταξα την πρώτη και μ' αυτήν άφήνω τα πάντα στον Νοέλ. "Ετσι, αν ξαναγυρίση ο γιός μου, η δεύτερη διαθήκη θ' άκυρώση την πρώτη.

—Φίλε μου, σου έμπιστεύομαι την περιουσία του γιουί μου, όπως έμπιστεύομαι στην κ ό ρ η μ α ς την ύστατη άποκατάστασι της συζύγου μου.

Ο κόμης ντ' Αρκιζάν έπηρε τη διαθήκη που του έδειχνε ο μαρκήσιος.

—Σ' έπιδοκιμάζω, Λωράν. Είνε σωστό να έχη ο γιός σου το δικαίωμα και τη δύναμι ν' αποφασίσει... Κ' είνε μία λεπτότης εκ μέρους σας, που θα την έκτιμήση, όπως πρέπει, να του άφήσετε την έλευθερία να ένεργήση, όπως θέλει...

—Εξ άλλου ο Άντουάν είνε οίκονόμος κ' είμαι θείσιος πώς δεν θα κατασπαταλήση την περιουσία σου.

—Στο κάτω-κάτω, τί σημασία έχει το χρήμα; είνε ο μαρκήσιος μ' αυτήν την ύψηλη φιλοσοφία των ανθρώπων, που θα πεθάνουν. Άρκει να του μείνη τ' όνομά μου...

Ήταν φανερό πώς εξασθενείσε ολοένα.

—Όσοτόσο είχε τη δύναμι να ψιθυρίση ακόμα:

—Μην πής σε κανένα, πρό πάντων στον Άντουάν, διότι ο Νοέλ μου ζή, πριν σας εξουσιοδοτήση ο ίδιος...

—Επειτα, ψιθύρισε πολλές φορές:

—"Ω! το ξέρω πώς θα με συγχωρέσης, Νοέλ, παιδί μου!... "Ω! πόσο σ' αγαπώ!... 'Ιωάννα, πές του... Υπέφερα τόσο!... Νοέλ!..."

Είχε χαράξει πια και το φως έμπαινε, λαμπρό και ύπεροχο, από τα μεγάλα παράθυρα.

Μια άχτινα ήλιου έπεσε στο πλατύ μέτωπο του ζωγράφου. Η 'Ιωάννα έβγαλε μία κραυγή.

Το στήθος του μαρκησιού δεν άνασηκωνόταν πια, τα μισάνοιχτα μάτια του είχαν γίνει ξαφνικά άπλανη, τα χαρακτηριστικά του είχαν πάρει μία γαλήνια έκφρασι, σχεδόν χαρούμενη.

Ο κόμης ντ' Αρκιζάν πήρε άπαλά το χέρι της νέας γυναικας.

—Κλείσε του τα μάτια, 'Ιωάννα, της είνε με φωνή έπισημη και θαθεία συγκινημένη. Αυτό είνε το καθήκον μιάς κόρης...

... ..

Σ' όλη τη χώρα έκανε θαθεία έντύπωσι ο θάνατος του μαρκησιού. Όλοι αγαπούσαν κι' έκτιμούσαν εξαίρετικά το Λωράν Φλαμαρέν, γιατί είχε κάνει πολλά καλά στον τόπο.

Ο Άντουάν Φλαμαρέν, τον όποιον είδοποίησε ο κόμης ντ' Αρκιζάν, άξίωσε ν' άνοιχτή την ίδια μέρα κιόλας η διαθήκη. Έκρυψε ώστόσο την άτυπομονησία που του προκαλούσε η άπληστία του, λέγοντας:

—Ο θεός μου μπορεί νάχη άφήσει γραπτές θελήσεις για την κηδεία του. Πρέπει να θεσβαιωθούμε...

—Εστειλε λοιπόν κι' έφερε τον οικογενειακό συμβολαιογράφο και αφού εκπληρώθηκαν η νόμιμες διατυπώσεις μαζεύτηκαν στο μεγάλο σαλόνι για το άνοιγμα της διαθήκης ο Άντουάν, η 'Ιωάννα, ο κόμης ντ' Αρκιζάν, ο 'Ερρίκος Σουλές και οι παλαιοί ύπηρέτες του σπιτιού.

Μόνο ο Ρενώ Φλαμαρέν έλειπε. Ο θάνατος του αδελφού του που είχε καταφέρει ένα τρομερό χτύπημα.

Από τη στιγμή που του τον άνήγγειλαν, φαινόταν σαν κεραυνοβολημένος. Καθισμένος στην παλιά πολυθρόνα του, μέσ' στο μικρό σαλόνι του σπιτιού του, έκλαιγε σιωπηλά και δεν άπαντούσε σε καμμία από τις έρωτήσεις που του άπηύθυναν.

—Εν τώ μεταξύ, μέσα στο μεγάλο σαλόνι του Λωράν Φλαμαρέν, τα διάφορα μέλη της οικογενείας, παρακολου-

θούσαν μ' έντυπώσεις διαφορετικές ο καθένας, το άνοιγμα της περιήμης διαθήκης.

Ο 'Ερρίκος Σουλές είχε στο λεπτό πρόσωπό του μία ελαφρά ειρωνική έκφρασι, η 'Ιωάννα έκλαιγε άπαρηγόρητη, ο Άντουάν, χλωμός σαν φάντασμα, με μάτια που έλαμπαν, δεν μπορούσε να συγκρατήση την άτυπομονησία που τον βασάνιζε.

Μόνο ο κόμης ντ' Αρκιζάν, άδιάφορος για όλ' αυτά τα ζητήματα, διατηρούσε μία άπέρανη γαλήνη.

Τέλος, ο συμβολαιογράφος διάβασε τη διαθήκη, η όποια ήταν σύντομη και κατηγορηματική.

Ο μαρκήσιος άφηνε τον τίτλο του και την περιουσία του στον Άντουάν Φλαμαρέν υπό τον όρο να δίνη μία άρκετά σημαντική σύνταξι σε όλους του τούς ύπηρέτες.

Παραχωρούσε στον 'Ερρίκο Σουλές το πλουσιώτερο ύποστατικό του εις άνάμνησιν της έποχής που ο άνηψιός του προσπάθησε να τον ήσυχάση και να τον άποσπάση άπ' τον πόνο του...

—Έκτεσε την 'Ιωάννα να δεχθή τους πίνακές του, τα άγάλματά του, τα άντικείμενα τέχνης, τα παλιά του έπιπλα, με άλλα λόγια δτι ύπήρχε στο σπίτι του, και της ζητούσε ως χάρι να τα φυλάξη όλα με φροντίδα.

Αυτές η συλλογές που ο μαρκήσιος τις είχε φέρε από το σπίτι του του Παρισιού είχαν μεγάλη αξία, ίση όπως έλεγαν με την προσωπική του περιουσία.

Ο Άντουάν είχε χλωμιάσει άπ' τη λύσσα του. Και, χωρίς να θέλη ψιθύρισε:

—Τί θα μείνη λοιπόν σ' έμένα, αφού μου τα παίρνη όλα;

Αυτά που του άφηνε ο θεός του ήταν η περιουσία του, τα εισοδήματά, τα έκατομμύρια, δηλαδή πράγματα κοινά που όλος ο κοσμος μπορεί να τα κερδίση και που δεν φέρουν μαζύ τους ούτε μία άνάμνησι, ούτε μία ιδέα άγάπης.

Η 'Ιωάννα με τη θαυμασία της διαίσθησι, κατάλαβε γιατί ο θεός της το είχε κάνει αυτό. Το χρήμα δεν λερώνεται. Άφηνε σαν παρακαταθήκη την περιουσία του στον Άντουάν για να μπορεί να την ξαναπαρή άργότερα ο Νοέλ. "Όσο για τους πίνακες, στους όποιους ο Λωράν είχε θέσει όλη τη μεγαλοφύα του και την ψυχή του, τα έργα που είχε διαλέξει με τόση άγάπη μόνος για να στολίση τη φυλά της εύτυχίας του, τα ρούχα και τα κομμήματα της φτώχης. Άδελας που τόσες φορές τα είχε λούσει με τα δάκρυά του, ο Άντουάν δεν έπρεπε ποτέ να τα ζυγώσει...

—Όχι, μόνο η άγνή 'Ιωάννα, αυτή την όποια αγαπούσε ο Νοέλ έπρεπε να διατηρήση αυτούς τους θησαυρούς άθίκτους και άσπιλους.

Η κόμηςσα με τα μάτια πλημμυρισμένα δάκρυα, τα σκεφτόταν όλ' αυτά όταν ο αδελφός της την πλησίασε.

—Θά πάρης στα σοδάρη την παράγραφο της διαθήκης που σ' άφορρά, τη ρώτησε, και θα μου γυμνώσης το σπίτι;

—Να σου γυμνώσω το σπίτι; ξαναείπε η 'Ιωάννα, χωρίς πολλή έκπληξι, γιατί ήξερε καλά τον αδελφό της. Βρίσκα την έκφρασι σου περιέργη. Ο θεός μου μού άφήνει ως άνάμνησι όλα τα πράγματα που άγάπησε κι' άνάμεσα σ' αυτά την αξία τους. Έξ άλλου έλάχιστα μ' ένδιαφέρει αυτό... Μά θα σεβαστώ τις θελήσεις του...

Τα μάτια του Φλαμαρέν έλαμψαν. "Αν και ήξερε καλά την περήφανη άφιλοκέρδεια της 'Ιωάννας, έλπιε, ώστόσο, για μία στιγμή, ότι θα μπορούσε να της πάρη αυτήν την περιουσία, δίνοντάς της ένα άσημαιο ποσό.

—Λοιπόν, άδελφούλα μου αγαπημένη, της είνε, θα έκτιμούσαμε αυτά τα «πραματάκια» και θα σου τα πληρώσω στο διπλάσιο της αξίας τους. Είσαι εύχαριστημένη;...

Ο συμβολαιογράφος διάβασε τη διαθήκη.

Και, καθώς η 'Ιωάννα τον άφηνε να μιλή γαλήνια, χωρίς να συλλογίζεται να τον διακόψη, ο Άντουάν εξακολούθησε:

—Ίπρωτιμώ να επιβάλω στον έαυτό μου αυτή τη θυσία, παρά να ύποφέρω με την ιδέα ότι το σπίτι του μαρκησιού Μαρσετάν δεν θα παραμείνη όπως ήταν, όταν έκείνος ζούσε. Τί θα πουν στην πόλι...

Η 'Ιωάννα τον κύτταξε στα μάτια και του άπάντησε:

—"Ας πουν δτι θέλουν... Αυτό που ξέρω έγώ είνε πώς η τελευταία έπιθυμία του θείου μου ήταν να φυλάξω και να διατηρήσω κάθε τι που ύπάρχει μέσα σ' αυτό το σπίτι. "Εστώ κι' ένα έκατομμύριο αν μου προσέφεραν για το παραμικρό άντικείμενο, δεν θα το παραχωρούσα...

Ο Άντουάν προσπάθησε να διαμαρτυρηθι.

—Μην έπιμένεις, του ξαναείπε η 'Ιωάννα. Είνε περιττό. Ξέρεις πώς όταν άποφασίζω κάτι, τίποτε δεν μπορεί να με κάνει ν' ανακαλέσω την άπόφασί μου. Θέλησες ν' άνοιχτή η διαθήκη σήμερα...

—Ε, λοιπόν, άμέσως κιόλας θα γίνη η άπογραφή των πραγμάτων που βρίσκονται μέσα σ' αυτό το σπίτι κι' εϋθως μετά την κηδεία, θα μεταφερθούν τα πάντα στον πύργο μου.

Και άπευθυνομένη προς τον κόμητα ντ' Αρκιζάν που άφονος και άπαθής είχε παρακολουθήσει αυτήν τη συζήτηση, πρόσθεσε:

—Θά φροντίσης έσύ σχετικώς. Δεν είν' έτσι, αγαπητέ μου Γκύ;

—Μπορείς να θασιζέσαι σε μένα, αγαπητή μου 'Ιωάννα, της άπάντησε. Θα γίνη αυτό που θέλεις...

Ο Άντουάν ήξερε καλά τί σήμαινε ο λόγος του κόμητος ντ' Αρκιζάν.

Γι' αυτό θεσίσιος δτι δ-λες του η προσπάθειες θα πήγαιναν χαμένες, άπομακρύνθηκε, τρώγοντας τα ψιχία του. Δεν τολμούσε να διαμαρτυρηθι δυνατά, μά ήταν μανιασμένος κι' έπαναλάμβανε, ολοένα ότι ο Λωράν τον... είχε κλέψει και τον είχε στερήσει άπ' τα πιο πολύτιμα πράγματα της περιουσίας του.

Πλησίασε κατόπιν τον εξαδελφό του 'Ερρίκο Σουλές και με τρόπο ταπεινό άρχισε να τον ίκετεύη να έπιτρέψη ν' αναφερθι τ' όνομά του στα προσκλητήρια της κηδείας και να μνημαζύ της έπιβεβαίωσης της νεκρικής πομπής.

Ο νεός δεν έφερε καμμία αντίρρησι.

—Στο κάτω-κάτω, μουρίσε με την ειρηνική του φωνή, δεν θα γελοιοποιηθώ έγώ. Κάθε άλλος...

—Ετσι, την άλλη μέρα, η έκκληξι των κατοίκων του Μαρσετάν ήταν μεγάλη, όταν είδαν τον Άντουάν Φλαμαρέν, άκουμπισμένο στο μπράτσο του 'Ερρίκου Σουλές, να θαδίζει έπι κεφαλής της κηδείας του θείου του.

Οι δρόμοι δεν ήταν άρκετά πλατείς για να χωρέσουν τις άτακτες κινήσεις των χεριών και των ποδιών του. Τού ήταν αδύνατον να σβύση τις φλόγες που έσφευγαν από τα γλαυκά του μάτια.

—Θαυμάστε με! φαινόταν να λη. "Εγώ είμαι τώρα ο μαρκήσιος του Μαρσετάν."

Ο 'Ερρίκος Σουλές τον κύτταξε κάθε τόσο πάνω απ' τον ώμο του, με μία αλλόκοτη ειρωνική έκφρασι.

—Πώς είλασε έτσι ο ένας κοντά στον άλλο; τους ρώτησε κάποιος κοινός φίλος.

—Η στιγμής του πόνου και του πένθους είνε στιγμές γαλήνης και προσεγγίσεως, του άπάντησε ο Άντουάν με την ύποκριτική φωνή του.

—Αγαπητέ μου, άπάντησε πιδ σιγά ο 'Ερρίκος Σουλές, ο όποιος τραδήχτηκε λίγο πίσω για να μη τον άκούση ο Άντουάν, τίποτε δεν με διασκεδάξει τόσο, όσο το θέαμα των έξετελισμών αυτού του ανθρώπου. Τον περιφρόνησα, τον πρόσβαλα, τον άρνήθηκα... και να που σέρνεται μπρο-

στά μου... Αυτό με κάνει να ξεχνάω την πληξί μου...»

«Εν τῷ μεταξύ ἡ Ἰωάννα ἔγραφε σ' ὅλες τὶς διευθύνσεις πρὸς τὸν Λεὼν Ζερβαί, χωρὶς ὥστόσο νὰ λαβαίνει καμμιὰ ἀπάντησι.

—Ποῦ θρίσκειται, Θεέ μου; εἶπε μιά μέρα κλαίγοντας στὸν κόμητα ντ' Ἀρκιζάν. Τί νὰ κάνω; Τί ν' ἀποφασίσω; Ὅσο περνάει ὁ καιρὸς, τόσο ὁ Ἀντουάν θ' ἀρνηθῇ νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ τὴν περιουσία του!... Ὡ! γιατί ὁ Λεὼν νὰ μὴ θρίσκειται ἐδῶ;

—Μὴν ἀπελπίζεσαι, κόρη μου, τῆς ἀπάντησε ὁ κόμης. Ὁ Νοέλ περιμένει πολὺν καιρὸ καὶ ξέρεי σίγουρα νὰ περὶμένη ἀκόμα... Εἶνε ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ οἱ μῆνες καὶ τὰ χρόνια περνοῦν χωρὶς νὰ τοὺς ἐπηρεάζουν στὶς ἀποφάσεις τους.

«Μὰ γράφει του παντοῦ καὶ πάντοτε. Ἄν τύχῃ καὶ λάβῃ ἔστω καὶ μιά ἀπ' τὶς ἐπιστολές σου, θὰ ἔχῃ ὅλον τὸν καιρὸ γιὰ νὰ ὠριμάσουν μέσα στὸ μυαλό του ἡ καινούργιες ἀποφάσεις, ποὺ θὰ λάβῃ... Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο.

Ἡ Ἰωάννα ὑπάκουσε στὸν σύζυγό της καὶ προσπάθησε νὰ γαλήνῃ τὶς ἀνησυχίες της.

Μετέφερε στὸν πύργο τοῦ Τούζα δὺα τὰ πολυτίμα πράγματα ποὺ τῆς εἶχε ἀφήσει ὁ μαρκήσιος τοῦ Μαρσετάν.

Τώρα μάλιστα ποὺ εἶχε πεθάνει ὁ θεὸς της καὶ τίποτε δὲν τὴν κρατοῦσε πειὰ στὸ Μαραμπά, δὲν εἶχε καθόλου σκοπὸ νὰ παραμείνῃ ἐκεῖ, οὔτε καν ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐπιστροφή της στὸν πύργο της.

Ἡ ἐξοχὴς τοῦ Τούζα μὲ τοὺς ἀτελείωτους ὀρίζοντας, μὲ τὴ γλυκεῖα μεγαλοχολία τους, ἄρεσαν περισσότερο ἀπὸ τὴν πόλιν στὴν γαλήνια ψυχὴ της, καὶ στὸν ὄνειροπόλο χαρακτήρα της.

Εὐχαριστιῶταν ξεχωριστὰ σ' αὐτὲς τὶς ἐξοχές, ὅπου ἡ-ἐρεῖ κάθε θάμνο, κάθε μονοπάτι, ὅπου σκόρπιζε γύρω της τὶς καλwsύνες της, ὅπου σὲ κάθε καλύβα τὴν περιέμεναν καὶ τὴν εὐλογοῦσαν.

Ἐπειτα κ' ἡ Ρόζα θὰ γινόταν πῶς εὐτυχισμένη στὸν πύργο, γιατί θὰ ξαναθρίσκόταν κοντὰ στὸ Μισέλ, τὸν ὁποῖο ἠγαποῦσε.

Ἄν ἡ Ρόζα δὲν εἶχε παντρευτῇ ἀκόμα αὐτὸ τὸ λαμπρὸ παλληκάρι ποὺ τῆς ἀξίζε τόσο, τὸ ἔκανε αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ κοντὰ της, γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ τὴν περιποιητὴ καλλιτέρα.

Μὰ κ' ἡ Ἰωάννα, μὲ τὴν μεγάλη της καρδιά, καταλάβαινε πολὺ καλὰ τὴν ἀξιολάτρευτὴ καλwsύνη τῆς ὁμογάλακτις ἀδελφῆς της κ' ἔκανε ὅτι μποροῦσε γιὰ νὰ τῆς φαίνεται πῶς ἔλαφριά ἡ θυσία της.

Ἦταν κ' ἓνας ἄλλος λόγος ἀκόμα ποὺ τὴν τραβοῦσε στὸ Τούζα: ἡ Μαγδαληνὴ κατοικοῦσε στὴν Καστανιέρ καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσι, ποὺ εἶχε δώσει σ' αὐτὴν καὶ στὸν Λεὼν Ζερβαί, εἶχε ἀφοσιωθῇ ὁλόκληρη στὴν κόρη του.

Ὁ Ἀντουάν, περισσότερο ἀπὸ ποτὲ, τώρα, δὲν ἤθελε τὴν σύζυγό του. Δὲν τὴν εὕρισκε ἀξία νὰ φέρῃ τὸν τίτλο τῆς μαρκησίας καὶ τὴν εἶχε εἰδοποιήσει ὅτι, μὲ κανένα λόγο, δὲν θὰ τὴν ἀνεχόταν κοντὰ, στὴν καινούργια του κατοικία στὸ Μαραμπά.

Τὴν προσβολὴ αὐτὴ τὴν ὑπέφερε μὲ θάρρος ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ ὁποία εὕρισκε πειὰ μέσα στὴν μητρικὴ στοργὴ ὁ-λες τὶς ἀναγκαῖες δυνάμεις γιὰ ν' ἀντιμετωπίζῃ τὶς δυστυχίες της.

Μὰ ἡ θεραπεία της ἦταν πρόσφατὴ ἀκόμη κ' ἡ Ἰωάννα ἤθελε νὰ θρίσκει κοντὰ της γιὰ νὰ τὴν ἐπιβλέπῃ καὶ νὰ τὴ θοηθά...

Ἐτσι, ἡ κόμηςσα μὲ τὸν σύζυγό της καὶ τὴ Ρόζα ξαναγύρισαν στὸν πύργο.

Μὰ δὲν εἶχαν περάσει οὔτε δυὸ μῆνες ἀπὸ τὴν ἐπιστροφή της, ὅταν μιά καινούργια δυστυχία τὴν ἐθρίκε.

Ὁ πατέρας της, ὁ Λωρὰν Φλαμαρέν, δὲν εἶχε μπορέσει νὰ συνέλθῃ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ του. Εἶχε μεταβληθῇ ἀπὸ τότε σ' ἓνα ζωντανὸ πτώμα.

Δὲν ἔβγαίνει πειὰ ἔξω, δὲν διάβαζε, δὲν ἔκανε τίποτε. Ἀκίνητος, μὲ τὰ μάτια σβυσμένα, περνοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα στὴν πολυθρόνα του, μόλις θάζοντας μιά μπουκιά στὸ στόμα του...

Ὡστόσο, ἡ Ἰωάννα τ' ἀγνοοῦσε ὅλ' αὐτὰ καὶ δὲν ἀνησυχοῦσε καθόλου, γιατί ὁ ἀδελφὸς της τῆς ἔγραφε πῶς ὁ πατέρας της ἦταν καλὰ.

Ἐξάφνα ὅμως, ἓνα πρωί, χωρὶς νὰ ξέρῃ πῶς ἦταν ἄρρωστος, ἔλαβε τὴν εἰδησι πῶς εἶχε πεθάνει.

—Ἐσθῦσε, χωρὶς νὰ ὑποφέρῃ καὶ νὰ παραπονεθῇ, τὴ θεοθαῖωσε ὁ ἀδελφὸς της.

Μὰ ἡ Ἰωάννα δὲν τὸν πίστεψε καὶ τὰ ἔβαλε μὲ τὸν ἑαυτὸ της, γιατί εἶχε πιστέψει στὶς προηγούμενες διαβεβαιώσεις του.

—Ἐπρεπε νὰ σὲ ξέρω, τοῦ ἀπάντησε. Δὲν ἔχεις οὔτε καρδιά, οὔτε ψυχὴ. Εἶσαι ἱκανὸς γιὰ ὅλα...

Ὁ Ἀντουάν ἔγινε χλωμὸς ἀπ' τὴν ὀργὴ του καὶ τὴν ρώτησε ἀπότομα:

—Μήπως πρόκειται ν' ἀρχίσῃς τώρα καὶ σὺ σὰν τὴν Μαγδαληνὴ νὰ με κατηγορεῖς δεξιὰ κ' ἀριστερά;

Ἡ Ἰωάννα ὕψωσε περήφανα καὶ περιφρονητικὰ τὸ κεφάλι της καὶ τοῦ ἀπάντησε:

—Ξέρεις ὅτι ἔχω τόσο ἐγωισμό, ὥστε κ' ἂν ἀκόμα ἤμουν θέθαι πῶς εἶσαι παλῆνθρωπος, θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω παρὰ νὰ τ' ὁμολογήσω.

Ὁ Ἀντουάν ὕψωσε τοὺς ὤμους του, μὰ ἔνοιωσε τὸν ἑαυτὸ ποὺ φοβόταν πρὸ πάντων ἦταν μὴπως σὲ καμμιὰ στιγμὴ ἀγανακτήσεως, ἡ κόμηςσα ντ' Ἀρκιζάν ἀφήσῃ νὰ τῆς ἐμφύγουν λόγια ποὺ θάφταναν νὰ κταστρέφουν ὅλη τὴ σῆμη, τὴν ὁποία μὲ τόσα ψέματα, μὲ τόση ὑποκρισία καὶ τόση ἐπιδειξιότητα εἶχε ἀποκτήσει.

Ὅσο γιὰ τὴ μικρὴ κληρονομία τοῦ Ρενῶ, θέλησε νὰ τὴν «ἀρπάξῃ» ὁλόκληρη ὁ Ἀντουάν. Δικαιολογήθηκε μάλιστα λέγοντας στὸν κόμητα ντ' Ἀρκιζάν:

—Ξέρετε ἔχω κόρη καὶ πρέπει νὰ τῆς ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον της. Ἐξ ἄλλου, ἡ Ἰωάννα εἶνε πῶς πλούσια ἀπὸ μένα. Κληρονόμησε ὅλες τὶς συλλογές τοῦ μαρκησίου Μαρσετάν.

Ὁ κόμης τὸν κύτταξε ψυχρὰ καὶ μὲ κάποια μοχθηρὴ εὐχαρίστησι τοῦ ἀπάντησε:

—Αὐτὰ τὰ πράγματα, κύριε, δὲν ἀνήκουν στὴν Ἰωάννα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ διαθήσῃ... Ἀποτελοῦν μιά παρακαταθήκη...

Ὁ Ἀντουάν σωριάστηκε σὲ μιά καρέκλα, χλωμὸς καὶ χωρὶς δυνάμεις. Γιὰ μιά στιγμὴ ἔχασε κάθε συναίσθησι τοῦ περιβάλλοντος.

Ὅταν συνῆλθε, ὁ κόμης εἶχε ἐξαφανισθῇ, ἀφήνοντας στὸ τραπέζι μιά πρῆξι διανομῆς τῆς κληρονομίας τοῦ Ρενῶ μεταξὺ τῶν δυὸ ἀδελφῶν, ὑπογεγραμμένη:

—Παρακαταθήκη! Παρακαταθήκη! τραῦλισ ὁ ἄλλος. Ὡ! δυστυχία μου! Ὁ Νοέλ ζῇ κ' ἡ Ἰωάννα τὸ ξέρει! Ὡ! σὺς... Μὰ τότε μο' ἀναγκαστὸ νὰ τὰ ἐπιστρέψω ὅλα... Ὡ! ὅχι! ποτὲ!...

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΥΛΟΓΙΑ

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Ἀντουάν πῆρε στὰ σοδάρὰ τὸν τίτλο του τοῦ μαρκησίου Μαρσετάν. Ἀποκαλοῦσε τὸν ἑαυτὸν «ἐξῆλθε» καὶ τοῦ ἔκανε ἐπισκέψεις, προσκλήσεις, παραχωρήσεις κάθε εἴδους.

Στὴν πόλιν, ἡ ἀσχημία του, ἡ ἀπέχθεια ποὺ ἐπὶ τόσα χρόνια ποκαλοῦσε γύρω του, ὅλ' αὐτὰ ἐξαφανίστηκαν μπροστὰ στὸν τίτλο του καὶ τὰ ἑκατομμύρια του. Ἀς μὴν ξεχάσει σχετικῶς ὅτι ὑπάρχουν ἓνα σωρὸ ἀνθρώποι γιὰ τοὺς ὁποίους τὸ χρυσὸ ἀποτελεῖ τὴ μόνη τιμὴ, τὴ μόνη ὑπεροχὴ, τὴ μόνη ἀξία.

Τοῦ πρότειναν νὰ τὸν κάνουν δήμαρχο τοῦ Μαραμπά.

(Ἀκολουθεῖ)

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 Β'

(Τηλέφωνον: 26-135)

Ἱερῆς: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Ἐσωτερικοῦ δι' ἔν ἑτος Δραχ. 200 Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6

ἑξαμήνου » 100 Ἀμερικῆς » 7

«Νὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἔτησια συνδρομὴ σελλισ 30 Ἀλ' ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ,

Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 Β'.

Γιμὴ ἑκάστου φύλλου Δραχ. 4.

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν ἐγγραφήν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατά φύλλον πώλησιν, ἡ ἑταιρία New York News Agency General P. O. Box 497, New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΓΚΑΦ-Σ ΚΑΙ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

Ὁ Λεκατσῆς καὶ τὸ μωρό. «Απόθανε, κατηραμένη γλαυῦ!» Πῶς ἔπεσαν τὰ τεῖχη τῆς Πομπηίας. Ἡ ἀρκουδα ποῦ... σταυροκοπιέται. Πῶς μιά τραγωδία τοῦ Ζαΐξηρ μεταβάλλεται σὲ κωμῳδία. Ὁ ἀγράμματος στρατηγὸς καὶ ὁ παμπόνηρος στραταρχῆς.

Τὰ σκηνικά ἀτυχήματα δὲν εἶνε σπάνια στὸ ἑλλη-κό θέατρο. Ἡθοποιοί, ὅχι μόνο πρωτόπειροι, ἀλλὰ καὶ παλαιοὶ «παλαίμαχοι», σαστίζουν γιὰ τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλο λόγο, τὰ χάνουν καὶ λένε «ἀλλ' ἀν' ἄλλων». Τὰ θεατρικά χρονικά εἶνε γεμάτα ἀπὸ σχε-τικά ἀνέκδοτα, μερικὰ μάλιστα νοστιμώτατα:

Ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος ἡθοποιὸς Λεκατσῆς εἶνε ὁ ἥρωας τοῦ ἀκολούθου ἐπεισοδίου:

Ἐνα θράδυ ποῦ ἔπαιζε στὸ ὑπαίθριο ἀθηναϊκὸ θέατρο «Ἀπόλλων», στὶς τελευταῖες σκηνές τοῦ δράματος, ἐνῶ ἦ-ταν πεσμένοι χάμω μαχαιρωμένοι τάχα καὶ ψυχομαχοῦσε μὲ σπασμούς ἀγωνίας, ἔξαφνα ἓνα μωρό, ποὺ οἱ γονεῖς του τοῖς εἶχαν πάρει μαζί στὸ θέατρο, ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀκατά-παυστα. Ὁ Λεκατσῆς ἔχασε τέλος τὴν ὑπομονή του, ἀνα-σπρόκωψε καὶ ἀποτεινόμενος στὸ κοινόν, εἶπε:

—Μὰ ἐπὶ τέλους! Δὲν θρίσκειται ἓνας χριστιανὸς νὰ πά-ρη τὸ μωρό ἀπὸ δῶ μέσα; Δὲν μπορεῖ κανεὶς οὔτε νὰ πε-θάῃ μὲ τὴν ἡσυχία του.

Καὶ ἔπειτα ξαναπέσε χάμω καὶ πῆρε τὴν στάσι τοῦ ἀν-θρώπου ποὺ ἀγωνιᾷ.

Πρὸ ἐτῶν πάλιν σ' ἓνα ἀθηναϊκὸ θέ-ατρο παιζότανε μιά τραγωδία, στὴν ὁ-ποία μιά κουκουθῆγια πρέπει ἔξαφνα ν' ἀρχίσῃ νὰ σκούζῃ ἀπὸ τὰ κλαδιά δέντρου ποὺ θρίσκειται τάχα στὸ θάθος τοῦ κήπου. Τότε ὁ ἥρωας τοῦ ἔργου πρέπει νὰ θγάλλῃ τὸ πιστόλι καὶ νὰ σκοτώσῃ τὸ γρουσουζίκιο πουλί.

Στὴν κατάλληλῃ σκηνῇ, ὁ ρεζισέρ ἄρχισε ἀπὸ μέσα νὰ κάνῃ τὴν κουκου-θῆγια. Ὁ ἡθοποιὸς ἀρπάζει τὸ πιστόλι καὶ φωνάζει μὲ τὴν πομπώδη φρασεο-λογία τῆς ἐποχῆς:

—Τὶ κρῶξεις, δυσόϊωνον πτηνόν; Ὁ-ποῖας συμφορὰς μοὶ προλέγεις; Ἀπό-θανε λοιπόν, κατηραμένη γλαυῦ!

Καὶ τραβᾷ τὴ σκανδάλη. Τσοῦ! Τὸ πιστόλι δὲν πιάνει φωτιά. Ἀλλ' ὁ «Ελ-λὴν ἡθοποιὸς δὲν τὰ χάνει τὴν φορά αὐτῇ. Βγάζει ἓνα μεγάλο μαχαίρι καὶ ὀρμὰ πρὸς τὰ παρασκήνια φωνάζων:

—Ἀλλὰ σοὺ κόπτω τὸν λαιμὸν ἐγώ, μικρότατον πτηνόν!...

Στὴν ἱστορικὴ τραγωδίᾳ «Ἰόνη», ποὺ ἔπαιζε συχνά στὰς Ἀθήνας ἀπὸ τοὺς θιάσους τῆς ἐποχῆς, στὴν τελευταία πρῆξι γίνεται τάχα σεισμὸς καὶ γκρε-μίζονται τὰ τεῖχη τῆς Πομπηίας. Μιά θραυδιά, ὁ τεχνιτὸς σεισμὸς δὲν μποροῦσε νὰ ρίξῃ τὰ τεῖ-χη ποὺ ἦταν καλοκαρφωμένα. Τότε ἓνας ὑπηρετὴς πῆρε ἓνα μακρὺ κοντάρι καὶ ἄρχισε ἀπὸ μέσα νὰ σπρώχνῃ τὰ τεῖχη. Καὶ οἱ θεαταὶ ποὺ ἔδλεπαν τὸ κοντάρι νὰ σπρώχνῃ, ἄρχισαν νὰ γελοῦν καὶ νὰ φωνάζουν:

—Κουράγιο! Λίγο ἀκόμα! Βίρα!...

Σ' ἓνα παλαιὸ ἔργο μιά πρῆξι γίνεται στὴ Νορδηνία, ποῖος πάγους. Σὲ μιά στιγμὴ, περνᾷ ἀπὸ τὴ σκηνὴ μιά ἀ-σπὴρ ἀρκουδα, τὴν ὁποῖαν ὑποκρίνεται ἓνας ἡθοποιὸς μὲ τὸ σχετικὸ τοιάκι, καὶ μουγκρίζει. «Ἐνα θράδυ λοιπόν, ἔστω ἔξαφνα θύελλα πραγματικὴ. Ὁ ἀττικὸς οὐρανὸς ἔρ-ριχνε κεραυνούς. Ὁ ἡθοποιὸς ποὺ ἔκανε τὴν ἀρκουδα τότε ἐπρόμαζε ἀπὸ τοὺς κρότους, ὥστε ξεχνᾷ τὸν ρόλο του, σηκώνεται ὀρθιος καὶ ἀρχίζει νὰ... σταυροκοπιέται!...

Ἐνοεῖται ὅτι τὰ περιεργὰ αὐτὰ δὲν συμβαίνουν στὰ δικά μας μόνον θέατρα. Ἐχουν καὶ τὰ ξένα τὰ περιεργὰ τους. Καὶ νὰ τὸ πρῶτο ἀνέκδοτο τοῦ διασήμου Ἀγγλοῦ ἡ-θοποιοῦ Γκάρρικ. Κάποτε ἔπαιζε τὸ σαϊξπηρεῖο ἔργο «Βα-

σιλεύς Λήρ». Σὲ μιά στιγμὴ θάλεπὶ στὴν πλατεῖα ἓνα κοι-λαρὰ χασάπη ποὺ εἶχε ἔρθει μὲ τὸν σκύλο του, κ' εἶχε θέσι στὴν πρώτη σειρὰ τῶν καθισμάτων καὶ παρακολου-θοῦσε σὰν χαζὸς τὴν παράστασι. Ἐκεῖνο τὸ θράδυ, ἡ ζέ-στη ἦταν μεγάλη. Ὁ χασάπης φαίνεται ὅτι ὑπέφερε πολὺ καὶ ὅλο σφοῦγγιζε τὸν ἰδρώτα του. (Ἄς μὴ ξεχνοῦμε ὅτι τὴν παλαιὰ ἐκείνη ἐποχὴ οἱ περισσότεροὶ Ἀγγλοὶ συνήθι-ζαν νὰ φοροῦν περρούκα). Βλέπει λοιπόν ὁ Γκάρρικ τὸν χοντροχασάπη νὰ θγάλλῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὴν περρούκα καὶ νὰ τὴν ἀκουμπᾷ στὸ κεφάλι τοῦ σκύλου του, ὁ ὁποῖος μὲ τὰ μπροστινὰ ποδάρια του στηριγμένα στὸ διάφραγμα τῆς ὀρχήστρας ἔδλεπε ἡσυχὰ τὴν παράστασι. Ὁ Γκάρρικ ἔμπηξε τὰ γέλια, οἱ ἄλλοι ἐπὶ σκηνῆς ἡθοποιοὶ εἶδαν τὸ θέαμα καὶ τὸν ἐμιμήθηκαν, οἱ θεαταὶ ἐπίσης καὶ ὅλο τὸ θέατρο ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὰ γέλια. Ἡ φοβερὴ τραγωδία τοῦ Ζαΐξηρ εἶχε μεταβληθῇ σὲ κωμῳδία!...

Ἀστεῖα εἶνε καὶ τὰ παθήματα τοῦ περιφήμου Γάλλου ἡθοποιοῦ Γκομπέρ, ὁ ὁποῖος διεκρίνετο γιὰ τὴν τελεία ἀ-πομίμησι τοῦ προσώπου καὶ τοῦ χαρακτήρος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος.

Σ' ἓνα ἔργο ποὺ ὁ Γκομπέρ ἔπαιζε τὸν ρόλο τοῦ μεγάλου Κορσικανοῦ, θρίσκότανε στὴ σκηνὴ μὲ τὸ ἐπιτελεῖο του προαμένοντας ἓνα γρεναδιέρο ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τοῦ παρουσιάσῃ τὸν γιοῦ του. Ἀλλ' ὁ Γκομπέρ εἶχε τελειώσει τὸ μέρος του, ὁ γρεναδιέρος δὲν φαινό-τανε καὶ τὸ κοινὸ ἄρχισε νὰ χάνῃ τὴν ὑπομονή του.

Γυρίζει τότε ὁ αὐτοκράτωρ στὸν ἡ-θοποιὸ Γκατιέ, ποὺ ὑπεκρίνετο τὸν ὁ-πασπιστὴ καὶ τοῦ λέει ἡγεμονικά:

—Στρατάρχρα, ὅταν ἔλθῃ ὁ γρεναδι-έρος, εἰδοποιήσε με!

Καὶ θγαίνει ἀπὸ τὴ σκηνή...

Ὁ στρατάρχης, ἀφοῦ πέρασαν λίγες στιγμὲς σιωπῆς, γιὰ νὰ θγάλλῃ ἀπὸ τὴν ἀμηχανία, καταφεύγει κ' αὐτὸς στὴν ἴδια μέθοδο. Γυρίζει σ' ἓνα συνάδελφό του ποὺ ὑπεκρίνετο ἓνα στρατηγὸ καὶ τοῦ λέει:

—Στρατηγέ, ὅταν ἔλθῃ ὁ γρεναδιέ-ρος σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ εἰδοποιή-σῃς!

Καὶ θγαίνει ἀπὸ τὴ σκηνή.

Ὁ στρατηγὸς σὲ λίγο ἔδωσε τὴν ἴ-δια παραγγελία σ' ἓναν ἀξιωματικὸ κ' ἔτσι, σιγά-σιγά, ἐξαφανίστηκαν ὁ-λες, χωρὶς νὰ φανερωθῇ ὁ γρεναδιέρος. Τὴν ἄλλη μέρα τὸν θρήκανε στὸ ὑπόγειο τοῦ θεάτρου, ὅπου εἶχε πέσει ἀπὸ ἓνα τραμπουκέτο (καταπακτὴ) τυφλὰ στὸ μεθυσί.

Κάποτε ὑπεδύετο πάλιν τὸν αὐτοκράτορα καὶ σὲ μιά στιγ-μὴ ἔπρεπε νὰ διαβάσῃ στοὺς ὑπασιπτάς του ἓνα γράμμα ποὺ τοῦ φέρουν στὴ σκηνή. Τὸ γράμμα αὐτὸ εἶ-χε πάντα γραμμένον ἐπάνω τὸ κεῖμενόν του, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ θράδυ, εἶπε ἀπὸ αἰμειὰ τοῦ φροντιστῇ τοῦ θεάτρου, εἶτε ἀπὸ κακοβουλία, τὸ χαρτί ποὺ τοῦ ἔδωσαν ἦταν ἄ-γραφο. Ὁ Γκομπέρ στὴν ἀρχὴ σάσισε. Ἀμέσως ὅμως συνῆλθε καὶ προσπάθησε νὰ σωθῇ μὲ λέγνασμα. Ἐρρίξε μιά ματιὰ στὸ γράμμα, τὸ ἔδωσε σ' ἓνα ὑπασιπστὴ του καὶ εἶπε: —Διάβασε, παρακαλῶ, στρατηγέ!

Ἀλλὰ τὴν φορὰ αὐτὴ θρήκε τὸν ματαρτὴ τοῦ. Ὁ ὑπα-σπιστὴς κατάλαθε τὴν κατεργαρίαν καὶ ἀπάντησε χαρε-τώντας στρατιωτικὰ.

—Μεγαλειότατε, εἶμαι τέκνον γονέων ἐντίμων ἀλλὰ φτωχῶν καὶ δὲν ἔμαθα γράμματα! Καὶ οἱ θεαταὶ ποὺ κατάλαβαν τί συμβαίνει, ἐγέλασαν καὶ ἐχειροκρότησαν.

Γ ΑΛΗΝΕΜΕΝΑ τά νερά της θάλασσας παιγνιδίζουν τώρα έρωτιάρι-κα κάτω από τὸ ἀσημένιο φῶς τῆς ὀλοστρόγγυλης σελήνης.

Ψηλά στὸν χαθυγάλο θόλο τ' οὐρανοῦ, πού καὶ ποῦ, σὰν σκόρπιοι σωροὶ φουφουλιασμένου πεντακά-θαρου θαμπακιού, πλανι-ῶνται ἀνάρια σύννεφα καὶ ἡ σελήνη, ἡ μάγισσα αὐτὴ βασίλισσα τῶν ποιητῶν καὶ τῶν ἐρωτευμένων παίζει μαζί τους τὸ κρυφτούλι.

Ἐνα χλωμό ἀστέρι, πέρα μακριὰ στὸ βάθος τοῦ ἀ-πείρου ἀναβοσβύνει τρε-μουλιάρικα.

Μεσάνυχτα... Τίποτε δὲν ταραίζει τὴ σιγαλιὰ τῆς ποιητικῆς αὐτῆς νύχτας, ἐ-ξὸν ἀπ' τὸ γλυκὸ φλοῦ-σθμα τῆς θάλασσας, πού γλύφει ἀπαλὰ τίς ρίζες τῶν θράων τῆς ἀκτῆς καὶ φι-λεῖ γλυκά κ' ἀτέλεια τὰ δόασπρα χαλίκια τῆς.

Πάνω σ' αὐτοὺς τοὺς γκρίζους θράχους ἕνα μικρὸ σπι-τάκι, κομψό, χαριτωμένο, φαντάζει μέσα στῆς νύχτας τῆς λαμπράδας σὰν μιὰς νεράιδας καταφύγιο. Δυὸ παράθυρά του βλέπουν πρὸς τὴ θάλασσα. Τὸ ἕνα εἶνε μισόκλειστο. Τὸ ἄλλο ἀνοιχτὸ, μοιάζει μὲ κῆπο κρεμαστὸ ἀπὸ τὸ πλῆ-θος τῶν γλαστρῶν, μὲ τὰ ὀλάνθιστα λουλούδια τους. Ἀπ' τὸ μισόκλειστο παράθυρο, μιὰ χλωμὴ ἀκτίνα γλαστράει δειλὰ πάνω στοὺς θράχους. Εἶνε ἀπὸ τὸ καντῆλι πού καίει ἀκοίμητα μπρὸς στῆς Παρθένου τὴν εἰκόνα.

Στὸ ἄλλο, στὸ λουλουδιασμένο παραθύρι μιὰ κόρη μὲ ὡμορφίαν ἀγγελική, ὅμοια μὲ τίς νεράιδες τῶν παραμυθιῶν, ντυμένη σὰν δόασπρα, σηκώνει τώρα δειλὰ κ' ἀνάλαφρα τὴν κουρτίνα τοῦ καὶ στέκεται ὀλόρθη ἐκεῖ, ἀφήνοντας τὸ θλέμμα τῆς νὰ πλανηθῇ ὀνειροπόλο στὴ φωτοπλήμιυρα τῆς νύχτας...

Σφίγγει τώρα ἡ ὡμορφὴ κοπέλλα τῆς Γρενάδας τὴν κρι-νένια τῆς παλάμη στὸ στήθος τῆς ἀφρόπαστο... Μὴ θέ-λει τάχα νὰ σταματήσῃ τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς τῆς;...

Φαίνεται πὼς κάποιον περιμένει μὲ ἀγωνία δυνάτη. Καὶ ὅλο φάχνει μὲ τὸ θλέμμα τῆς τὴ θάλασσα. Μὰ τίποτε. Κα-νεὶς δὲν φαίνεται ἀκόμα...

Τὸ φεγγάρι κρύβεται γιὰ μιὰ στιγμή σὲ κάποιον μαῦρο συναράκι. Κι' ἀξάφνα ἕνα πάφλασμα κουπιῶν φτάνει ὡς τ' αὐτὰ τῆς νέας καὶ σύγκαιρα τ' ἀντίκρουμα μιᾶς θάρ-κας πού γλυστᾷ ἀνάλαφρη πάνω στὰ ἴσους νερά τῆς κάνει δυνατώτερο τὸ καρδιοχτύπι.

Ἡ θάρκα φτάνει στὴν ἀκτὴ. Ἡ Ρίττα τρέμει, κάτι σὰν κόμπος φτάνει ὡς τὸ λαϊμό τῆς πού τῆς κρατᾷ τὴν ἀνα-πνοή. Τὰ πόδια τῆς λυγίζουν σὰν τρυφερὸς θεργοῦλες...

Ὁ λυγρὸς θαρκάρης ἀφήνει τὰ κουπιά του, τραβάει τὴ θάρκα τοῦ στὴν ἀμμουδιὰ κ' ὕστερα μὲ τὴν κιθάρα τοῦ στὸ χέρι ζυγώνει στοὺς θράχους κ' ἀφήνει νὰ ξεχειλίσῃ ὁ πόνος τῆς καρδιάς τοῦ σ' ἕνα παθητικὸ ἐρωτικὸ τραγοῦδι...

Εἶνε ὁ Πέπες. Εἶν' ὁ ἐρωτευμένος Πέπες πού κάθε νύ-χτα ἔρχεται ἐκεῖ ζητώντας νὰ λυγίσῃ τὴν πέτρινη καρδιά τῆς Ρίττας τοῦ μὲ τὸ γλυ-κὸ τραγοῦδι τοῦ καὶ μὲ τὴ μελωδία τῆς κιθάρας τοῦ.

Ἡρθε κ' ἀπόψε. Ἡρθε νὰ τραγουδήσῃ τὸ ὑστερὸν τραγοῦδι τοῦ ἐκεῖ στοὺς σκιε-ροὺς τοὺς θράχους, κάτω ἀπὸ τὰ παραθύ-ρια τῆς ἀγαπημένης του... Κι' ἂν ἐκεῖνη μείνῃ ἀσυγκίνητη, ἂν κ' ἀπόψε δὲν τοῦ δώσῃ καμμιὰ γλυκεῖα ἐλπίδα...

Τῆς τῶπε τὸ πρῶν πού τὴ συνάντησε στὸ δρόμο, ὅταν ἐκεῖνη πήγαινε στὴν ἀγορὰ νὰ πούλῃ τὰ λουλούδια τῆς:

—Ρίττα, σκληρόκαρδη Ρίττα! τῆς εἶπε, θάρβω κ' ἀπόψε ὅπως πάντα νὰ ζητιανέ-ψω τὴν ἀγάπη σου. Θ' ἀφήσω νὰ νιώσῃς ὅλον τὸν σπαραγμὸ τῆς δόλιας μου καρ-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΠΑΝΙΟΛΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

ΤΟΥ Γ. ΦΕΡΝΑΝΤΕΣ

αὐτὴ συνέθεσε ὁ Πέπες καὶ μεθᾷ ἀπὸ τὸν ἐρωτὰ τοῦ. Συν-ταράζεται ὀλόκληρη ἀπὸ μιὰ γλυκερὰ φρικισί, ἡ καρδιά τῆς χτυπάει δυνατὰ, στὰ στήθη τῆς, ἀπὸ τὰ γαλὰ τῆς μάτια δυὸ δάκρυα κυλοῦν στὰ τριανταφυλλένια μάγουλά τῆς, πού στὸ ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ μοιάζουν σὰν δυὸ μαργαριτάρια.

Θέλει νὰ φωνάξῃ, θέλει νὰ πῇ στὸν ὡμορφο ψαρὶ τῆς Γρενάδας πὼς ἡ καρδιά τῆς καίγεται ἀπὸ τὸν ἐρωτὰ τοῦ, θέλει νὰ τοῦ ἐξομολογήθῃ τὸ μυστικὸ τῆς:

—Πέπε, ἡ περηφάνεια μου δὲν μ' ἀφήσε ὡς τώρα νὰ μι-λήσω. Δὲν ἤθελα νὰ γίνω σὺντροφος ἐνὸς φτωχοῦ ψαρὶ τοῦ τόπου μας. Ἦθελα τὰ κάλλη μου νὰ τὰ φυλάξω γιὰ ἕνα νέο πλούσιο καὶ εὐγενῆ. Μὰ σ' ἀγαποῦσα, Πέπε, καὶ σπαραζόταν ἡ καρδιά μου ὅταν αὐτὴ ἡ περηφάνεια μου δὲν μ' ἀφῆνε ἐλεύθερη νὰ σοῦ μιλήσω. Πέπε! Πέπε! Μὰ τ' οὐρανοῦ τὰ ἀστρά, σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ πολὺ κ' εἰμαι τρελλὴ ἀπὸ τὸν ἐρωτὰ πού καίει τὴν καρδιά μου. Πῆρα τὴν ἀπόφασιν πειὰ νὰ γίνω δική σου!

Αὐτὰ ἤθελε τώρα ἡ Ρίττα νὰ πῇ στὸν Πέπε τῆς. Μὰ πῆ-γεται ἀπὸ τὴ συγκίνησιν καὶ τὰ ἐρωτικά τῆς λόγια σβύ-νουν σὰν χεῖλιν τῆς.

Ὁ Πέπες σταματᾷ τὸ τραγοῦδι τοῦ, γέρνει τὸ κεφάλι τοῦ στὸ στήθος καὶ μ' ἀγωνία περιμένει ν' ἀκούσῃ μιὰ πα-ρήγορη φωνὴ ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς Ρίττας.

Ἡ Ρίττα θέλει νὰ τρέξῃ κάτω στὴν ἀκρογιαλιά ν' ἀνοι-ξῇ τὴν ἀγκάλῃ τῆς στὸν Πέπε, νὰ σφιχτῇ τὰ χεῖλιν τῆς μὲ τὰ δικά του, μὰ ἡ συγκίνησιν τῆς ἔχει παραλύσει τίς δυνά-μεις καὶ τὰ πόδια τῆς μένουν σὰν μαργαριτάρια, ὅτι μὲ ὀλάνοιχτο παράθυρο.

Ἐκεῖνος ξαναρχίζει νὰ χτυπᾷ τὴν κιθάρα τοῦ μ' ἀπεί-πισιὰ. Ἡχοὶ πένθιμοι, σπαραχτικοὶ γεμίζουν τὴν ἀτμόσφαι-ρα.

Κι' ἀξάφνα σταματᾷ... Ἡ Ρίττα δὲν ἀκούγεται... Μιὰ κραυγὴ σπαραχτικὴ ξεφεύγει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Πέπε καὶ σφίγγει τὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας. Κ' ὕστερα τρελλὸς ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ ὁ ψαρὶς σπάζει μὲ δύναμιν στοὺς θράχους τὴν κιθάρα τοῦ...

Ἄσπρος τὸν Πέπε ἀπάνω σ' ἕνα θρά-χο τραγουδᾷ τὸ ὑστατὸ τῶ ἀποαιρετι-σμοῦ τραγοῦδι... Ἐνα ἀστέρι σφίγγει τὸ σπε-ρέωμα καὶ σβύνει. Ἡ ὀλόλαμπρη σελήνη κρύβεται πίσω ἀπὸ ἕνα μαῦρο συναράκι... Ἡ τελευταία στροφή τοῦ τραγοῦδι τοῦ Πέπε ξεψυχᾷ στὴ σιγαλιὰ καὶ ὕστερα... ἕνας παφλασμός ἀκούεται καὶ τὸ νερὸ τῆς θάλασσας συνταράζεται κατ' ἀπὸ τὸ θράος...

Μιὰ κραυγὴ σπαραχτικὴ ξεσφίγγει τὴν ἱ-δια στιγμή τὸν ἀέρα. Ψηλά ἀπὸ τὸ παρὰ-θύρῳ τῆς ἡ Ρίττα ξεφάνιζει:

—Πέπε! Πέπε! Σ' ἀγαπῶ!... Μὰ κανεὶς δὲν τῆς ἀποκρίνεται. Μονά-ξι (Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμε-νο).

—Δὸν Φερνάν-το, εἶπε ὁ δὸν Παθὲ εἰρωνικά ἀπὸ τὴ ὕψηλό-της τῆς τὸ ἐπι-θυμεί, ἐμπρός, διηγήθητε τὴν ἱ-στορία σας.

—Ἔστω! Ἀ-πάντησε ὁ δὸν Φερνάντο. Ἡ ἱ-στορία μου εἶνε ἀληθινή. Πρὶ-κεῖται γιὰ τὴ σουλτάνα Να-μουνα, κόρη τοῦ Ἀρουν Δ' βασιλέως τῆς Γρενάδας.

—Ἀς τὴν ἀκούσουμε.

—Ἡ Σουλτάνα Ναμουνα, ἀρχισε νὰ λέῃ ὁ δὸν Φερνάντο, ἦταν, ὅπως θεθαίνον οἱ σύγχρονοί τῆς, ὠραιότερη ἀπὸ τὰ τριακόσια ἐξδομήντα τρία οὐρὶ τοῦ Παραδείσου τοῦ Μωάμεθ. Τὰ μαλλιά τῆς, μαῦρα καὶ στυλινὰ σὰν τὰ φτε-ρά τοῦ κόρακος, τὰ δόντια τῆς εἶχαν τὴν στυλινότητα τῶν μαρμάρων τῆς Ἀλάμπρας καὶ τὰ μαλλιά τῆς ἔλαμπαν σὰν μαῦρα διαμάντια. Ἡ Σουλτάνα Ναμουνα εἶχε κλείσει τὰ δεκάξι τῆς χρόνια καὶ ὅμως δὲν εἶχε παντρευτῇ ἀκόμα, γιὰ τὸ πατέρα τῆς Ἀρουν, ὁ ὁποῖος τὴ λάτρευε, δὲν ἤ-θελε νὰ τὴ χωρίσῃ.

Ἡ Ναμουνα τὸν ρωτοῦσε, πού λές, «Πότε θὰ παντρευ-τῶ»;

«Κι' ὁ βασιλεὺς τῆς ἀπαντοῦσε: «Ὅταν θὰ θρῆς ἕνα αὐλῶγο πού νὰ σ' ἀγαπᾷ περισσότερο ἀπὸ μένα».

Κι' ἐπειδὴ ὡς τότε δὲν εἶχε παρουσιάσῃ κανεὶς πού νὰ τὴν ἀγαπᾷ τόσο πολὺ, ἡ ὠραία Σουλτάνα Ναμουνα δὲν παντρευόταν.

Ἐπὶ τῇ ὥρᾳ, ὥστόσο, δυὸ Μαυριτανοὶ ἱππῶται πού θάδι-ναν εὐχαρίστως καὶ τὸ σπαθὶ τοὺς ἀκόμα γιὰ τὴν ἀγάπῃ τῆς Ναμουνα. Ὁ ἕνας ἦταν Ἀθηνσεράγος καὶ τὸν ἔλεγαν Γιαμούδ κι' ὁ ἄλλος Ἀθασίδης καὶ τὸν ἔλεγαν Χασάν.

Ἦσαν κ' οἱ δυὸ νέοι, ὠραῖοι κι' ἀνδρεῖοι. Ὁ Ἀθασίδης ἦταν μεγαλοπρεπὴς στὸ σῶμα, ὅπως οἱ κέδροι τῆς Ἀνα-τολῆς κι' ὁ Ἀθηνσεράγος, λιγώτερο ψηλός, ἀλλὰ τὰ λεπτὰ μέλη τοῦ εἶχαν τὴν ἑλαστικὴ δύναμιν τοῦ χάλυθος.

Ὁ Ἀθασίδης ἦταν φτωχὸς κι' ὁ Ἀθηνσεράγος πλού-σιος.

Ὁ Ἀθηνσεράγος ἀγαποῦσε τὴ Σουλτάνα γιὰ τὸν ἑαυ-τό τοῦ κι' ὁ Ἀθασίδης γιὰ τοὺς θησαυροὺς τῆς καὶ γιὰ τὸν θρόνον τοῦ βασιλέως Ἀρουν, στὸν ὁποῖο ἔλπιζε νὰ καθίσῃ, ἂν παντρευόταν τὴν κόρη τοῦ.

Ἡ Ἀθασίδης πούλησε καὶ τὰ τελευταῖα χωράφια τῶν προγόνων τοῦ καὶ ἔδωσε τὸ τελευταῖο πουγγὶ τοῦ γιὰ νὰ ἀγοράσῃ πολυτελεῖς στολές, μεγαλοπρεπεῖς μανδύες, χρυ-σοκέντητες ζώνες, διαμάντια καὶ μαργαριτάρια, ὅτι μὲ τὰ λόγια θαμπώνει καὶ γοητεύει τίς γυναῖκες.

Ὁ Ἀθηνσεράγος ἀπεναντίας περιφρονοῦσε τίς ἐπιδεί-ξεις, ἂν καὶ μπορούσε νὰ υπερβῇ σ' αὐτὲς τὸν ἀντίζηλό τοῦ κι' ἔτσι ἡ Σουλτάνα Ναμουνα, πού ἤξερε τὸν κοινὸ τους ἐρωτὰ, ἔλεγε: «Ὁ Χασάν εἶνε ὁ πιὸ φτωχὸς ἱππῶ-της τοῦ βασιλέως τῆς Γρενάδας καὶ κανεὶ ἕνα σωρὸ ἐπι-δείξεις, ἐνῶ ὁ Γιαμούδ, πού εἶνε ὁ πιὸ πλούσιος, δὲν κάνει τίποτε».

Ἄν ἤξερε ὥστόσο ποῖον νὰ διαλέξῃ κι' ἕνα πρῶν πῆγε καὶ θρῆκε τὸν πατέρα τῆς καὶ τοῦ εἶπε:

—Πατέρα, ἔχεις ὅτι σὲ λίγο θὰ κλείσω τὰ δεκαεφτά χρόνια μου;

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Ἀρουν. Λοιπὸν;

—Λοιπὸν, εἶπε ἡ Ναμουνα, μὲ παίρνουν τὰ γερατειά.

—Δὲν τὸ πιστεύω, καλὴ μου κόρη.

—Ναί, γερνάω, πατέρα μου, κι' ἐν τῷ μεταξύ δὲν παν-τρευόμαι.

—Τί σὲ μέλει, ἀφοῦ ἐγὼ σ' ἀγαπῶ κ' εἶσαι Σουλτάνα;

—Μπορεῖ αὐτὸ νὰ μὴ σ' ἐνδιαφέρῃ ἐσένα, μὰ δὲν συμ-βαίνει τὸ ἴδιο καὶ μὲ τοὺς ἄλλους.

Ὁ Ἀρουν μάζεψε τὰ μαῦρα τοῦ φρύδια.

—Καὶ ποῖος, ρώτησε, τόλμησε νὰ με καθυγορήσῃ, γιὰ-τί ἡ Σουλτάνα ἡ κόρη μου δὲν παντρεύεται;

—Ἐνὰ μεγάλο πρόσωπο, πατέρα μου.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΞΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΔΥΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'ΙΓ

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

—Θὰ ἤθελα νὰ μάθω τ' ὄνο-μά του, εἶπε ὁ βασιλεὺς.

—Τὸν λένε Μωάμεθ.

—Ποῖός Μω-άμεθ;

—Ὁ Θεὸς μας.

Ὁ γέρος Ἀ-ρουν ἀναπήδησε κι' ἀφῆσε νὰ πείσῃ ὁ ἀργι-λὸς τοῦ ἀπ' τὰ χεῖλιν τοῦ.

—Ἀλήθεια;

φώναξε.

—Μάλιστα, ἀγαπημένε μου.

ἐξίτης καλοῦσε τοὺς πιστοὺς στὴ θραυτὴ προσευχῇ, ἕνα ἀπ' τὰ οὐρὶ τοῦ Παραδείσου παρουσιάστηκε μπροστὰ μου καὶ μοῦ εἶπε: «Σουλτάνα Ναμουνα, ἀγαπημένη μου, ἡ θέ-λησιν τοῦ Μωάμεθ εἶνε νὰ παντρευτῇς γρήγορα».

—Καὶ γιὰτί; τὸ ρώτησα.

—Γιὰτί, μοῦ ἀπάντησε τὸ οὐρὶ, ὁ βασιλεὺς πατέρας σου γέρας. Κι' ἂν αὐριο πεθάνῃ, ὁ θρόνος τῆς Γρενάδας θὰ μείνῃ χωρὶς βασιλέα, πράγμα πού θὰ εἶνε μεγάλη συμφο-ρὰ γιὰ τὸν μαυριτανικὸ λαό...»

Στὸν Ἀρουν ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωσιν τὰ λόγια αὐτά. Σκέφτηκε ἀρκετὴ ὥρα καὶ εἶπε:

—Ζήτησε ἀμέσως σύζυγο. Θέλω νὰ σὲ παντρεύω.

—Υπάρχει ἕνας, ἀπάντησε ἡ Ναμουνα.

—Ἀ! ἀλήθεια; ἔκανε ὁ Ἀρουν.

—Υπάρχουν δυὸ μάλιστα, ἐξακολούθησε ἡ Ναμουνα.

—Χμ! ὁ δεύτερος εἶνε περιττός, γιὰτί ὁ προφήτης δὲν ἐπέτρεψε στίς γυναῖκες νὰ ἔχουν χαρμί. Πρέπει νὰ δια-λέξῃς τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δυὸ.

—Ἀλλοῖμονο! δὲν ξέρω κι' ἐγὼ ποῖον νὰ διαλέξω.

—Καὶ ἡ Ναμουνα ἐξέεσε στὸν πατέρα τῆς τὴν ἀπορία τῆς.

—Ποῖον ἀπ' τοὺς δυὸ ἀγαπᾷς; τὴ ρώτησε ὁ Ἀρουν.

—Δὲν ξέρω. Ἵσως καὶ τοὺς δυὸ.

—Τότε πρέπει νὰ διαλέξῃς αὐτὸν πού σ' ἀγαπᾷ πραγ-ματικά.

—Πῶς νὰ τὸ μάθω αὐτό;

—Ὁ Ἀρουν χάρεισε τὴ γενεάδα τοῦ, παρακάλεσε τὸν Ἀλλὰχ νὰ τὸν φωτίσῃ καὶ τέλος διέταξε τοὺς δυὸ ἱππῶτες νὰ παρουσιάσων μπροστὰ τοῦ.

—Ἀγαπάτε κ' οἱ δυὸ τὴν κόρη μου; τοὺς ρώτησε.

—Μάλιστα, τοῦ ἀπάντησαν.

—Λοιπὸν, ἀκούστε ὑπὸ ποῖον ὄνομα τὴν παντρεύετε.

—Ὅταν ἡ κόρη μου ἀπατήσῃ γιὰ τὸ ἀποκεφαλίσω ἀμέσως τὸν πατέρα τοῦ...»

Ὁ δὸν Φερνάντο ἐβρίσταντο στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς διηγῆ-σεώς τοῦ, ὅταν τὸ ἀμᾶξι στάθηκε μπροστὰ στίς πόλες τοῦ Ἐσκουριάλ.

—Λοιπὸν, ρώτησε χωρὶς ἡ Ἰνφάντα, τί ἀπάντησαν οἱ δυὸ Μαυριτανοὶ ἱππῶται;

—Ὑψηλότης, ἀπάντησε ὁ δὸν Φερνάντο, τώρα πειὰ φτάσαμε. Ἐπιτρέψατέ μου ν' ἀναβάλω γιὰ αὐριο τὸ τέλος τῆς ἱστορίας μου.

—Μοῦ ὑπόσχεσθε ὅτι θὰ τὴν ἐξακολουθήσετε;

—Σὰς δίνω γι' αὐτὸ τὸν λόγο μου, Ὑψηλότης, ἀπάν-τησε ὁ εὐπατρίδης. Ἐξ ἄλλου, ἂν τυχόν κι' ἀποβιάζω αὐ-ριο ἀπ' τ' ἀνάκτορα, ὁ φίλος μου δὸν Παθὲ, στὸν ὁποῖο σκοπεύω νὰ τελειώσω ἀπόψε τὴν ἱστορία μου, θὰ σὰς τὴν ἐπαναλῇ πιστά.

Ἡ Ἰνφάντα ἔκρινε τὸ κεφάλι τῆς, δειχνόντας ὅτι ἦταν σύμφωνη, καὶ τὸ φορεῖο μῆκε μέσα στὸ ἀπέραντο ἀνά-κτορο πού ἔχτισε ὁ Φίλιππος Β'.

*Ὁ συνταγματάρχης τῶν σωματοφυλάκων κι' ὁ ἀρχηγὸς τῶν χωροφυλάκων συνώδευσαν τὴν Ἰνφάντα ὡς τὰ διαμε-ρίσματα τοῦ βασιλέως, ὅπου ὁ Ἰσπανὸς μονάρχης ἔπαιζε χαρτιά μαζί μὲ τὸν δούκα τῆς Ἀλβας.

*Ὅταν ἡ πριγκίπισσα μῆκε μέσα, στάθηκαν στὸ κατώ-

φλι, κυττάχτηκαν έκφραστικά κι' έπειτα έπιασαν ο ένας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου.

—Κάνει πολὺ ζέστη ἐδῶ, εἶπε ὁ δὸν Φερνάντο.

—Έτσι φαίνεται καὶ σὲ μένα, ἀπάντησε ὁ δὸν Παέθ.

—Τότε ἀς ἀνεβούμε στὴν ταρράτσα, ἀν θέλετε. Ἐκεῖ θὰ μπορέσουμε ν' ἀναπνεύσουμε καὶ νὰ κουβεντιάσουμε ἐλεύθερα.

Οἱ δύο εὐπατρίδια ἀνέβηκαν στὴν ταρράτσα καὶ κάθησαν ἐκεῖ.

—Πρέπει, εἶπε τότε ὁ δὸν Φερνάντο, νὰ σᾶς τελειώσω τὴν ἱστορία τῆς Σουλτάνας Ναμουνά.

—Σὰς ἀκούω, ἀπάντησε ὁ δὸν Παέθ.

—Ὁ δὸν Φερνάντο ἐξακολούθησε:

—Οἱ δύο ἱππῶται κύτταξαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, δίστασαν μιά στιγμή καὶ τέλος ὁ Ἀθηνσεράγος ἀπάντησε:

—Θὰ περάσει ἓνας χρόνος, θασιλῆ Ἀρουν, πρὶν ἀποκτήσης διάδοχο. Ἡ Σουλτάνα λοιπὸν θὰ μ' ἀγαπήσει ἐπὶ ἓνα δλόκληρο χρόνο. Δέχομαι λοιπὸν χωρὶς δισταγμὸ νὰ μ' ἀποκεφαλίσετε κατόπιν...

—Καὶ σύ; ρώτησε ὁ θασιλεύς τὸν Ἀθασίδη.

—Ἐγὼ προτιμῶ νὰ γεράσω.

—Δὲν θὰ παντρευτῆς λοιπὸν τὴν κόρη μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀρουν. Πήγαινε!

—Ὅταν ἔφυγε ὁ Ἀθασίδης, ὁ Ἀρουν γύρισε καὶ εἶπε στὸν Ἀθηνσεράγο:

—Ἐσὺ ἀγαπᾷς πραγματικά τὴν κόρη μου. Θὰ τὴν παντρευτῆς λοιπὸν καὶ θὰ ζήσης. Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὸ κεφάλι σου. Σὲ κάνω διάδοχό μου καὶ κληρονόμο μου...

—Ὁ δὸν Φερνάντο ἐσώπασε καὶ ὁ δὸν Παέθ, χαμογελώντας εἶπε:

—Δὲν νομίζετε, εὐπατρίδα μου, ὅτι ἡ ἱστορία αὐτὴ μοιάζει μὲ τὴ δική μας;

—Βέβαια. Ἀλλὰ ὑπάρχει μιά μικρὴ διαφορὰ...

—Ποιά;

—Ὅτι σεις εἶσθε ὁ φτωχὸς ἱππότης ποῦ, ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἱστορία μου, ἀγαπᾷ τὸ ἴδιον πραγματικά τὴν Ἰνφάντα, ἐνῶ ἐγώ...

—Αἱ ἔκανε ζωγρά ὁ δὸν Παέθ, ὥστε δὲν τὴν ἀγαπάτε;

—Προσπαθῶ νὰ τὴν ἀγαπήσω, ἀπάντησε φιλοσοφικά ὁ δὸν Φερνάντο. Ἀκόμα ὁμως δὲν τὴν ἀγαπῶ...

—Καὶ θέλετε νὰ τὴν παντρευτῆτε;

—Γιατί ὄχι;...

—Ὁ δὸν Φερνάντο δίστασε μιά στιγμή καὶ ἔπειτα πρόσθεσε:

—Ὡ! ἀφοῦ θὰ μονομαχήσουμε καὶ σὲ μιά ὥρα τὸ πολὺ ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο μας πρέπει νὰ πεθάνῃ, μπορῶ νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ τὸ μυστικὸ μου...

—Μιλήστε, κύριε...

—Μάθετε λοιπὸν ὅτι εἰμαι Μαυριτανός, ὁ τελευταῖος γόνος τῆς θασιλικῆς οἰκογενείας τῶν Ἀθηνσεράγων... Ἄν οἱ Μαυριτανοὶ ἐπαναστατήσουν καὶ θελήσουν νὰ ἐκλέξουν θασιλέα, ἐγὼ θὰ προτιμηθῶ...

—Τὸ ξέρω αὐτὸ καὶ χωρὶς ἄλλο θέλετε νὰ τὸ κατορθώσετε κάνοντας σύζυγό σας τὴν Ἰνφάντα τῆς Ἰσπανίας.

—Ὁχι, ἀπάντησε μεγαχολικά ὁ δὸν Φερνάντο, δὲν εἰμαι τόσο φιλόδοξος. Ἀλλ' ἀν ἀρνήθηκα τὴν πίστι τῶν πατέρων μου καὶ ἀν ἀρνήθηκα τὸν χριστιανισμό, δὲν ἀρνήθηκα οὐτε τὴν περηφάνειά τῆς ράτσας μου, οὐτε ἔπαψα νὰ ἐνδιαφέρωμαι γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ λαοῦ, στὸν ὁποῖο θασιλεύει ἄλλοτε ὁ οἶκος μου... Σήμερα οἱ Μαυριτανοὶ εἶνε ὁ πῶς ἐργατικὸς λαὸς τῆς Ἰσπανίας καὶ δὲν ζητοῦν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ζήσουν ἥσυχoi. Καὶ ὁμως ὑφίστανται

ἀναρίθμητες διώξεις. Ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις τοὺς καταδιώκει καὶ οἱ εὐγενεῖς τοὺς καταπιέζουν. Λοιπὸν, ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν λαὸ μου καὶ θέλω νὰ γίνω ἰσχυρὸς γιὰ νὰ μπορῶ νὰ τὸν προστατεύω. Γι' αὐτὸ, εὐπατρίδα μου, θὰ ἤθελα ν' ἀγαπηθῶ ἀπὸ τὴν Ἰνφάντα ντόνα Χουανίτα, νὰ τὴν παντρευθῶ καὶ νὰ διαδεχθῶ στὸ θρόνο τὸν θασιλέα.

—Ὁ θασιλεύς θὰ σᾶς ἀρνήθῃ τὴν κόρη του, κύριε.

—Γιατί; ρώτησε περήφανα ὁ δὸν Φερνάντο. Μήπως δὲν κατάγομαι κι' ἐγὼ ἀπὸ θασιλικὸ αἷμα;

Καὶ πρὶν ὁ δὸν Παέθ προφθάσῃ ν' ἀπαντήσῃ, ἐπρόσθεσε:

—Ἐσεῖς ἀπεναντίας, ἀγαπάτε τὴ ντόνα Χουανίτα, γιὰ τὸν ἑαυτὸν σας κι' ὄχι γιὰ τὸ θρόνο.

—Ἀπατάσθε, τὸν διέκοψε ἀμέσως ὁ δὸν Παέθ, τὴν ἀγαπῶ, ὅπως ἀκριβῶς τὴν ἀγαπᾶτε καὶ σεις.

—Ὁ δὸν Φερνάντο τραβήχθηκε πίσω.

—Τί; εἶπε. Σεις, ἓνας ἀπλὸς συνταγματάρχης τῆς φρουρᾶς, θὰ θέλατε...

—Θὰ ἤθελα νὰ τὴν παντρευθῶ, ὥραϊε μου εὐπατρίδα, ἀπάντησε ὁ δὸν Παέθ.

—Εἶσθε τρελλός; φώναξε ὁ δὸν Φερνάντο. Δὲν ξέρετε ὅτι γιὰ νὰ γίνετε γαμπρὸς τοῦ θασιλέως τῆς Ἰσπανίας, πρέπει νὰ ἀνῆκετε σὲ θασιλικὴ οἰκογένεια;

—Ἐνὰ χαμόγελο περηφάνειας φάνηκε στὰ χεῖλη τοῦ δὸν Παέθ.

—Ποιὸς σᾶς λέει ὅτι δὲν ἀνῆκα; εἶπε.

Κι' ἐπειδὴ ὁ ἀντιζήλος του τὸν κύτταξε μὲ θαθεῖα ἐκπληξί, ἐπρόσθεσε:

—Δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ ἐμπιστευτικὲς ἀνακοινώσεις. Ἐχουμε κ' οἱ δύο τὸν ἴδιον σκοπὸ καὶ ὁ ἓνας μόνον πρέπει νὰ πετύχῃ. Πρέπει λοιπὸν ὁ ἓνας νὰ λείψῃ.

—Πρόθυμος, ἀπάντησε μ' ἀπάθεια ὁ δὸν Παέθ ξιφουλκώντας.

Οἱ δύο εὐπατρίδια ἐπέτρεψαν ὁ ἓνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου, ἀφοβοὶ, ψυχροὶ, κυριοὶ τοῦ ἑαυτοῦ τους, μὲ θλέμμα ποῦ ἔλαμπε καὶ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη.

Τὰ σπαθιά τους πετούσαν σπινθήρες, εἰκοσι φορές λίγο ἔλειψε νὰ τρυπήσῃ ὁ ἓνας τὸ στήθος τοῦ ἄλλου καὶ εἰκοσι φορές ὁ ἄλλος τὸν ἀπέκρουσε.

Ἐπειτα ἀπὸ εἰκοσι λεπτῶν πάλι, καμμία στιγμὴν αἵματος δὲν εἶχε θάψῃ ἀκόμα τὴ γῆ.

Στάθηκαν λαχανιασμένοι γιὰ ν' ἀναπνεύσουν λίγο.

Κατόπιν ἐξανάρχισαν τὴ μονομαχία.

Τὰ χέρια κ' ἡ παλάμες τῶν δύο ἀντιπάλων εἶχαν ἀρχίσει νὰ κουράζονται, ἀλλὰ τὰ στήθη τους παρέμεναν ἀκόμα ἄτρωτα.

Ἐξαφνα, ὁ δὸν Φερνάντο ἔκανε ἓνα πήδημα πρὸς τὸν Παέθ καὶ πέταξε τὸ σπαθί του. Γύρισε καὶ κύτταξε τὸν δὸν Παέθ καὶ τοῦ φώναξε:

—Εὐπατρίδα μου, ἀφοῦ πολεμάμε τοῦ κάκου, χωρὶς νὰ κατορθώνῃ νὰ σκοτώσῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, θέλετε νὰ δολοφονήσουμε ἓνα ἄλλο παιγνίδι;

—Ἐστω, κύριε. Ποιὸ;

—Ἐγὼ στὰ διαμερίσματα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔχει παραχωρήσει ὁ θασιλεύς στὸ ἀνάκτορό του, ἓνα δηλητήριο, τὸ ὁποῖο προκαλεῖ κεραυνοβόλο θάνατο.

—Λοιπὸν; ρώτησε ψυχρὰ ὁ δὸν Παέθ.

—Ἐγὼ ἐπίσης καὶ κύβους.

—Περίφημα... Καταλαβαίνω...

—Θὰ παίξουμε λοιπὸν κύβους καὶ ὁποῖος χάσει, θὰ πῇ τὸ δηλητήριο.

—Δέχομαι, ἀπάντησε ὁ δὸν Παέθ, ἀπαθὴς πάντοτε.

Ὁ δὸν Φερνάντο γύρισε καὶ κύτταξε τὸν δὸν Παέθ.

—Ἀκολουθήστε με λοιπόν...

Ἐβαλαν τὰ σπαθιά στὶς θήκες τους καὶ πιεσμένοι ἀπὸ τὸ χέρι, διεθύνθησαν στὸ διαμέρισμα τοῦ δὸν Φερνάντο.

Ἐκεῖ ὁ Μαυριτανὸς εὐπατρίδης ἀναψε φῶς, ἔβγαλε τοὺς κύβους ἀπὸ ἓνα συρτάρι καὶ προσέφερε κάθισμα στὸν δὸν Παέθ.

Ὁ δὸν Παέθ κάθησε καὶ παίρνοντας τοὺς κύβους στα χέρια, εἶπε στὸν ἀντιζήλο του:

—Θέλετε ν' ἀρχίσω πρῶτος;

—Ἐμπρός! τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Ὁ δὸν Παέθ, ἀφοῦ ἀνέκρινε τοὺς κύβους, τοὺς ἔρριξε.

—Ἐνῶ! εἶπε. Ἐγὼ πολλὰς πιθανότητες νὰ κερδίσω. Χωρὶς νὰ χλωμιάσῃ ὁ δὸν Φερνάντο ἔρριξε κι' αὐτὸς τοὺς κύβους.

—Ἐντεκα! εἶπε. Χάσατε!

—Εἶσθε τυχερός! ἀπάντησε ὁ δὸν Παέθ, μ' ἓνα ψυχρὸ χαμόγελο.

Καὶ παίρνοντας τὸ φιαλίδιο μὲ τὸ δηλητήριο, τὸ ἀδίασε γαλήνιος σ' ἓνα ποτήρι. Ἐπειτα πρόσθεσε:

—Ἦταν μοιραῖο ν' ἀνακόψῃ τὴν πορεία μου τὸ δηλητήριο αὐτό. Ἀλλοῶς θὰ πῆγαινα πολὺ μακριά. Εἶχα τόση φιλοδοξία ὅση καὶ ὁ μακαρίτης αὐτοκράτωρ Κάρολος Πέμπτος.

Χαίρτηκε κατόπιν φιλικὰ τὸν δὸν Φερνάντο καὶ εἶπε:

—Πῶς σὲν ὑγεία τῆς Ἰνφάντας ντόνας Χουανίτας.

—Ὑψωσε τὸ ποτήρι, τὸ ἔφερε στὰ χεῖλη του κι' ἐτοιμάσθηκε νὰ τὸ ἀδείασῃ.

Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή, ὁ δὸν Φερνάντο τοῦ τὸ ἄρπαξε μὲ μιά γρηγορὴ κίνησι καὶ πετώντας το, τοῦ εἶπε:

—Δὲν θέλω νὰ πεθάνετε!

Ὁ δὸν Παέθ ὕψωσε τοὺς ὡμούς του.

—Εἶστε μιά εὐγενεὴς καρδιά τοῦ πάντῃς γαλήνια, ἀλλὰ ξεχνάτε πὼς ἡ Ἰνφάντα δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς παντρευτῇ καὶ τοὺς δύο; Μοῦ προσφέρετε θέβαια τὴ ζωὴ, ἀλλὰ δὲν σᾶς παραχωρῶ τὴν Ἰνφάντα.

—Ἡ Ἰνφάντα θὰ διαλέξῃ μόνη της, εἶπε ὁ δὸν Φερνάντο.

—Πῶς;

—Ἀπλούστατα, ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον θ' ἀγαπήσῃ, αὐτὸς θάτῃ καὶ κάποια πιθανότητα νὰ τὴν παντρευτῇ.

—Πιστεύετε λοιπὸν ὅτι θ' ἀγαπήσῃ ἓνα ἀπ' τοὺς δύο μας;

—Πιστεύω ὅτι τὸν ἀγαπάει κιόλας...

Ὁ δὸν Παέθ χλώμιασε καὶ ρώτησε:

—Μήπως ἀγαπάει σᾶς;

—Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ δὸν Φερνάντο. Ἀλλὰ ξέρω πὼς εἶμαστε οἱ κομψότεροι ἱππῶται τῆς αὐλῆς καὶ ἀσφαλῶς πρὸς ἐμᾶς πρέπει νὰ στρέψῃ τὰ θλέμματά της. Ὑπάρχει ἔξ ἄλλου ἓνας οἰγούρος τρόπος γιὰ νὰ τὸ ἐξακριβώσουμε αὐτό.

—Ποιὸς;

—Ἀῤιο, τὴν ὥρα ποῦ θὰ ξεκινήσουμε γιὰ τὸ κυνήγι, ἓνας εὐγενὴς πρέπει νὰ κρατήσῃ τὸν ἀναβολέα τοῦ ἀλόγου της. Αὐτὸ εἶνε μιά μεγαλὴ τιμὴ. Θὰ τρέξουμε λοιπὸν συγχρόνως κ' οἱ δύο καὶ θ' ἀπλώσουμε τὰ χέρια μας πρὸς τὸν ἀναβολέα. Ἀλλὰ ἀντὶ νὰ τὸν πιάσουμε, θὰ κυττάζουμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο προκλητικά κι' ἔτσι θ' ἀναγκάσουμε τὴν Ἰνφάντα νὰ δεῖξῃ ποιὸν προτιμᾷ. Ἐκεῖνη θὰ στενοχωρηθῇ θέβαια στὴν ἀρχή. Μά, ἐπειδὴ δὲν θὰ θελήσῃ νὰ προσβάλῃ αὐτὸν ποῦ ἀγαπᾷ, θὰ τοῦ πῇ νὰ κρατήσῃ τὸν ἀναβολέα. Αὐτὸς λοιπὸν θὰ εἶνε ὁ νικητής.

Δ'

Ὁ δὸν Φερνάντο θυβίστηκε σὲ σκέψεις κι' ἔπειτα ρώτησε τὸν δὸν Παέθ.

—Εἶσθε ἐχθρός μου;

—Ἦμουν, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος, ἀλλὰ τώρα δὲν εἰμαι, γιὰ τὸς χρόστὰς τῆς ζωῆς μου.

—Ὁ δὸν Φερνάντο χαμογέλασε.

—Προσέδετε! εἶπε. Τὸ φιαλίδιο δὲν ἀδείασε ἀκόμα.

—Ἐγὼ δὲν δέχομαι, τοῦ ἀπάντησε ὁ δὸν Παέθ, παίρνοντας ἀπὸ κάτω τὸ φιαλίδιο.

—Ἀνῆλτε! εἶπε ὁ δὸν Φερνάντο καὶ τοῦ ἄρπαξε ἀπ' τὸ χέρι τὸ μπουκαλάκι.

—Εὐπατρίδα μου, εἶπε ὁ δὸν Παέθ, ἡ γενναιοψυχία σας αὐτὴ μὲ θαρραίνει...

—Γιατί, ἀν ἐπιτρέπεται;

—Γιατί μοῦ θυμίζει ὅτι νικήθηκα. Καὶ δὲν βλέπω παρὰ ἓνα μόνον τρόπο μετριασμοῦ τῆς ταπεινώσεως αὐτῆς.

—Ποῖον;

—Νὰ σᾶς ζητήσω τὴ φιλία σας.

Ἐσκόπευα νὰ σᾶς τὴν προσφέρω.

Ὁ δὸν Παέθ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι καὶ εἶπε:

—Τώρα εἶτε μ' εὐνοήσῃ, εἶτε ὄχι ἡ τύχη, λίγο μὲ μελεῖ. Ἀρκεῖ ὅτι θὰ εἰμαι πάντοτε φίλος σας. Τὸ σπαθί μου καὶ ἡ ζώή μου θὰ εἶνε στὴ διάθεσί σας.

—Μὴ λέτε μεγάλα λόγια, δὸν Παέθ! φώναξε ὁ δὸν Φερνάντο.

—Μεγάλα λόγια!... Γιατί;

—Γιατί ἀν ἡ Ἰνφάντα μ' ἀγαπᾷ, δὲν θὰ μπορέσετε νὰ λομονήσετε ὅτι ἐγὼ ἤμουν τὸ ἐμπόδιο ἐπάνω στὸ ὁποῖο ναυάγησε ἡ φιλοδοξία σας.

Ὁ δὸν Παέθ ὕψωσε τοὺς ὡμούς του.

—Ἡ φιλοδοξία εἶνε τόσο μὲ πολλὰς χορδές, ἀπάντησε. Ἄν δὲν παντρευθῶ τὴν Ἰνφάντα, θὰ θρῶ ἄλλο θάβρο γιὰ νὰ ὑψωθῶ.

—Εἶσθε ὁμως, ἀφωσιωμένος στὸν θασιλέα.

—Ναί, γιατί εἶνε ὁ εὐεργέτης μου.

—Δὲν θὰ τὸν προδώσετε ποτέ;

—Ὁχι, ἐκτὸς ἀν...

—Ἐκτὸς ἀν; ρώτησε ὁ δὸν Φερνάντο.

—Ἐκτὸς ἀν, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ δὸν Παέθ, ὁ θασιλεύς μὲ προσβάλῃ κατὰ πρόσωπο καὶ χωρὶς λόγο.

—Αἱ ἔκανε ὁ δὸν Φερνάντο σκεπτικός.

—Καὶ ὁμως, ἐξακολούθησε ὁ δὸν Παέθ, ἡ προδοσία εἶνε πάντα ἀτιμία κι' ἐγὼ εἰμαι πολὺ περήφανος, ὥστε νὰ κατέλθω ὡς αὐτὸ τὸ σημείο. Ὁ θασιλεύς μὲ ὑποστήριξε μεγαλόψυχα, ἀλλὰ κι' ἐγὼ τὸν ὑπηρετήσα τίμα καὶ γενναία. Ἐτσι δὲν τοῦ ὀφείλω τίποτε. Ἄν θελήσῃ νὰ μὲ προσβάλῃ, θὰ τοῦ πῶ: Ἐγὼ δὲν εἰμαι ὑπηκόος σας, δὲν γεννήθηκα στὴν Ἰσπανία, δὲν ἀνῆκα σὲ σᾶς, παρὰ μὲ μιά εἰδικὴ συμφωνία. Ἀμα λείψῃ ἡ συμφωνία αὐτὴ εἰμ' ἐλεύθερος. Μπορεῖτε νὰ μὲ προκαλέσετε καὶ θὰ σᾶς κηρύξω ὅτι πόλεμο. Εἶσθε ἓνας ἀπὸ τοὺς ἰσχυροτέρους μονάρχας τῆς γῆς κι' ἐγὼ εἰμαι ἀπλὸς εὐγενὴς, ἀλλὰ ἀπὸ θασιλικὸ αἷμα, εὐγενικὸ ὅσο καὶ τὸ δικό σας...

Ὁ δὸν Φερνάντο ἀκούγε τὸν δὸν Παέθ, κι' ὅταν ἐκεῖνος τελείωσε, τοῦ εἶπε:

—Ὑποθέστε, ὅτι ἡ Ἰνφάντα προτιμᾷ σᾶς καὶ ὄχι ἐμένα;

—Κι' ὅτι ἐπειδὴ ἀγαπᾷ ἐσᾶς, θὰ προσβάλῃ ἐμένα, ὁπως θὰ συμβῇ χωρὶς ἄλλο, μ' ἓνα ἀπ' τοὺς δύο μας... Θὰ ὑποχρεωθῶ τότε ν' ἀποσυρθῶ, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Βέβαια...

—Καὶ ν' ἀποχωρήσω ἀπ' τὴν αὐλή;

—Ὅπως θ' ἀποχωροῦσα κι' ἐγὼ σὲ περίπτωσι τοῦ θὰ μὲ προσέβαλε ἡ Ἰνφάντα.

—Περίφημα! Εἶνε πιθανὸν τότε νὰ διεθύνθῃ στὰ βουνά, ὅπου θρίσκονται πολυάριθμοι συμπατριῶται μου, στὸ Ἀλπουάρ, παραδείγματος χάριν.

—Ἐστω... Λοιπὸν...

—Λοιπὸν, πιθανόν, μιά μέρα, ἡ διώξεις κατὰ τῶν ὁμοφύλων μου νὰ φτάσουν σὲ σημείο ἀφόρητο κι' αὐτοί, χάνοντας τὴν ὑπομονή τους, νὰ ἐπαναστατήσουν καὶ νὰ μ' ἀνακηρύξουν ἀρχηγό τους... Τότε φυσικά θὰ γίνω ἐχθρὸς τοῦ θασιλέως, τοῦ κυρίου σας δηλαδή.

—Σωστά.

—Καὶ ἀν ὁ θασιλεύς σᾶς ἀναθέσῃ τὴν ἀρχηγία τοῦ στρατοῦ ποῦ θὰ στείλῃ γιὰ νὰ καταπνίξῃ τὴν ἐπανάστασι, τί θὰ κάνετε;...

—Μποροῦμε νὰ εἰμαστε φίλοι καὶ νὰ πολεμοῦμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο.

—Τὸ παραδέχομαι. Ἀλλ' ἀν ἐπικηρυχθῶ καὶ πέσω στὰ χέρια σας;...

—Διάβολε! ψ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΕΝΟΣ «ΑΣΤΕΡΟΣ»

Η Σίσου ήταν πάντα ένα παραξενο κορίτσι, με το γέλιο στα χείλη, ένα κορίτσι είκοσι χρόνων, που έπαιζε τένις και κολυμπούσε καλλίτερα από όλες τις Αμερικανίδες της συντροφιάς της.

Όλη της η οικογένεια ήταν η μητέρα της, μια αξιοπρεπής γυναίκα, που δεν είχε κανέναν άλλο σκοπό στη ζωή της παρά να θρήνη έναν καλό γαμπρό για την ωμορφή την κόρη της.

Το πρόβλημα όμως αυτό ήταν παραπολύ λεπτό, γιατί η Σίσου είχε μια μικρή, ασημένια προίκα. Ο πατέρας της, ένας φτωχός Γάλλος μηχανικός, δεν τους είχε αφήσει σχεδόν τίποτε πεθαίνοντας.

—Πρέπει να καταλάβεις, παιδί μου, της είπε, τέλος, μια μέρα, η μητέρα της, πώς δεν θα μπορέσουμε να εξακολουθήσουμε ακόμη πολλών καιρό αυτή τη ζωή που κάνουμε σήμερα... Γι' αυτό, έφετος, θα πάμε σε μια «πλάζ» της μόδας, στο Μάιαμι, παραδείσιμος χάριν. Πρέπει με κάθε τρόπο να θρήνη έναν άνδρα, να παντρευθής...

Η Σίσου αναστέναζε θαθεία και κατόπιν γύρισε και είπε της μητέρας της:

—Μείνε ήσυχη, μαμά, σου υπόσχομαι ότι θα γυρίσω αρραβωνιασμένη!

Κι' αλήθεια, όπως ήταν όλο δροσιά και χάρη, μ' ένα πλαστικό και λυγρό σώμα η Σίσου, θρήνη γρήγορα δυό υποψηφίους μνηστήρες.

Ο ένας ήταν ωμορφος, με μαύρα μαλλιά, με μαύρα φλογερά μάτια κι' ένα φιληδονο στόμα. Τον έλεγαν Ρότζερ Χάρρισον κι' ήταν γυιός ενός θαθύπλουτου εμπόρου της Βοστώνης.

Ο Ρότζερ ελάτρευε με πάθος τη ζωγραφική και, μά την αλήθεια, είχε αρκετό ταλέντο.

Ο άλλος, ο Ρόντνεϊ Μόρρις, ήταν ένας συμπαθητικός σοσιατάρχης, μ' ένα ξανθό γενάκι: ήταν πολυτελής, με φίλους πολλούς καλούς, κι' ήξερε πολύ καλά ότι σε λίγο, η πολιτεία του θα τον έστελνε να καθίσει στο Κογκρέσο.

Ο Ρόντνεϊ Μόρρις δεν είχε διόλου χρήματα κι' ήταν συνήθως τόσο αφηρημένος, ώστε καταντούσε ανυπόφορος.

Μπροστά σ' αυτούς τους δυό θαυμαστάς, η Σίσου δεν δίστασε ούτε μια στιγμή για να κάνει την εκλογή της. Δέχθηκε μ' όλη την καρδιά της τη φιλία του Ρότζερ, πήγαινε μαζί του περίπατο με το αυτοκίνητο, έπαιζε τένις, κολυμπούσε, διαρκώς μαζί του και το θράδυ, χανόταν, στηριγμένη στο μπράτσο του, κάτω από τους πυκνούς φοίνικες του μικρού δάσους.

Η μητέρα της Σίσου, σε λίγο, άρχισε να ανησυχεί, γιατί ήταν αυστηρή και δεν έβλεπε διόλου με καλό μάτι αυτή τη μεγάλη ελευθερία της κόρης της. Δεν άργησε λοιπόν να της κάνει τις σχετικές παρατηρήσεις, μά η Σίσου ξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο και την καθούχασε.

—Ξέρω, της είπε, ότι ο Ρότζερ είναι τρελλά έρωτευμένος μαζί μου. Έπι πλέον, εσύ, μαμά, έκανες πολύ καλή εντύπωση στους γονείς μου. Λοιπόν... τα λόγια είναι περιττά!

Την άλλη ημέρα όμως έφτασε ξαφνικά στο Μάιαμι ένας «άστερας» του κινηματογράφου, η Μπέμπυ Στέφενς.

Ο έρχομός της, όπως ήταν πολύ φυσικό, αναστάτωσε όλους τους άνδρες της λουτροπόλεως. Όλοι, με

Την άλλη μέρα έφτασε ξαφνικά στο Μάιαμι ένας άστερας του κινηματογράφου...

ΤΟΥ Β. ΚΡΑΥΣΛΕΡ

τις φωτογραφικές μηχανές στα χέρια, περίμεναν κάθε πρωί τη μοιραία «θεντέττα», να παρουσιασθή στο άκρογάλι με το έκκεντρικό μαγικό της, που απέκάλυπτε ολόκληρο σχεδόν το περίφημο κορμί της.

Δυστυχώς, ανάμεσα στους πολυπληθείς αυτούς θαυμαστάς της ήταν και ο Ρότζερ Χάρρισον. Το περιεργό δε είναι ότι, η εμφάνισή της Μπέμπυ Στέφενς του έκανε μια τόσο μεγάλη εντύπωση, ώστε το άπογευμα της ημέρας εκείνης εξέχασε να περάσει να πάρη, όπως πάντα, τη Σίσου.

Κατά τις ξένη μάλιστα, επέτρεψε από μπροστά της, με το αυτοκίνητό του, έχοντας δίπλα του τη «θεντέττα». Τέλος, το θράδυ, μ' ένα άψογο φράκο, έχορεψε μαζί της στο «Καγκουρώ».

Η Σίσου ωστόσο κατάρθωσε να τον πλησιάσει, ύστερ' από δυό μέρες και να του κάνει πικρά παράπονα, γι' αυτήν την άχαρακτήριστη διαγωγή του.

—Μη θυμώνεις μαζί μου, Σίσου, της είπε ο Ρότζερ. Έχω κάποια δουλειά με τη Μπέμπυ Στέφενς και γι' αυτό βρίσκομαι διαρκώς μαζί της. Φαντάσου ότι η Μπέμπυ μου παρήγγειλε την προσωπογραφία της σε φυσικό μέγεθος, γι' αυτό να την εκθέσω στην προσεχή έκθεσι της Νέας Υόρκης. Καταλαβαίνεις ότι για μένα αυτό είναι μια τεραστία διαφήμισις!

Η Σίσου λοιπόν τον συγχώρεσε, γιατί πίστεψε στα λόγια του, όταν το άπογευμα στο τένις, συνέβη κάτι που έφερε γρήγορα τη μεγάλη καταστροφή.

Ο Ρότζερ έβγαλε μια στιγμή το σακκάκι του, για να παίξει, όταν ήρθε η σειρά του και το πέταξε επάνω σε μια καρέκλα. Με τη φόρα όμως που έπεσε το σακκάκι, το πορτοφόλι του γλίστρησε από την τσέπη επάνω στο κάθισμα της καρέκλας, άνοιξε κι' άφησε να φανή μια φωτογραφία της Μπέμπυ Στέφενς με την εξέχης αφιέρωσι, που η Σίσου ποφθασε να διαβάσει, γιατί καθόταν στη διπλανή καρέκλα:

«Στο Ρότζερ, που τον αγαπώ και τον θαμάρω. Με μεγάλη τρυφερότητα, Μπέμπυ Στέφενς».

Από τη στιγμή εκείνη, φυσικά, η Σίσου δεν θέλησε να ακούσει καμιά δικαιολογία. Με μεγάλη αξιοπρέπεια, με το κεφάλι ψηλά και μ' ένα περιφρονητικό βλέμμα προς τον Ρότζερ, έφυγε άμεσως από το γήπεδο του τένις.

Επειδή, ωστόσο, είχε υποσχεθή στην μητέρα της, ότι θ' αρραβωνιάζοταν το καλοκαίρι κι' επειδή η Σίσου κρατούσε πάντα τις υποσχέσεις της, άρχισε ν' απαντάει στα χαμόγελα του σαραντάρη Ρόντνεϊ Μόρρις.

Υστερα από τρεις εβδομάδες και χωρίς κανείς καινούργιος έρωας να ξαναζεστάνη την καρδιά της, η Σίσου αρραβωνιάστηκε με τον Μόρρις.

Κατόπιν, τον χειμώνα, έγιναν οι γάμοι κι' έτσι στο τέλος του χρόνου ο τυχερός σαραντάρχης, με τις προσπάθειες μάλιστα και της κόρης, ωμορφής γυναίκας του, κατάφερε να πετύχη μια έδρα στο Κογκρέσο.

Υστερ' από ξένη μήνες, ο Ρόντνεϊ Μόρρις, επάνω σε έναν ανασχηματισμό της κυβερνήσεως, τα κατάφερε με τέτοιο τρόπο, ώστε έγινε ύφυπουργός των Καλών Τεχνών.

Μια μέρα, λοιπόν, που έπρόκειτο να παρακαθήσει σ' ένα γεύμα των ηθοποιών του κινηματογράφου, ο νέος ύφυπουργός πήρε μαζί του και τη γυναίκα του, τη Σίσου.

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΙΚ

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

—Με νομίζουν πάντοτε μικρότερη απ' ό,τι είμαι, γιατί είμαι μικροκαμωμένη. Έν τούτοις ζυγώνω τα δεκαεννέα.

—Δεκαεννέα χρόνια! Ξαναείπε ο γέρος σάν να μιλούσε μόνος του. Συγγνώμη, δεσποινίς, αν φαίνομαι περιέργος... Ήξερα ότι ο κ. Μελλιέ είχε μια ωραιότατη κόρη, αλλά δεν είνε δυνατόν να είσθε σείς αυτή, γιατί πρό είνοι έτών ήταν όσο είστε σείς σήμερα...

—Αι αυτή ήταν η Λουκία...

—Ναι, η δεσποινίς Λουκία... Τώρα θυμήθηκα τ' όνομά της.

Η φυσιογνωμία της νέας πήρε μια έκφρασι θαθείας θλίψεως.

—Ποτέ δεν γνώρισα τη Λουκία, είπε. Όταν γεννήθηκε δεν θρικόταν πειά στο Σεϊλόν και μόλις τον περασμένο χρόνο έμαθα ότι η Λουκία έφυγε, μια μέρα, από την Έπαυλι — δεν μου είπαν το γιατί — κι' ότι δεν ξαναγύρισε ποτέ πειά. Από τότε δεν έμαθαν τί απόγινε και νομίζουν ότι πέθανε.

Ο ζητιάνος είδε δυό μεγάλα δάκρυα να κυλούνε στα μάτια της νέας. Μά κι' αυτός ο ίδιος ήταν πολύ συγκινημένος.

—Δεσποινίς, είπε, επιτρέψατέ μου να σας ρωτήσω ακόμα κάτι: η μητέρα σας που σας λατρεύει θέβαι, βρίσκειται μαζί σας στο Σεϊλόν.

—Αλλοίμονο, όχι!... Η μητέρα μου πέθανε, όταν με γέννησε.

—Οκ! αυτά είνε παράδοξα, σκέφθηκε ο έπαίτης. Και με δυνατή φωνή ρώτησε:

—Υπήρχε, άλλοτε, στην Έπαυλι, ένας λαμπρός άνθρωπος, ένας αφανισμένος επιστάτης...

—Εννοείτε τον Πέτρο Ρουβενά;...

—Μάλιστα, αυτόν έννοώ. Ζή πάντοτε...

—Βέβαια, ο καλός μου νουνός δεν έχει καμιά διάθεσι να πεθάνη...

—Αι ο Πέτρος Ρουβενά είνε νουνός σας;...

—Ναι... Καί άν, μια μέρα, χρειαστήτε καμιά έκδούλευση, μπορείτε, χωρίς φόβο, ν' απευθυνθήτε σ' αυτόν με τη θεσιμότητα ότι, αν αυτό που θα του ζητήσετε είνε δίκαιο, θα σας το κάνει...

—Ο νουνός μου είνε ο καλλίτερος άνθρωπος του κόσμου, είνε ο προστάτης των δυστυχισμένων και των πτωχών... Νά, θέλεπετε εκεί κάτω έναν άνθρωπο, ο οποίος ήρθε προς το μέρος μας;

—Ναι!

—Είν' ο νουνός μου... Είμαι θέβαι ότι, επειδή άργησα πολύ μαζεύοντας άνθη, ανυπομονεί να με δη...

—Πηγαίνετε λοιπόν να τον συναντήσετε, δεσποινίς, και εσείς ευχαριστώ γιατί καταδεχθήκατε να κουβεντιάσετε μαζί μου...

—Μην ξεχάσετε νάρθητε στην Έπαυλι, όπως μου υπόσχεσθε...

—Βέβαια, θάρθω.

—Τότε, καλή αντάμωσι! Θάρθητε να μου πείτε αν σάς έφτασε εύτυχια.

Η νέα απομακρύνθηκε τρέχοντας κι' έπειτα από μερικές στιγμές θρικόταν στην άγκαλιά του Πέτρου Ρουβενά.

—Δεν γνώρισα τον άνθρωπο που μιλούσε, της είπε.

—Είνας φτωχός... Δεν είνε από τον τόπο μας... Μου είπε ότι έρχοταν από πολύ μακριά.

—Λευκή, ξαναείπε σοφάρα ο Ρουβενά. Δεν είνε φρόνιμο να μιλάς καμιά φορά με ανθρώπους που δεν τους ξέρεις.

—Με μαλλώνεις, νουνέ;

—Όχι, σε συμβουλεύω... Δεν αισθάνεσαι δυσπιστία για κανένα, γιατί είσαι η προσωποποίηση της καλωσύνης και δεν πιστεύεις στο κακό. Άλλά, αλλά δυστυχώς, μικρούλα μου, υπάρχουν στον κόσμο πολλοί κακοί άνθρωποι.

—Όχι, νουνέ, αυτός που μιλούσα ήταν καλός. Είμαι θέβαι γι' αυτόν. Έπειτα είνε γέρος, φτωχός και δυστυχισμένος.

—Γιατί δεν ήρθε στην Έπαυλι;

—Γιατί θιαζόταν να εξακολουθήσει τον δρόμο του. Το έδωσα τα λίγα χρήματα που είχα μαζί μου.

—Έκανες πολύ καλά.

—Σοτε δεν με μαλλώνετε πειά, κύριε νουνέ μου;

—Όχι, αφού σε φυλάει, μικρούλα μου η Θεία Πρόνοια, Δ'

ΣΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΤΟΥ

Ο γέρο-ζητιάνος ξεκίνησε, ακολουθώντας το ρεύμα του ποταμού κι' άκουμπώντας στο ραβδί του, διευθυνόταν προς το Σεθρύ.

Αναλογιζόταν τη Λευκή κι' είχε θυθισθή σε σκέψεις.

—Όχι, αδύνατον! φώναζε σταματώντας απότομα. Δεν μπορεί ποτέ αυτή η ωραία κοπέλλα, την οποία άφησα πρό ολίγου να είνε κόρη του κ. Μελλιέ, Μου είπε ότι είνε δεκαεννέα χρόνων, αλλά ο κ. Μελλιέ είνε χήρος εδώ και τριάντα χρόνια κι' από τότε ούτε ξαναπαντρεύτηκε πειά.

—Όχι! Δεν είνε κόρη του. Έν τούτοις τον δνομάζει πατέρα της και ο Πέτρος Ρουβενά είνε νουνός της... Μήπως είνε μάλλον κόρη της Λουκίας Μελλιέ; Η μητέρα της πέθανε, όταν την γέννησε — έτσι τουλάχιστον είπαν και την ίδια περίπου εποχή, η Λουκία είνε αφανής... Είνε φανερόν πως της έχουν κρύψει ένα μέρος της αλήθειας...

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία, ότι είνε κόρη της Λουκίας... Καί η Λουκία πέθανε!

Έξακολουθούσε να θασίζει γρηγορώτερα, αλλά, αφού προχώρησε διακόσια πενήντα βήματα, στάθηκε και πάλι. Νόμιζε κανείς πως, όσο προχωρούσε προς το τέλος του ταξιδιού του, φοβόταν μήπως φτάση πολύ γρήγορα.

Μέσα στο βλέμμα του ζωγραφίζοταν ανησυχία, ταραχή, δισταγμός. Η αναπνοή του γινόταν δυσκολότερη και, κάθε τόσο, απ' το λαιμό του βόγαγε κάτι που έμοιαζε με ρόγχο.

Σε λίγες στιγμές, σάν να ντρέποταν για την αδυναμία του αυτή, πήρε έξαφνα μια ένεργητική απόφασι, τα μάτια του έλαμπαν κι' εξακολουθούσε την πορεία του με γρήγορο βήμα αυτή τη φορά.

Όταν σταμάτησε πάλι, θρικόταν στην άλλη άκρη του Σεθρύ, μπροστά στο σπίτι ή μάλλον μπροστά στα έρείπια του σπιτιού που κατοικούσε άλλοτε ο Ζάν Ραυά, ο γηγενός των λυκών.

Το ραβδί του έφευγε από τα χέρια του κι' έμεινε για μια στιγμή ακίνητος, με τα μάτια απλάη, με τα χέρια κρεμασμένα σάν απολθωμένος.

Βρισκόταν μπροστά σ' ένα σωρό από γκρεμισμένους κι' ετοιμόρροπους τοίχους.

Λίγους μήνες μετά τον θάνατο της Γενεβιέβης, ο Πέτρος Ρουβενά, ένεργώντας για λογαριασμό της θαφτείμιας του, πούλησε όλα τα έπιπλα του σπιτιού του, και δήλωσε πως το πουλούσε και το ίδιο. Μά κανένας αγορά-

στής δεν παρουσιάστηκε. Τού κάκου κατέβασαν κάθε τόσο την τιμή. Κανένας δεν ήθελε ν' αγοράσει το σπιτί, όπου είχε πεθάνει η Γενεθιέθ και πού είχε στεγάσει ένα δολοφόνο.

Τέλος, το σπιτί, επειδή δεν παρουσιάζονταν αγοραστές, έμεινε έρημο, ακατοίκητο και κατακλειστο και κανείς πεία, ούτε αυτός ακόμα ο Ρουθενά, ενδιαφέρθηκε γι' αυτό.

Με τόν καιρό, η θροχή έρριξε το κονίαμα των τοίχων, οι όποιοι έσκασαν, κ' η καταγίδες, οι παγετώνες και τα χιόνια εξακολούθησαν το έργο της καταστροφής.

Μιά μέρα, κατέρρευσε η στέγη. Τότε ο ένας τοίχος έγειρε προς τα μέσα κι' ο άλλος προς τα έξω, και τόν επόμενο χρόνο, μιά νύχτα θυέλλης, κατέρρευσε όλο το άπάνω μέρος του σπιτιού.

Κι' από τότε, ανάμεσα στα έρείπια, άρχισαν νά φυτρώνουν άγριόχορτα και άγκάθια.

Ο γέρο-ζητιάνος κύτταζε γύρω του ταργαμένους, αλλά δεν έβλεπε κανένα. Τότε διευθύνθηκε προς τα έρείπια και άργά, με το κεφάλι σκυμμένο, έκανε το γύρο του σπιτιού. "Οτι άπόμεινε πεία από τα πορτόφυλλα και τα παραθυρόφυλλα ήταν σάπιο ξύλο.

Ένας θαύος στεναγμός θγήκε απ' το στήθος του. Κύτταζε ακόμα μιά φορά γύρω του και θέβαιος ότι κανένας δεν τόν έβλεπε, σκαρφάλασε σ' ένα παράθυρο, τó άνοιξε σπρώχνοντάς το με τόν ώμο, μπήκε μέσα στο σπιτί κι' άρχισε νά περπατάη στα έρείπια. Ία νά προχωρήσει στο άλλο δωμάτιο, αναγκάστηκε νά μετατοπίση ένα σωρό πέτρες που έφραζαν τó πέρασμα.

Τί έλπιζε ;... Τίποτε... "Ηθελε νά δη τούς σωρούς των έρειπίων, την καταστροφή ;...

Γονάτισε και, κρατώντας το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του, άρχισε νά όλολύζη σάν παιδί.

Έμεινε επί πολύ στη θέση αυτή, και τέλος σηκώθηκε. Τό θέλημα του είχε παράδοξες αναλαμπές.

"Ω! πρέπει νά μάθω τά πάντα! ψιθύρισε. Τά πάντα! Ξαναγύρισε κατόπιν στο άλλο δωμάτιο γιά νά θυγή από τó παράθυρο, όπως είχε μπη.

"Έξαφνα όμως ανατρίχιασε και τó καμπουριασμένο κορμί του φάνηκε σάν ν' άνορθώνεται. Κύτταξε γύρω του, έξαλλος. "Επειτα, άπλώνοντας τó χέρι του και κυττάζοντας κάτω, πρόσθεσε:

"Εκεί είνε !...

Και θυγή άμέσως από τά έρείπια, προσθέτοντας:

"Καλά... "Όταν θά παρουσιαστή ανάγκη, θά ξαναγυρίσω !

Κύτταξε τόν ούρανό, άναστέναξε και άπομακρύνθηκε από τά έρείπια με την πρόθεσι νά ξαναγυρίση στο κέντρο του χωριού.

Καθώς περνούσε από ένα άπόμερο δρόμο, είδε μιά πόρτα άνοιχτή και μιά γρηά μόνη στην αλή του σπιτιού της να γνέθ.

Προσπερασε την πόρτα και είπε με την τρεμάμενη φωνή των ζητιάνων:

"Ελεημοσύνη, σέ παρακαλώ, καλή μου χριστιανή..."

"Η γρηά σήκωσε τó κεφάλι της και είπε:

"Δέν πέτυχες, φτωχέ μου άνθρωπε... Δέν μπορώ νά σού δώσω τίποτε. Είμαι ίσως πιά γρηά από σένα και με δυσκολία κερδίζω τó ψωμί που τρώω. "Αλλά, δόξα τώ Θεώ, υπάρχουν στόν τόπο μας πολλοί πιά πλούσιοι από μένα και δεν θά χτυπήσης τού κάκου την πόρτα τους.

"Δέν μπορώ απ' την κούρασι νά σταθώ στα πόδια μου, ξαναείπε ο ζητιάνος. Μοϋ επιτρέπετε νά καθήσω και νά ξεκουραστώ έδω λίγο;

"Αυτό, καλέ μου, άνθρωπε, πρέπει νά είμαι πολύ κνηκή γιά νά σοϋ τó άρνηθώ. Νά ένα σκαμνί, κάθισε !

"Όταν ο ζητιάνος έκάτσε, η γρηά πρόσθεσε:

"Φαίνεσαι πολύ γέρος... Πόσων χρόνων είσαι ;...

"Πραγματικά, γέρασα τόσο πολύ, ώστε, μά την αλήθεια, έχασα τά χρόνια μου.

"Είσαι από τά περιχώρα ;

"Όχι, καλή μου χριστιανή, δεν είμαι απ' αυτά τά μέρη.

"Ωστε, αν δεν σ' έφερε έδω ή τύχη, θά ήρθες γιά καμιά υπόθεσι ;

"Ναί, και θά σοϋ πω την υπόθεσι μου. "Όταν ένας άνθρωπος είνε γέρος και δυστυχισμένος, σάν έμένα, και μπορεί νά ζή από την ελεημοσύνη των καλών ανθρώπων, όλα τά μέρη είνε δικά του, περπατάη στην-τύχη, χωρίς νά ξέρη πού και στο έλεος τού Θεού.

"Δέν έχεις λοιπόν οικογένεια ;

"Δέν έχω οικογένεια. "Ωστόσο ήρθα σ' αυτό τó μέρος με την έλπιδα νά θρώ ένα παληό μου σύντροφο, ένα φίλο.

"Αν κατάλαβα καλά, ό,τι μοϋ είπαν στο φρεμικούρ απ' τó όποιο πέρασα σήμερα τó πρωί, αυτό τó χωριό ονομάζεται Σεθρύ.

"Ναί, καλέ μου άνθρωπε, θρίσκεσαι στο Σεθρύ.

"Αυτός λοιπόν ο παληός μου φίλος γιά τόν όποιο σοϋ μιλήσα, θρίσκεται στο Σεθρύ. Είμαστε άλλοτε μαζί στρατιώτες στην "Αλγερία. "Εκεί μιά μέρα μοϋ έσωσε τή ζωή και γίναμε από τότε σάν αδελφια. Μά άπολυθήκαμε, κι από την ήμέρα εκείνη δεν ξαναείδε πεία ο ένας τόν άλλο.

"Ηρθα λοιπόν έδω με την θεσιότιτα, ό,τι αν ο παληός αυτός συνάδελφός μου ζή ακόμα, δεν θά δυσκολευτή νά μοϋ παραχωρήσει μιά μικρή θέσι στο σπιτί του και στο τραπέζι του.

"Πώς ονομάζεται ο παληός αυτός φίλος σου.

"Ζάν Ρενώ, άπάντησε ο έπαίτης.

"Η ρόκα έξφυγε από τά χέρια της γρηάς και έπεσε άπάνω στα γόνατά της.

"Χριστέ και Παναγία ! ξεφώνισε.

"Τί έπαθες, καλή μου γυναίκα ;...

"Τί όνομα πρόσφερε ; ρώτησε η γρηά μη πιστεύοντας σ' αυτά της.

"Τό όνομα τού παληού μου φίλου, τού Ζάν Ρενώ.

"Η γρηά σταυροκοπήθηκε, φοβισμένη κι' έπειτα είπε με θαθεία και τρεμάμενη φωνή.

"Τού κάκου έκανες τó ταξίδι σου, φτωχέ μου άνθρωπε. Δέν θά θρής πεία αυτόν που ζητάς. Μην κάνεις τόν κόπο νά ρωτήσης. Δέν θά τόν θρής πουθενά...

"Πέθανε λοιπόν, ο Ζάν Ρενώ ;

"Ίσως, άποκρίθηκε η γρηά.

"Γιατί λές ίσως, δεν είσαι σίγουρη πώς πέθανε ;...

"Γιατί κι' έχω δεν ξέρω τί άπόγινε στα κάτεργα, όπου τόν έρριξαν.

"Ο Ζάν Ρενώ στα κάτεργα !

"Ναί, γιατί σκότωσε έναν άνθρωπο γιά νά τόν κλέμ !

"Ο Ζάν Ρενώ κλέφτης ! "Ο Ζάν Ρενώ φονιά ! "Αδύνατον !... "Εγώ που τόν ήξερα πολύ καλά, δεν μπορώ νά τó πιστέψω αυτό...

"Και όμως είν' αλήθεια, καλέ μου άνθρωπε... Και άποδείξεις ό,τι αυτόν που σκότωσε θάφτηκε στο νεκροταφείο τού φρεμικούρ κι' ο Ζάν Ρενώ δικάστηκε και καταδικάστηκε.

"Στό κάτεργο !...

"Ναί, διά θίου...

"Ο δυστυχισμένος !...

"Ναί, δυστυχισμένος, αλλά και άθλιος... "Ο κόσμος αυτός τά έχασε πεία σήμερα. "Εγώ όμως έχω καλό μνημονικό και τά θυμάμαι όλα. "Επειτα, δεν έχω κανένα λόγο νά τó κρύβω, είχα στενή φιλία με την γυναίκα του και την αγαπούσα.

"Πραγματικά, είπε ο ζητιάνος με φωνή τρεμάμενη, ο Ζάν Ρενώ ήταν παντρεμένος...

"Με μιά γυναίκα πολύ καλή. "Η Γενεθιέθ ήταν φρόνημη, τίμια, προκομμένη, οίκονόμα κι' αγαπούσε πολύ τόν άντρα της, ο όποιος, μά την αλήθεια, δεν τ' άξιζε καθόλου.

"Και κάθεται πάντα στο Σεθρύ ;

"Ποιά ; "Η Γενεθιέθ ;

"Ναί, η Γενεθιέθ, η γυναίκα τού Ζάν Ρενώ.

"Η γρηά κούνησε τó κεφάλι της θλιβερά και ψιθύρισε:

"Πέθανε...

"Ο ζητιάνος άνωρθώθηκε θγάζοντας μιά κραυγή, κι' έπειτα σωριάστηκε πάλι στο κάθισμά του, ψιθυρίζοντας:

"Πέθανε !... Πέθανε !...

Ε'

ΟΠΟΥ Ο ΓΕΡΟ-ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΜΑΘΑΙΝΕΙ ΠΟΛΛΑ

"Η γρηά χωρική κύτταξε, ξαφνιασμένη, τόν συνομιλήτή της, αλλά δεν κατάλαβε, δεν μπορούσε νά μαντέψη την πραγματική άφορμή της ταραχής του και της συγκινήσεώς του.

"Δέν είν' ευχάριστο ό,τι σοϋ διηγούμαι, είπε, δεν είν' έτσι ;

"Ναί, είνε πολύ θλιβερό... "Αλήθεια είνε καιρός από τó τε που πέθανε η δυστυχισμένη γυναίκα τού Ζάν Ρενώ ;...

"Α! ο κακούργος εκείνος τή σκότωσε !

"Ο ζητιάνος, ακούγοντας τά λόγια αυτά, αναπήδησε, αλλά με μιά δυνατή προσπάθεια κατώρθωσε νά συγκρατηθή.

"Η Γενεθιέθ, εξακολούθησε η γρηά, πέθανε τρείς

τέσσαρες μέρες μετά την άπόφαισι τού κακουργιοδικείου που έστειλε τόν Ζάν Ρενώ στο κάτεργο διά θίου. "Ημουν κοντά της, όταν πέθανε...

"Α! ήσουν κοντά της, την είδες που πέθανε ;

"Ξεψύχησε στην άγκαλιά μου...

"Ο ζητιάνος ένωσε τά χέρια του και ψιθύρισε μερικά λόγια, τών όποιων τή σημασία η γρηά δεν κατάλαβε.

"Πές μου, καλή μου χριστιανή, ξαναείπε με φωνή πνιγμένη, μήπως η γυναίκα τού δυστυχισμένου Ζάν Ρενώ ήταν έγκυος ;

"Ναί...

"Τότε, ρώτησε διστάζοντας, τó παιδί θά πέθανε πριν γεννηθή.

"Καθόλου... Τό παιδί γεννήθηκε.

"Δόξα νάχη ο Θεός !...

"Ω! ναί, γιατί αυτό ήταν πραγματικά θαύμα...

"Και τó παιδί αυτό ζή, είπατε ;...

"Ναί, ζή !...

"Ω! "Ω! έκανε ο ζητιάνος, προσπαθώντας νά πνίξη τούς λυγμούς που τού ανέβαιναν στο λάρυγγι.

"Η γρηά τόν κύτταξε πάλι ξαφνιασμένη και τού είπε:

"Φαίνεται, καλέ μου άνθρωπε, ό,τι είσαι πολύ ευαίσθητος...

"Βέβαια... "Εξ άλλου η δυστυχίες τού Ζάν Ρενώ με συγκινούν ξεχωριστά, γιατί καθώς σοϋ είπα, ο Ζάν Ρενώ ήταν συνάδελφός μου.

Και, μη μπορώντας νά συγκρατηθή πεία, άφησε τά δάκρυά του νά κυλήσουν έλευθε-ρα.

"Δυστυχισμένε άνθρωπε !

"Αλήθεια, εξακολούθησε ο ζητιάνος. Μιλήστε μου γιά τó παιδί της Γενεθιέθς. Είνε άγορι ;

"Όχι, είνε κορίτσι...

"Α, κορίτσι !... Και θά είνε όμορφο, ψηλό, δεν είν' έτσι ;

"Α, σο για όμορφιά, άλλο τίποτε... Μά ψηλή δεν είνε...

"Απεναντίας, είνε μικροκαμωμένη...

"Σίγουρα δεν θά είν' ευτυχισμένη... Θά την θέλουν με κακό μάτι... την κόρη ενός κατωδίκου...

"Αυτή νά δοϋν με κακό μάτι ; "Ω! καθόλου... "Απεναντίας την έκτιμούν, την σέβονται και την αγαποϋν όλοι όσοι τή γνωρίζουν...

"Πάλι καλά... Αυτό δείχνει πως υπάρχουν πάντα καλοί άνθρωποι στόν κόσμο... "Αλλά, παρ' ό' αυτά, καλή μου γυναίκα, η κόρη της Γενεθιέθς δεν μπορεί νά είνε ευτυχισμένη...

"Γιατί ;

"Γιατί, αν είν' ευαίσθητη, θά υποφέρει πολύ, όταν συλλογίζεται πως είνε κόρη ενός κακούργου...

"Δέν ξέρει τίποτε, άπάντησε η χωρική. Είμαι μάλιστα βέβαιη πως ούτε τ' όνομα τού Ζάν Ρενώ δεν έχει άκούσει ποτέ της.

"Πώς !... δεν της είπαν ποιός ήταν ο πατέρας της.

"Όχι, όπως έπίσης δεν της είπαν ποιά ήταν η μητέρα της. Της τά έκρυψαν όλα...

"Μά γιατί ; Γιατί ;...

"Γιά νά μη συμβή ό,τι έλεγες πρό όλίγου. Γιά νά μη γίνη δυστυχισμένη...

"Α! τώρα καταλαβαίνω...

"Και δεν θά μάθι ποτέ-ποτέ τίποτε, γιατί δεν θά τολμήσουν ποτέ νά ποϋν κουθένε μπροστά της, πού νά την κλην νά χύση, έστω κι' ένα δάκρυ...

"Και ποιός την άνάθρεψε ;

"Άνθρωπος πολύ πιά πλούσιος από μένα κι' από σένα, καλέ μου άνθρωπε...

"Κατοικεί στο Σεθρύ ;

"Όχι. Μιά γυναίκα απ' τó χωριό μας που πέθανε πεία, την έθάλασε. "Ηταν δυό χρόνων, όταν της την έπήραν.

"Και, που την πήγαν ;

"Αν είνε ανάγκη νά σοϋ τó πω, άφού δεν θά πας νά

τη δής...

"Αλήθεια, δεν τó συλλογίστηκα... Δεν μπορώ νά παρουσιάστώ σ' αυτήν ως παληός φίλος τού πατέρα της, άφού δεν ξέρει ό,τι είνε κόρη τού Ζάν Ρενώ. Είπες λοιπόν πως την έπήραν από την παραμάνα της, όταν ήταν ακόμα δυό χρόνων.

"Ναί, κι' επειδή ήταν όμορφη σάν άγγελος, άρχισαν νά την αγαποϋν και νά την λατρεύουν. "Υπάρχουν άρχοντοπούλες, γιά τίς όποιες δεν κάνουν τόσες περιποιήσεις, ώστε δεν κατάλαβε ό,τι της έλειπε η μητέρα της. "Η όρφανούλα δεν στερήθηκε ούτε φιλήματα, ούτε χάδια... Μεγάλωσε μέσα στα χαμόγελα... Σήμερα η κόρη της Γενεθιέθς και τού Ζάν Ρενώ είνε δεσποινίς κ' είνε τόσο ευτυχισμένη, όσο δυστυχισμένη ήταν η μητέρα της...

"Ο γέρος άκουε άχόρταγα με μίστια που έλαμπαν, με στόμα άνοιχτό, με χέρια τρεμάμενα. Νόμιζε κανείς ό,τι ρουφοϋσε τά λόγια της γρηάς.

"Είν' αλήθεια όμως, εξακολούθησε εκείνη, ό,τι ό' αυτά τ' άξίζει, γιατί είνε καλή, σο κι' ώραία και έχει καρδιά και πρόσωπο άγγέλου.

"Θέέ μου! ψιθύρισε ο γέρος. Δεν πίστευα ποτέ ό,τι ένας άνθρωπος δυστυχισμένος σάν έμένα, θά μπορούσε νά δοκιμάση μιά τόσο μεγάλη χαρά.

Σηκώθηκε, πήρε τά χέρια της γρηάς και τά έσφιξε μέσα στα δικά του, λέγοντας:

"Καλή μου γυναίκα, θά σάς ρωτήσω ακόμα ένα μόνο πράγμα: πέστε μου τó όνομα της κόρης της Γενεθιέθς.

"Τή λένε Λευκή.

"Λευκή! φώναξε ο γέρος. Σηκώθηκε κι' έφερε τά δυό του χέρια στην καρδιά του.

"Α! μην άπορείτε !... είπα με πνιγμένη φωνή. Είχα κι' έχω ένα κορίτσι που τó έλεγαν Λευκή και τó έχασα.

Κι' έπειτα από λίγο έπρόσθεσε:

"Αρκετά ξεκουράστηκα... Τώρα θά ξεκινήσω πάλι. Σ' ευχαριστώ καλή μου χριστιανή γιά τή φιλοξενία σου...

Πήρε τó καπέλλο του, τó φόρεσε και διευθύνθηκε προς την πόρτα.

"Πριν φύγης, καλέ μου άνθρωπε, τόν ρώτησε η γρηά, δεν μοϋ λές πως σέ λένε ;

"Εκείνος γύρισε και άπάντησε:

"Μαρντοσέ.

"Ο ζητιάνος, που ό' αναγνώστες μας ασφαλώς θά τόν άναγνώρισαν κιόλας, φεύγοντας απ' τó σπιτί της γρηάς, θρέθηκε σέ λίγο στη μέση τού χωριού.

"Επειδή πεινούσε, μπήκε σέ μιά ταβέρνα και ζήτησε νά φάη.

"Ο ξενοδόχος όμως τόν λοζοκτύπησε και φάηκε σάν νά δίσταζε νά τόν σερβίρη.

"Καταλαβαίνω, είπε περιλυπος ο Μαρντοσέ, φοβάσαι μήπως δεν έχω νά σέ πληρώσω.

"Έθγαλε απ' την τσέπη του μερικά άσημένα νομίσματα και κουδουνίζοντας τά μέσα στη χούφτα του, πρόσθεσε:

"Βλέπεις ό,τι μπορώ νά φάω και νά πίνω ένα ποτήρι κρασί, τó όποιο θά μ' ώφελήσει πολύ, γιατί δεν πίνω κάθε μέρα. Αυτά τά χρήματα σοϋ τά έδωσε σήμερα τó πρωί η ώραία δεσποινίς τού Σεθρύ.

"Ο ξενοδόχος κοκκίνισε χωρίς νά θέλη, ψιθύρισε μερικά δικαιολογητικά λόγια κι' έσπευσε νά τόν περιποίηθι μόνος του.

"Ο Μαρντοσέ, άφού έφαγε μ' όρεξη, ρώτησε τί χρωστοϋσε.

"Δέν χρωστάτε τίποτε, άπάντησε ο ξενοδόχος.

"Ο ζητιάνος δεν μπόρεσε νά κρύψη τή συγκίνησή του. Πώς ; ο ξενοδόχος, ο όποιος πρό όλίγου άρνιόταν νά τού δώση νά φάη, δεν ήθελε τώρα νά πληρωθί ; Αυτό ήταν άκατανόητο.

"Ο ξενοδόχος ώστόσο τού τó έξηγήσε μόνος του.

Κράτησε τά χρήματά σου, τού είπε. Μπορείς μ' αυτά ν' αγοράσης παπούτσια καλλίτερα απ' αυτά που φορείς, γι-

Αγαπάει πολύ τά λουλούδια

τι χωρίς άλλο γι' αυτό σου τὰ ἔδωσε ἡ δεσποινὶς Λευκή. Σ' αὐτὸν τὸν τόπο, καλὲ μου ἀνθρώπε, ὅταν ἕνας δυστυχισμένος προφέρῃ τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος τοῦ Σεῖλόν, καμμιά πόρτα δὲν τοῦ κλείνεται καὶ μπορεῖ νὰ καθήσῃ στὸ τραπέζι καὶ τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ φτωχοῦ. Φύλαξε λοιπὸν τὰ χρήματά σου καὶ ὅταν ξαναπεράσῃς ἀπ' τὸ Σεθρὺ, μὴ δισταῖς νάρθῃς ἀπὸ δῶ...

— 'Αγαπάτε λοιπὸν τὴ δεσποινίδα τοῦ Σεῖλόν ;
— Ὅπως τὴν ἀγαποῦν ὅλοι. 'Εγὼ ὅμως ἔχω κι' ἕνα ξεχωριστὸ λόγο γιὰ νὰ τὴν ἀγαπῶ περισσότερο.

— Ποιὸν ;
— Ἡ γρηῃ μητέρα μου, ἡ ὁποία, δόξα τῷ Θεῷ ζῇ, εἶνε νουνό της.

Ὁ ἐπαίτης κλονίστηκε καὶ ἄφθονα δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια του. Δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ ὑποφέρῃ τόσες ἀλλεπάλληλες συγκινήσεις. Ἡ καρδιά του εἶχε ξεχειλίσῃ κι' ἐνοιοθε τοῦ στήθος του γεμᾶτο λυγμούς. Ἀλλὰ προσπαθοῦσε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἔκρηξι τῆς χαρᾶς του.

Βγῆκε ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο καὶ πέρασε τὸ χωριὸ περπατώντας μὲ μεγάλα βήματα, εἶχε κλάψει κιόλας πολὺ στὸ δρόμο καὶ ἔκλαψε ἀκόμα. Ἰὰ δάκρυα καμμιά φορὰ κάνουν μεγάλο καλὸ.

Ἐφθασε τέλος στὸ δάσος. Γιατί πῆγε τάχα ἐκεῖ ; Ἰσως γιὰ νὰ κρυφτῇ... Ἀλλὰ γιατί νὰ κρυφτῇ... Ἦξερε πολὺ καλά πόσο ἡ ταλαιπωρία κ' ἡ δυστυχία εἶχαν ἀλλάξει τὴ φυσιογνωμία του κ' ἦσαν θέβαιος ὅτι κι' αὐτοὶ ποὺ ἦσαν ἀλλοτε πολὺ καλά τὸν Ζάν Ρενώ θὰ δυσκολευόντουσαν νὰ τὸν ἀναγνώρισουν στὸ πρόσωπο τοῦ ζητιάνου Μαρντοσέ. Κι' ἔπειτα καὶ τὸ παραμικρὸ ἶχνος ὁμοιότητος ἀν' ὑπῆρχε ἀκόμα, τὸ ἔκρυβε καλά ἡ μεγάλη γενειάδα ποὺ ἐπὶ τέρας εἶχε ἀφήσει.

Ὁ Ζάν Ρενώ, ποὺ εἶχε καταδικασθῇ σὲ ἰσόθια δεσμά καὶ ἦταν ἐλεύθερος τώρα, φοβῶταν τοὺς χωροφύλακες ; Ὁχι... Ἀργότερα, θὰ διηγηθοῦμε μὲ ποῖο τρόπο πῆρε ἀμνηστία...

Ἀφοῦ ἀνακουφίστηκε, ἀφήνοντας τὰ δάκρυά του νὰ τρέξουν ἐλεύθερα, ἄρχισε νὰ σκέφτεται...

Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ ;

ΣΤ'

Η ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

— Λοιπὸν τὴν εἶδα σκεφτόταν ὁ Ζάν Ρενώ, τὴν εἶδα, μὲ ζῶγως, δὲν τὴν ἐφόβισα... Μοῦ μίλησε, ἀκούσα τὴ γλυκειὰ φωνή της, τὰ ὠραία τῆς μάτια μὲ κύταξαν. Μοῦ ἔδωσε ἐλεημοσύνη, μοῦ ἔδωσε ὅσα χρήματα εἶχε ἀπάνω της. Φίλησα τὸ χέρι της κι' ὅταν ἔφυγα μοῦ εἶπε: «Νὰ ξαναρθετε νὰ μοῦ πῆτε ὅτι σὰς ἔφερα εὐτυχία. Καὶ αὐτὸς ὁ ἄγγελος ποὺ ὅλοι τὸν θαυμάζουν γιὰ τὴν ὡμορφιά του καὶ τὴν καλὴ σὺνῃ του εἶνε ἡ κόρη τῆς δυστυχισμένης Γενεθιέθ, εἶνε ἡ κόρη μου... Ἡ κόρη μου... καὶ ἡ καρδιά μου ποὺ χτυποῦσε τόσο δυνατὰ δὲν μοῦ τὸ εἶπε ; Δὲν μποροῦσα νὰ τὸ ξέρω, δὲν μποροῦσα νὰ τὸ μαντέψω, θάλεπον τὰς τὴν τόσο γοητευτική, τόσο ὠραία... Λένε ὅτι ὅλοι τὴν ἀγαποῦν... Τὸ πιστεύω...

»Ὁ Πέτρος Ρουθενά κράτησε τὴν ὑπόσχεσι ποὺ μοῦ ἔδωσε. Δὲν ἐγκατέλειψε τ' ὄρφανὸ κι' ἔγινε νουνός του γιὰ νὰ ἔχῃ περισσότερα δικαιώματα νὰ τὸ προστατεύῃ... Καὶ ἀν' ἡ Λευκή ὀνομάζῃ τὸν Μελλιέ πατέρα της, τὸ κάνει γιὰ τὸ θέλησε ὁ Ρουθενά. Τῆς ἔκρυψαν τὸ ὄνομα τῶν γονέων της καὶ τὴν καταγωγή της... Τὸ ἔκαναν αὐτὸ γιὰ τὸ καλὸ της...

»Αἱ καλά ἔκαναν... Θὰ μποροῦσα θέβαια μ' ἕνα λόγῳ μου νὰ καταστρέψω τὸ ἔργο τοῦ Πέτρου Ρουθενά... Μὰ θὰ ἔκανα ἔτσι δυστυχισμένη τὴν κόρη μου. Ὅπως ὅλοι, ἔτσι κι' ἐκεῖνη, θὰ μὲ ἀπέκρουε μὲ φρίκη καὶ θὰ μὲ καταριώταν, γιὰτὶ καὶ σήμερα, ὅπως καὶ ἀλλοτε, δὲν μπορῶ ν' ἀποδείξω ὅτι δὲν εἶμαι δολοφόνος... Ὁχι! Ὁχι! Ἀντὶ νὰ τὸ κάνω αὐτὸ, θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω... Νὰ πεθάνω ;... Ἀλλὰ μήπως δὲν εἶμαι κιόλας νεκρός ;... Ὁ Ζάν Ρενώ δὲν ὑπάρχει πειὰ... Εἶμαι ὁ ζητιάνος Μαρντοσέ...

»Καὶ μήπως ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ παραπενοῦμαι; Μήπως δὲν μ' εὐσπλαγχνίστηκε ὁ Θεός ; Ἐχασα τὴν δυστυχισμένη Γενεθιέθ, ἀλλὰ ἀντὶ γι' αὐτὴν ἐναθρίσκω τὴν κόρη της, τὸ παιδί μου... Θὰ τὴν θάλεω διαρκῶς, κανέναν δὲν θὰ

μ' ἐμποδίσῃ κι' ἐν ἀγνοία της θὰ μπορῶ νὰ τὴν ἀγαπῶ μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου... Καὶ δὲν θὰ ψευστῶ, ὅταν τῆς πῶ: — «Δεσποινὶς Λευκή, φέρατε πράγματι εὐτυχία στὸ γερο Μαρντοσέ...»

Ἐθῆλε ἀπὸ τὸ σάκκο του, ποὺ κρεμῶταν στὸν λαιμὸ του, ἕνα μικρὸ κύλινδρο, τὸν ἀνοίξε μὲ προσοχή καὶ πηνίττα χρυσὰ εἰκοσὸφραγκα ἔλαμψαν μπροστὰ στὰ μάτια του.

— Για νὰ μὴν ἀγγίξω τὰ χρήματα αὐτά, εἶπε, τὰ ὅποια μοῦ ἔδωσαν ἐκεῖ κάτω, ζητοῦσα ἐλεημοσύνη... Τὰ φύλαγα γιὰ τὴ Γενεθιέθ... Τώρα ὅμως ποὺ ἡ δυστυχισμένη Γενεθιέθ μοῦ πέθανε, ἔχω δικαίωμα νὰ τὰ χρησιμοποιοῦμαι... Ὁ ἀκολουθῶν τῇ συμβουλῇ τοῦ ξενοδόχου τοῦ Σεθρὺ καὶ θ' ἀγοράσω παπούτσια καὶ πανταλόνι... Θέλω νὰ γίνω εὐπαρουσίαστος γιὰ νὰ πηγαίνω νὰ θάλεω τὴν κόρη μου.

Ἐθῆλε καὶ πάλι τὸ χρυσάφι του μέσα στὸ σάκκο κι' ὅταν νύχτωσε, ἔκοψε μερικὲς ἀγκυλίες φτέρες, τὶς ἔστρωσε κάτω ἀπὸ μιὰ θαλανιδιὰ καὶ πλάγιασε καὶ κοιμήθηκε ἐκεῖ.

Τὴν ἄλλη μέρα, μόλις ἀνέτειλε ὁ ἥλιος, θρέθηκε ὁρθὸς. Ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου θρισκόταν, τὸ θῆλεμα του ἔφτανε ἔως τὴν ἑταιρία τοῦ Σεῖλόν.

— Ἐδῶ, ψιθύρισε, θὰ στήσω τὴ φωλιά μου καὶ θὰ εἶμαι πολὺ καλά... Μόλις ξημερώνῃ, θὰ θάλεω, ὅπως τώρα, τὴν στέγη κάτω ἀπ' τὴν ὁποία κοιμᾶται ἡ πολυαγαπημένη μου κόρη.

Ἀρχισε νὰ ψάχνῃ ἀνάμεσα στοὺς θράχους καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀνακαλύψῃ μιὰ μεγάλη σπηλιὰ.

Ἀυτὴ ἡ σπηλιὰ θὰ εἶνε στὸ ἐξῆς ἡ κατοικία μου, εἶπε μέσα του. Εἶνε καλλίτερα ἐδῶ παρὰ νὰ κοιμᾶται ποτε στὸν ἕναν ἀχυρῶνα καὶ ποτε στὸν ἄλλο...

Ἀφοῦ ἠσυχάσε ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς κατοικίας, μπήκε μέσα στὸ δάσος, ἔφτιαξε μιὰ μεγάλη ἀνθοδέσμη ἀπὸ ἀγριολούλουδα, τὴν τύλιξε μὲ πράσινα φύλλα, τὴν ἔδεσε ὅσο καλλίτερα μποροῦσε πρὸς τὴν κοιλιάδα... Πρόσχαρος τράβηξε πρὸς τὴν κοιλιάδα...

— Ἀγαπάει πολὺ τὰ ἀνθη, σκεφτόταν. Χθὲς τὴν συνάντησα τὴν ὥρα ποὺ μάζευε λουλούδια. Θὰ εὐχαριστήθῃ λοιπὸν πολὺ, ὅταν ξυπνήσῃ καὶ θρῇ τὴν ἀνθοδέσμη αὐτὴ κάτω τῆς.

Σκόπευε νὰ τὴν δώσῃ σὲ κανένα ὑπηρετῇ ἢ σὲ καμμιά ὑπηρετρία ποὺ θ' ἀπαντοῦσε γύρω ἀπὸ τὴν ἑταιρία, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν εἶδε κανένα, ἀναγκάστηκε νὰ μὴ μέσα στὴν αὐλή.

Ὁ Ρουθενά περπατοῦσε σ' αὐτὴν μὲ τὰ χέρια πρὸς τὸ πῖσω, καπνίζοντας τὴν πίππα του.

Ὁ Ζάν Ρενώ μόλις τὸν ἀντίκρουσε, ἐνοιωσε ζορὴ συγκίνησι. Τὰ μέλη του ἄρχισαν νὰ τρέμουν καὶ δίστασε μιὰ στιγμή.

Σκεφτόταν ἀν' ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ γυρίσῃ πίσω. «Εμπρός! εἶπε μέσα του. Γιατὶ νὰ φοβάμαι καὶ νὰ τρέμω σὰν παιδί. Τί σήμερα, τί αὐριο ;»

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ὁ Ρουθενά γύρισε καὶ τὸν εἶδε.

Ὁ Ζάν Ρενώ προχώρησε πρὸς αὐτόν κι' ὁ Ρουθενά στάθηκε καὶ περίμενε, ἐξετάζοντας μὲ περιέργεια τὸν παρῆδοξο αὐτὸν ἐπισκέπτη.

— Κύριε, εἶπε ὁ Ζάν Ρενώ, φέρνω αὐτὴ τὴν ἀνθοδέσμη, — Ἀἱ ἀπάντησε ὁ Ρουθενά. Καὶ γιὰ ποῖον εἶνε τὰ ὠραία αὐτά ἀνθη ;

— Τὰ μάζεψα σήμερα τὸ πρωὶ γιὰ τὴ δεσποινίδα, ἡ ὁποία, τ' ἀγαπάει πολὺ.

— Ὁραία. Ἐσένα συνάντησε χθὲς ἡ δεσποινὶς Λευκή καὶ τὰ στὸ ποτάμι ;

— Ναί, ἐμένα.

— Μοῦ μίλησε γιὰ σενα μ' ἐνδιαφέρον. Θὰ δεχθῇ μ' εὐχαρίστησε τὰ λουλούδια σου. Ἀλλὰ δὲν ζῦπνισε ἀκόμα. Ἀν' θέλεις νὰ περιμένῃς, θὰ μπορέσῃς νὰ τῆς τὰ προσφέρῃς ὁ ἴδιος...

— Ὁχι, εὐχαριστῶ... Δὲν μπορῶ, δυστυχῶς νὰ περιμένω... Πάρτε, σὰς παρακαλῶ, τὴν ἀνθοδέσμη καὶ δώστε τὴν ἐσεῖς.

— Τί νὰ τῆς πῶ ;...

— Ὅτι εἶνε ἀπὸ τὸν φτωχὸ Μαρντοσέ.

— Θέλεις νὰ τῆς πῶ τίποτε ἄλλο ;

— Ὁχι, τίποτε. Μόνο, ἀν' μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε, θὰ ἔρχωμαι συχνὰ στὴν ἑταιρία.

— Νὰ ἔρχεσαι, ὅσο συχνὰ θέλεις, φίλε μου.

(Ἀκολουθεῖ)

Προσεχῶς
ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΘΗΡΙΑ

Ἐνα συνταρακτικὸ ρεπερτᾶζ
στὰ παρθένα δάση.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΜΠΕΤΥ ΝΤΑΙΒΙΣ: Η ΠΡΩΤΗ «ΒΕΝΤΕΤΤΑ» ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Ἄρθρο τοῦ Γάλλου δημοσιογράφου Μαρσέλ Λαπιέρ.)

Ἡ Μπέτυ Νταίβις, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ χαριτωμένες καὶ τὶς πιὸ γοητευτικὲς γυναῖκες τοῦ Χόλλυγουντ, ἔχει μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἱστορία ποὺ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σὰς τὴν διηγηθῶμε.

Ἡ Ρουθ Ἐλισάβετ Νταίβις γεννήθηκε τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1908 στὸ Λόγκελ, τῆς Μασσαχουσέτης. Ὁ πατέρας της ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρες δικηγόρους, κατ'ἀρχὴν ἀπὸ τὸ Νότο κ' εἶχε πρακτικὸ καὶ ἐφευρετικὸ πνεῦμα. Ἡ μητέρα της πάλι εἶχε γεννηθῇ στὴ Χάρρη κι' ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς παλῆς καὶ τὶς μεγάλες οἰκογένειες καλλιτεχνῶν τῆς Γαλλίας. Ὅταν λοιπὸν ἦρθε στὸν κόσμῳ ἡ Μπέτυ, οἱ γονεῖς της προσπαθοῦσαν νὰ ἀνακαλύψουν μὲ ποῖον θὰ ἐμοιαζε γιὰ νὰ δοῦν ἀν' θὰ τὴν κάνουν δικηγόρο ἢ ἡθοποιό. Μὰ ἡ Μπέτυ οὐτε στὸ ἕνα οὐτε στὸ ἄλλο ἐπάγγελμα ἔδειχνε ἰδιαίτερη προτίμησι. Μιλοῦσε ὡρεὶς ὀλόκληρες, παραδειγματικῶς χάριν, σὰν δικηγόρος, κι' ἔκλαιγε ἀπὸ τὸ πένθος της σὰν ἡθοποιός. Ἐτοί οἱ γονεῖς της δὲν ξέραν τί νὰ τὴν κάνουν. Μὰ ἐπειδὴ εἶχε μεγάλη κλῆσι γιὰ τὰ γράμματα ἡ μητέρα της τὴν ἔκλεισε στὴν Νιού Ἐντ Σκουλ, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ φημισμένα καὶ τὰ πιὸ καλά ἐκπαιδευτήρια.

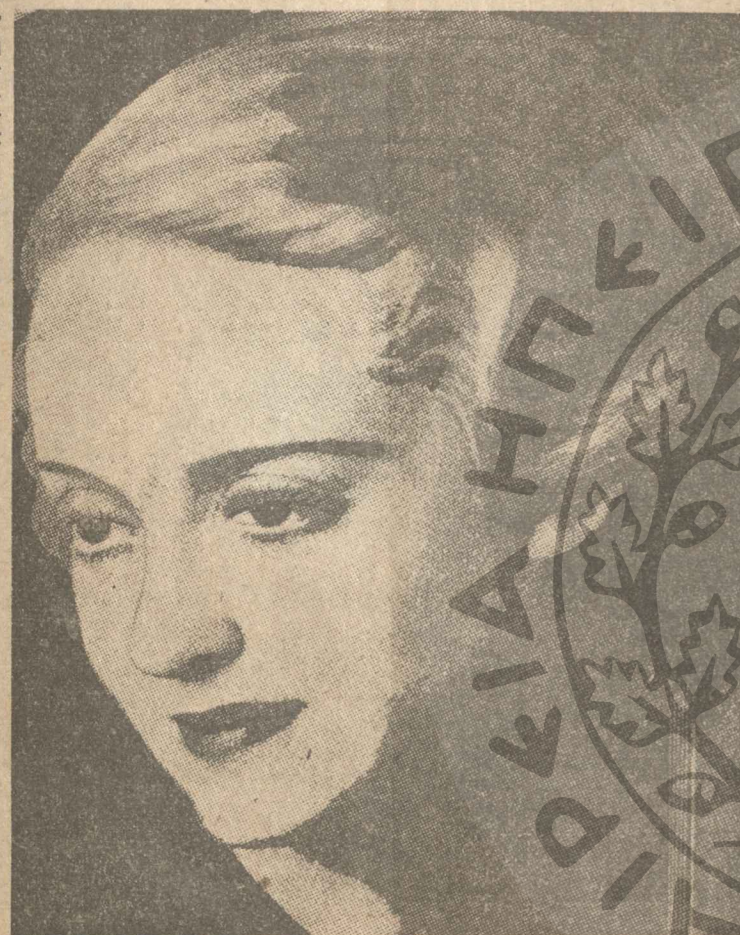
Ἐκεῖ πῆρε ἐπίσης τὰ πρῶτα καλλιτεχνικὰ μαθήματα. Στὴ Νιού Ἐντ Σκουλ διοργανώνονταν συχνὰ θεατρικὲς ἐκπαιδεῖς καὶ ἐρασιτεχνικὲς παραστάσεις. Ἡ ὡμορφὴ Μπέτυ ἔδειξε τόσο ἐνδιαφέρον γι' αὐτὲς κι' ἀφωσιώθηκε τόσο στὸν ρόλο της, ὥστε δὲν ἄργησαν νὰ πιστέψουν ὅλοι, ὅτι θὰ γίνονταν μιὰ πρῶτης τάξεως καλλιτέχνις. Ἐπειτα φυσικὰ ἀπ' αὐτὸ, ἡ μητέρα της ἐνθουσιασμένη, ἀνέλαβε νὰ τὴν μορφώσῃ καὶ τὴν πῆρε μαζί της στὴ Νέα Ὠρ୍କη.

Ἐδῶ τελειώνει τὸ πρῶτο μέρος τῆς ζωῆς τῆς γοητευτικῆς «Βεντέττας»: ἡ παιδικὴ ἡλικία της.

Στὴ Νέα Ὠρ୍କη, ἡ Μπέτυ Νταίβις γράφτηκε στὴν περίφημη Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Τζῶν Μούραϊ. Σὺγχρονὸς ὅμως ἔπαιρνε καὶ μαθήματα χοροῦ καὶ ρυθμικής. Τὸ ταλέντο της θέβαια δὲν ἄργησε νὰ ἐκδηλωθῇ. Ἐτοί ὁ Τζῶν Ἀντερσον Μούραϊ ἔσπερλαμμένος ἀπὸ τὴν χαρὰ του, ἀνέλαβε αὐτοπροσώπως τὴν ἐκπαίδευσί της. Κι' ἀλήθεια ἡ Μπέτυ Νταίβις μέσα σ' ἕνα χρόνον ἔκανε ἐκπληκτικὲς προόδους. Εἶχε γίνῃ μιὰ πρῶτης τάξεως χορεύτρια κι' ὁ καθηγητῆς της ὑπεστήριζε ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ κανὴ τὴν ἐμφανισί της μπροστὰ στὸ κοινόν. Μὰ αὐτὸ δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκόλο. Ὁ κόσμος δυσπιστοῦσε πάντα πρὸς ὅλες αὐτὲς τὶς «νεοφωτιστές». Γι' αὐτὸν τὸν λόγο ἀπέφυγε τὸν πολὺ θόρυβον καὶ προτίμησε νὰ τῆς δώσῃ ἕνα ρολάκι σὲ μιὰ μεγάλη ἐπιθεώρησι ἐνὸς θεάτρου τοῦ ὁποῖου ὁ διευθυντῆς ἦταν φίλος του.

Ἡ Μπέτυ Νταίβις ἐξεκίνησε μ' ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴν Μασσαχουσέτη, θέβαια γιὰ τὴν ἐπιτυχία της. Μὰ ὅταν ἔφτασε κεῖ πέρα, τὴν πληροφορήσαν ὅτι δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀνεβάσουν στὸ θέατρο τὴν ἐπιθεώρησι, στὴν ὁποία θὰ ἐνεφανίζετο, κι' ὅτι, φυσικὰ, δὲν εἶχαν τὴν ἀνάγκη.

Ἡ Μπέτυ Νταίβις τὰ εἶχε

Ἡ Μπέτυ Νταίβις

χαμένα. Μὰ ἡ ἀπογοήτευσί της ἦταν ἀκόμη μεγαλύτερη, ὅταν πληροφορήθηκε ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἐλπίς νὰ προσληθῇ ὡς καλλιτέχνις.

— Ὑπάρχει μιὰ θέσις ἐργασίας, τῆς δήλωσαν. «Ἀν θέλετε μποροῦμε νὰ σὰς τὴν δώσουμε χατηρικῶς...»

— Μὰ θέλω νὰ γίνω ἡθοποιός, φώναξε κλαίγοντας ἡ Μπέτυ Νταίβις.

Ἐκεῖνοι ὅμως χαμογέλασαν καὶ τῆς δήλωσαν ὅτι ὅλα τὰ ὡμορφα κορίτσια θέλαν νὰ γίνουν «Βεντέττες» κι' ὅτι δὲν ἔπρεπε καθόλου νὰ διστάσῃ, γιὰτὶ αὐριο θὰ ἦταν πειὰ πολὺ ἀργά.

Ἡ Μπέτυ Νταίβις κατάλαβε ὅτι δὲν ἦταν ὥρα γιὰ δισταγμούς. Τὰ χρήματά της ἦταν ἐλάχιστα. Οἱ γονεῖς της δὲν εἶχαν πειὰ καθόλου λεφτά κι' ἀν' δὲν δεχόταν αὐτὴ τὴν θέσι πολὺ γρήγορα θὰ ἔμενε χωρὶς ψωμὶ καὶ δίχως στέγη.

Ἐτοί ἡ Μπέτυ Νταίβις ἐργάστηκε ὡς ὑπάλληλος τῆς γκαριταρόμπας τοῦ θεάτρου καὶ κέρδιζε ἕνα περίπου δολλάριον τὴν μέρα.

Μὰ ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἡ τύχη της χαμογέλασε. Ἐνας φίλος της τὴν πληροφορήσε ὅτι χρειαζόντουσαν στὸ θέατρο μιὰ γυναῖκα γιὰ νὰ τραγουδήσῃ μιὰ ρομάντσα. Ἡ Μπέτυ Νταίβις κατάφερε νὰ πείσῃ τὸν διευθυντῇ τοῦ θεάτρου νὰ προτιμήσῃ αὐτὴν. Κι' ἀλήθεια, ὁ διευθυντῆς δὲν μετανόησε καθόλου γιὰ τὴν προτίμησί του.

Ἡ Μπέτυ Νταίβις ἔγινε κατόπιν προστατευομένη τοῦ Τζῶρτζ Κῦκορ, ὁ ὁποῖος ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἔγινε πασίγνωστος μὲ τὰ ἔργα: «Ἡ Κόρης τοῦ Δόκτορος Μάρς» καὶ «Δαυτὶ Κόππερφιλδ».

Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ ὁ Κῦκορ διηύθυνε ἕνα μικρὸ θέατρο ποὺ ἔκανε πάντα χρυσὲς δουλειές. Ἐτοί ὁ Κῦκορ διασημὸς τὸ ταλέντο τῆς Μπέτυ Νταίβις τῆς πρότεινε νὰ παίξῃ μὲ τὸν θιασὸν του. Ἐκεῖνη, φυσικὰ, δέχτηκε. Κι' ἡ Μπέτυ Νταίβις ἔγινε ἡθοποιός. Ἐκεῖ, τέλος, τὴν ἀνεκάλυψαν οἱ σκηνοθέται τοῦ κινηματογράφου. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς μάλιστα τῆς ἐδήλωσε:

— Ἐγὼ τὴν ἐντόπισα ὅτι χάνετε ἀδίκως τὸν πολὺτιμο καιρὸ σας παίζοντας σ' αὐτὴ τὴν μικρὴ σκηνή καὶ μπροστὰ σὲ κόσμῳ, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀδύνατον νὰ σὰς καταλάβῃ. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἐρθετε στὸ Χόλλυγουντ. Δὲν ἔχετε ἄλλως τε παρὰ νὰ κάνετε μιὰ δοκιμὴ.

Ἡ Μπέτυ Νταίβις δὲν ἐδίστασε καθόλου ν' ἀκολουθήσῃ τὴν συμβουλὴν του. Καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα κιόλας ἐκίνησε γιὰ τὸ Χόλλυγουντ.

Ἐπὶ πολὺ ὅμως τοῦ κινηματογράφου ἡ ζωὴ δὲν ἦταν καθόλου ρόδινη. Ἡ ὡμορφὴ νέας ἀπὸ τὰ πρῶτα ὀνόματά της δὲν ἀντίκρουσε παρὰ μόνον τὸ μῖσος καὶ τὸν φόβον. Καμμιά πάλιν «Βεντέττα» δὲν τὴν... χάνεσε. Ἐτοί γιὰ τὴν Μπέτυ Νταίβις ἄρχισε μιὰ ζωὴ δίχως χαρὰ. Ἀκόμη κι' αὐτοὶ οἱ «μακιγιέρ» τοῦ Χόλλυγουντ εἶχαν συνωμοτήσει ἐναντίον της.

Ἐτοί ἡ Μπέτυ Νταίβις, στὰ πρῶτα βήματά της, ἀπέτυχε πανηγυρικὰ. Οἱ ρόλοι της στὰ ἔργα δὲν κινῶσαν κα- (Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ο διάσημος Γάλλος ηθοποιός του κινηματογράφου Γκαπέν με στολή αξιωματικού των Σπαχίδων.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Μιά περίεργη πόζα της νέας Αμερικανίδος θεντέττας Ντόροθυ Λαμόρ.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ

ΕΙΧΑ γνωρίσει πολλούς πεισματάρηδες, στη ζωή μου, μ'α δεν είχα δ'έναν τόσο φοβερό «ξεροκέφαλο» σαν τον Πάωλ 'Αρνώ, τον φίλο μου. Ήταν αδιόρθωτος. Έλεγε πάντα «δ'χι». Σ' αυτό θέβαια τον φορηόσαν υπερβολικά τ'ά εκατομύρια του πατέρα του. "Όλοι λοιπόν γι' αυτόν προφήτευαν ένα λαμπρό μέλλον. Κι' αλήθεια ο 'Αρνώ ήταν από τους τυχερούς ανθρώπους. "Ο πατέρας του τον λάτρευε. Η μητέρα του είχε γι' αυτόν μια παθολογική αδυναμία. "Όσο για τους φίλους του, αυτοί τον λάτρευαν, γιατί είχε παχύ πορτοφόλι! Αυτός πλήρωνε τ'α τρελλά γλέντια στην Μονμάρτη. Αυτός έπρωθυμοποιείτο ν'ά δώση δανεικά κι' αγύριστα λεφτά. Αυτός τέλος είχε ένα όμορφο αυτοκίνητο που άποτελούσε τ'ο σκάνδαλο τ'ης συνοικίας του Σαιν-Ζερμαίν.

Θέε μου! Κυττούσαν τ'ς γυναίκες και τ'ς λυτώμουν. Τον πολιορκούσαν όπως ή χρυσασίδες τ'ο φ'ος τ'ης λάμπας! Μ'α δ' 'Αρνώ τ'ς περιφρονούσε. Τ'ς απέφευγε σαν τ'ον διάβολο. Τ'ς εξόριζε μ'ε δ'λα τ'α εκπληκτικά μαγικά θότανα και φίλτρα. "Ο 'Αρνώ προτιμούσε ένα άλογο, από μ'ια γυναίκα! Προτιμούσε ν'ά τρέχη άκόμη μ'έκατ'ο χιλιόμετρα στην έξοχη παρ'ά ν'ά πέφτ'η μ'ε τ'ην ίδια ταχύτητα στην άγκαλιά μ'ιας νέας.

"Ο Πάωλ 'Αρνώ ήταν μανιωδής οδηγός, τρομερός καπνιστής, φοβερός χαρτοπαίχτης και τακτικός θαμών τ'ων νυχτερινών κέντρων. Έκει συναγωνιζόταν μ'ε τ'ους φίλους του ποιος θ'ά π'η τ'ς περισσότερες μποτίλλες σαμπάνιας. Τ'α έξημερώματα έπιανε πάντα φίλα μ'ε τ'ους άστυνομικούς. Αυτή ήταν ή αδυναμία του. Κι' έκεινοι πάλι από ευγένεια τ'ον άδηγοσαν στο σπίτι του και τ'ον παρέδιδαν στους άξιοπρεπείς υπηρέτες του...

"Όλ' αυτά όμως είχαν άρχισ'ει ν'ά έπηρεάζουν τ'ον χαρακτήρα του 'Αρνώ. "Ο φίλος μας δ' Πάωλ είχε γ'ίνει δύστροπος, γκρινιάρης κ' είχε χάσει σιγά-σιγά τ'ο κέφι του. "Ενας γιατρός του πρότεινε τότε ν'ά κάνει ένα ταξίδι. Μ'α δ' 'Αρνώ δ'εν θέλησε ν'ά εγκαταλείψ'η τ'ο Παρίσι.

—Προτιμώ ν'ά πεθάνω στη Μονμάρτη, έδήλωσε.

Μ'α έπειδ'η ή κατάσταση του χειροτέρευε, οί γονείς του, τρομοκρατημένοι, σκέφτηκαν ότι τ'ο μόνο που τ'ους άπέμενε ήταν ν'ά τ'ον παντρεύουν.

Στ'ην άρχή, δ' Πάωλ 'Αρνώ δ'εν ήθελε ν'ά άκούση ούτε μ'ια λέξι γι' αυτό τ'ο ζήτημα.

—"Όχι, δ'χι! γκρινιάζε. Δ'εν έχω καμιά διάθεση ν'ά θάλω σκοτούρες στο κεφάλι μου!...

—Κι' όμως, παιδί μου, έπέμενε ή μητέρα μου, μ'ια όμορφη και νέα γυναίκα θ'ά σου χάριζε τ'ην εύτυχία. Θ'ά σ'ε παρηγορούσε σ'ίς θλίψεις σου, θ'ά σου κρατούσε συντροφιά στο διαμέρισμά σου, θ'ά σ'ε περιποιόταν μ'ε τρυφερότητα και θ'ά φρόντιζε ν'ά σ'ε κάνει καλά, πράγμα που άσφαλώς δ'εν θ'ά μπορούσαν ν'ά καταφέρουν οί γιατροί μ'έδ'λα τ'α φάρμακά τους. Άγαπημένε μου Πάωλ, δ' καλλίτερος γιατρός τ'ης μοναξιάς και τ'ης θλίψεως ε'ινε ένας εύτυχισμένος έρωτας. Δ'εν έχεις παρ'ά ν'ά δοκιμάσεις.

"Ο Πάωλ έμεινε συλλογισμένος. Ν'ά δοκιμάση; "Ενας λόγος ήταν. Μ'α πού ν'ά βρεθ'η στο 1937 μ'ια τέτοια γυναίκα; Άν ήταν τρυφερή κι' άφωσιωμένη δ'εν θ'ά ήταν όμορφη. Άν ήταν όμορφη θ'ά είχε τόν... διάβολο μέσα τ'ης. Και σ' αυτά τ'α ζητήματα δ' Πάωλ καταλάβαινε ότι δ'εν χωρούσε μ'ια μέση λύσι: ν'ά πάρ'η δυο γυναίκες τ'ο θεωρούσε παραπολύ!...

"Ετσι έτοιμαζόταν ν'ά εγκαταλείψ'η κι' αυτό τό... φάρμακο, όταν ή μητέρα του θυμήθηκε ότι τ'ο συγγενολόι τους είχε μ'ια γοητευτική εξαδέλφη.

—Θ'ά παντρευτ'ης τ'η Μαριζί! έπ'επε στ'ον κανακάρη τ'ης. Άλήθεια, π'ως δ' Πάωλ 'Αρνώ δ'εν είχε σκεφθ'η τ'η Μαριζί; Αυτή ή τόσο μακρινή και τόσο όμορφη εξαδέλφούλα του ήταν ένα γοητευτικό πλάσμα. "Όπως φαινόταν από τ'ς

φωτογραφίες είχε τετράξανθα μαλλιά, μεγάλα έκφρατικά μάτια, ένα κουκλίστικο προσώπακι κι' ένα πλαστικό σώμα που θ'ά έλεγε κανείς π'ως ήθελε ν'ά απολυρωθ'η από τ'α ρούχα του. Αυτή και μόνο αυτή θ'ά μπορούσε ν'ά γ'ιν'η σύζυγός του. Γι' αυτήν δ' Πάωλ δ'εν είχε καμιά αντίρρηση και δίχως ν'ά διστάση έπ'επε τ'ο «ναί».

Μ'α αυτή ή ιστορία δ'εν ήταν δυνατό ν'ά τελειώση τόσο εύκολα. Έπρεπε οί δυο μακρυνοί εξαδέλφοι ν'ά συναντηθ'ουν μερικές φορές, ν'ά πούνε έναν τρυφερό λόγο, ν'ά δώσουν ένα φιλί και ν'ά καταλάβ'η, τέλος, δ' ένας τ'ην καρδιά του άλλου. Μ' αυτό τ'ο πράγμα ήταν αδύνατο. "Ο Πάωλ 'Αρνώ δ'εν έμενε ούτε ένα λεπτό στο σπίτι του. Συχνά τ'ος άπίσης τ'α οικογενειακά σαλόνια. Σ' αυτά ποτέ δ'εν είχε πατήσ'ει τ'ο πόδι του γιατί διαρκώς χασμουριόταν. Η Μαριζί πάλι είχε κι' αυτή τ'ς τρέλλες τ'ης και τ'ς μικρές κοριτσιότικες μανίες τ'ης.

Είχε, παραδείγματος χάριν, τ'ην αδυναμία τ'ης μουσικής. Πού τ'ην έχανε, πού τ'ην εύρισκε; στο άδειο. Ξεφώνιζε όλη τ'η μέρα, έπαιζε πιάνο, παρακολουθούσε τ'ς συναυλίες κι' έτρεχε από κινηματογράφο σ'ε κινηματογράφο. Έπαιζε άκόμη τέννις, μπριτζ, γκόλφ κι' έτρεχε σαν δαιμονισμένη μ'ε τ'η μοτοσυκλέττα τ'ης. Έπειτα άπ' έδ'λα αυτά ή συνάντησ'η ήταν αδύνατος. Γι'ά ν'ά συναντηθ'ουν αυτοί οί δυο άνθρωποι, έπρεπε ν'ά πολιορκηθ'ουν κ' οί δυο τους μέσα στα Παρίσι. Μ'α γίνονται ποτέ αυτά τ'α πράγματα;...

Οί γονείς του 'Αρνώ λοιπόν πήγαιναν ν'ά σκάσουν από τ'ην στενοχώρια τους. Καταλάβαιναν ότι θ'ά χάναν τ'ο παιδί τους. Κι' έδ'λα αυτά άφειλ'οντο στην τρέλ'ια τ'ης έποχής μας γι'ά τ'ον λίγγο.

Μ'ια μέρα, όμως, έπεισαν, τέλος, τ'ον Πάωλ ν'ά π'άρ'η τ'ην Μαριζί από τ'ο άδειο.

—Θ'ά π'ας μ'ε τ' αυτοκίνητό σου; ρώτησε δ' πατέρας του.

—"Όχι, τ'ο έχω γι'ά έπισκεψ'η στο γκαράζ, τ'ου άπάντησε δ' Πάωλ.

—Λαμπρά! έκανε δ' κ. 'Αρνώ.

Μ'α δ' Πάωλ δ'εν έδωσε καμιά σημαία σ' αυτήν τ'ην εύχαρίστησι του πατέρα του. Ήταν κιόλας δίχως κέφι γι'ατ'ι κ'εφ'ο ταν ότι ή Μαριζί θ'ά τ'ον εγκατέλειπε πάλι στα κρύα τ'ου λουτρού και δ'εν θ'ά δεχόταν ν'ά τ'ης π'η ούτε μ'ια τρυφερή λέξι.

"Άλλως τε μήπως είχε τ'ην άνάγκη του; Κι' αυτή ήταν τόσο πλούσια όπως κι' δ' 'Αρνώ. Κι' αυτή έπίσης ήταν σαν κι' αυτόν: θεότρελλη. "Ετσι μ'ε κρύα καρδιά δ' Πάωλ πήρε ένα ταξί που στεκόταν μπροστά στο σπίτι του και τράβηξε γι'ά τ'ο άδειο.

Νευριασμένος αναγκάστηκε ν'ά περιμέν'η μ'ισή ώρα μπ'ρος στο άδειο. Τέλος θ'γ'ηκε από αυτό ή Μαριζί. Ήταν άναμμένη και φαινόταν πολύ αισιαική.

—Γρήγορα, κάνε γρήγορα, έπ'επε στ'ον Πάωλ, μόλις τ'ον είδε. Πρέπει ν'ά προλάβ'ω τ'η μοδίστρα μου. Μ'ε περιμέν'η σήμερα γι'ά τ'ην τελευταία πρόβα. Άν δ'εν π'άω ή τουαλέτα μου δ'εν θ'ά ε'ινε έτοιμη αύριο και δ'εν θ'ά μ'ερίσω ν'ά π'άω στη δεξίωσι τ'ης κ. Λανζώ.

"Ο Πάωλ κι' αυτή τ'η φορά αναγκάστηκε ν'ά καταπ'η τ'ην αισθηματική εξομολόγησι του και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε μ'ε μεγάλη ταχύτητα. Ξαφνικά σ'τ'ην πλατεία τ'ης "Οπερας τ'ο αυτοκίνητο σταμάτησε. Μπροστά τους βρισκόταν ένα αυτοκίνητο μ'ε σπασμένα τ'α λάστιγά του. Δίπλα δ'ε ένα μεγάλο φορτηγό, έπειτα ένα άδειο λεωφορείο και πίσω του μ'ια άτέλειωτη σειρά αυτοκινήτων. "Ετσι τ'ους ήταν αδύνατο ν'ά κουνηθ'ουν από τ'η θέσι τους.

—Είμαστε φυλακισμένοι, τ'ους δήλωσε δ' σωφέρ. Τ'ο φοβερό δ'ε ε'ινε ότι δ'εν μπορούτε ν'ά κατεβ'ητε, γι'ατ'ι τ'ο λεωφορείο και τ'ο καμión έμποδίζουν τ'ς πόρτες ν'ά ανοίξουν.

—Π'ως; θ'ά μείνουμε δ'ω πέρα; Και τ'ο φόρεμά μου; γκρί-

Τους ήταν αδύνατον ν'ά κουνηθ'ουν από τ'η θέσι τους.

ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΙΩΑΚΕΙΜ ΝΤΙΘΕΝΤΑ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

είκοσι. Χλωμή, μ'ε τ'ην παθητική ωρότητα π'ονηρές άνταύγειες. Δόντια λευκά σαν τ'ο άνθος τ'ης πορτοκαλιάς. Στ'ηθος όρθό, μέση δαχτυλιδένια.

Τ'ο παιδί τους ήταν χαριτωμένο. Τ'ο έλεγαν Τώνη. "Ο πατέρας του δ' Νέλος, ή μητέρα του ή Ροζέττα και δ' παππούς του δ' Τσίμος τ'ο άγαπούσαν πολύ.

"Ο παππούς καθόταν μακριά. Κάποτε όμως έρχόταν ν'ά π'η κανένα ποτηράκι μ'ε τ'ον γαμπρό του τ'ον Νέλο και ν'ά παίξ'η μ'ε τ'ον έγγονό του. "Ο Τσίμος ήταν περήφανος γι'ατ'ην κόρη του, γιατί δ'εν ήταν άλλη ώραίότερη τ'ης σ' όλη τ'ην έπαρχία τ'ου Άλικάντε. Αυτό τ'ο ήξεραν όλοι.

"Ο γέρος ήταν ως έβδομηντα χρόνων. Έθελπε όμως άκόμη πολύ καλά. Έμενε μόνος στο καλυθάκι του, μ'ισή ώρα μακριά από τ'ο "Ελτσε...

Στ'ο καλύθι του γέρο-Τσίμου πήγαινε πότε-πότε δ' 'Ιάκωβος, ένας τρατάρης από τ'η Σάντα-Πολύ. Ήταν ένα γεναίο παιδί, πού άφηφούσε τ'η θάλασσα, παλληκάρι σωστό. Άλλά και λεβέντης κι'αριστής και τρυφουδιστής από τ'ους λίγους. Οί χωριανοί τ'ον έθαύμαζαν σ'τ'ην ταβέρνα, όταν μιλούσε πολιτικά και υπεράσπιζε τ'ο καλό τ'ου τόπου.

Πολλοί ψιθύριζαν ότι είχε σχέσεις μ'ε τ'ην Ροζέττα, π'ριν άκόμη έκεινη παντρευτ'η μ'ε τ'ον Νέλο. Ποτέ του όμως δ' τρατάρης δ'εν έβρινε άφορη ν'ά ύπομιασ'η κανείς ότι είχε κάτι μείνει άκόμη από τ'ην παληά έκεινη φίλια. Ούτε και ή Ροζέττα φαινόταν ν'ά θυμάται τ'α περασμένα. "Όσες φορές δ' 'Ιάκωβος πήγαινε στο σπίτι τ'ου Νέλου και δ'εν εύρισκε αυτόν έκει, μ'α ήταν ή γυναίκα του μόνη, έφευγε χωρίς ν'ά π'η λέξι.

Κάθε χρόνο, σ'τ'ην έποχή τ'ου χόρτου, δ' Νέλος ταξίδευε. Αυτή τ'η φορά όμως στο ταξίδι δ'εν φαινόταν χαρούμενος.

Μ'ια μέρα, π'ριν φύγ'η, πήγε στο καλύθι τ'ου πεθερού του, κάθισε κοντά του, και τ'ου μίλησε σοβαρά:

—Ναίε ή Μαριζί.

"Ο Πάωλ ανέλαβε ν'ά τ'ην παρηγορήσ'η: τ'ης μίλησε γι'ά τ'ς μοιραίες συμπτώσεις, γι'ά τ' άτυχήματα, γι'ά τ'ους μεγάλους έρωτες και τέλος γι'ά τ'ον δικό του έρωτα. Τ'ης φανέρωσε, κοντολογίς, τ'ο σχέδιο τ'ων δικών του, ότι δηλαδή οί γονείς τους θέλαν ν'ά τ'ους παντρεύουν.

Η Μαριζί τ'ο θ'ρηκε αυτό πολύ διασκεδαστικό και γέλασε. Συμφώνησε μάλιστα άπόλυτα μ'αζύ του και ένθουσιασμένη τ'ον φίλησε στο στόμα.

Τότε, ως διά μαγείας, όλα τ' αυτοκίνητα ξεκίνησαν π'ά-λι κι' δ'ο δρόμος έλευθερώθηκε. Μ'α δ' Πάωλ κ' ή Μαριζί δ'εν τ'ο πρόσεξαν αυτό. Τώρα κανόνιζαν τ'ς λεπτομέρειες τ'ων γάμων τους. "Όσο γι'ά τ'ον πατέρα τ'ου 'Αρνώ; Τ'ην άλλη μέρα στα έξοδα τ'ης γιορτ'ης τ'ου γάμου πού ύπελόγιζε, πρόσθεσε και τ'ο έξ'ης κονδύλι:

—Έξοδα αναγκαστικής σταθμεύσεως αυτοκινήτων γι'ά ν'ά άποκλεισθ'ουν δ' Πάωλ κ' ή Μαριζί και ν'ά αναγκαστούν ν'ά π'ουν ένα χεράκι:

Λεωφορείο	...	...	...	φράγκα	500
Καμión	...	...	...	»	250
Δέκα ταξί	...	...	...	»	1000

Σύνολον φρ. 1750
ΠΙΕΡ ΦΛΕΡΥ.

—Άκουσε Τσίμο, εγώ φεύγω... "Ο πόνος μου ε'ινε μεγάλος, πολύ μεγάλος... Φεύγω μ'ε μ'ια ύποψία σ'τ'ην ψυχή.

—Τί ύποψία; Λέγε!

—Δ'εν κατηγορώ κανένα. Είσαι δ' πατέρας τ'ης γυναίκας μου και δ' παππούς τ'ου παιδιού μου... Η τιμή μου ε'ινε και δική σου τιμή. Τ'ο αίμα μου ε'ινε και δικό σου αίμα... Λοιπόν, τώρα πού εγώ θ'ά λείπω, φύλαξε τ'ην τιμή τ'ου παιδιού μου...

—Πήγαινε ήσυχος, έπ'επε δ' γέρος. Πήγαινε, μένω εγώ, έδω...

Και από τ'ην ώρα έκεινη τ'α μάτια τ'ου γέρο-Τσίμου έγιναν π'ο γυαλιότερά. Έθελπε παντού, τ'α έθελπε όλα. Και είδε... Η κόρη του τ'ον ντρώπαζε...

Τ'ο μάτι τ'ου γέρο-Τσίμου δ'εν μπορούσε ν'ά γελαστή. Χρειάστηκε όμως πολλές καιρ'ος και πολλή πονηρία γι'ά ν'ά τ'ο κατορθώση. Γιατί ή κόρη του κι' δ' 'Ιάκωβος άνταμώναν τ'ην νύχτα πολύ άργά, όταν όλοι κοιμόντουσαν.

"Ο 'Ιάκωβος πήγαινε σαν σκιά, περνώντας νερά και θάλαους σαν φείδι, τρυπώνοντας, σαν ποντίκι... Και π'ροτού έξημερώση, ήταν πάλι στ'ον κάμπο, σαν άνθρωπος που δ'εν έκαμε τίποτε...

Μ'ια μέρα, δ' Τσίμος πήγε στο σπίτι τ'ου Νέλου και πήρε τ'ο παιδί. Θ'ά τ'ο κρατούσε λίγες μέρες κοντά του. Ήταν ά-τό δυνατό και θ'ά τ'ο έκαμε καλό δ' άέρας τ'ου θουνού. Η μητέρα συμφώνησε. Βέβαια, θ'ά τ'ο έκαμε καλό ν'ά αλλάξ'η τ'ον άέρα του...

—Άκουσε τί έπ'επε δ' παππούς, Τώνη.

—Ναί, μαμά... θ'έλω ν'ά πάω μ'αζύ του.

"Ο γέρος και τ'ο παιδί έφυγαν, παίζοντας μ'αζύ στ'ον δρόμο. Περνούσαν θ'αρείες ή ώρες...

Μεσάνυχτα. "Ο άνεμος ήταν ήσυχος. Σύννεφα δ'εν σκότιζαν τ' αστέρια Σιωπή παντού...

"Ο 'Ιάκωβος γλυστρούσε, πλησίαζε στο σπίτι τ'ου Νέλου... Γύρω του σιωπή και γαλήνη...

Έξαφνα μ'ια σκιά, ψηλή σαν φάντασμα, ξεπρόβαλε μέσα από τ'α καλάμια από τ'ην αντίθετη μεριά σαν προδότης. Ήταν δ' Τσίμος. Βαστούσε στα χέρια ξερά κλαδιά και τ'α ράβδια ήσαν, σαν ν'ά ήθελε ν'ά κάνει κανένα φράγγ'η...

"Ο 'Ιάκωβος δ'εν άντελήθη τίποτε.

Δυο ώρες άράδιαζε δ' Τσίμος τ'α κλαδιά του. Έζωσε μ'αυτά τ'ο σπίτι τ'ου Νέλου. Κατόπιν χόθηκε πίσω από μ'ια πορτοκαλιά. Έκει τ'ον έπ'εμενε δ' Τώνης και τ'ο άλόγο τ'ου.

—Μη θ'γάλης τοιμαυδιά, μπ'ρούλη! Έλα μ'αζύ μου.

Έφθασαν στα κλαδιά. Έκει δ' γέρος έδωσε στο παιδί ένα δαδί άναμμένο:

—Βάλε φωτιά έδω... Έδω, μ'ε τ'ο χέρι σου!

Τ'α κλαδιά άναψαν σαν λαμπάδες. Ένα τρυγικό λεπτό...

Τ'ο σπίτι τ'ου Νέλου κυκλώθηκε από φλόγες...

Έξαφνα άκούστηκαν φωνές άπελπίστας... Ένα παράθυρο άνοιξε... Δυο σκιές φάνηκαν, πού τίς άγκάλιασαν άμέσως ή φλόγες...

Η γέρο-Τσίμος κρατούσε σ'τ'ην άγκαλιά τ'ου τ'ον Τώνη...

Τ'α είδαν όλα...

Σ'ε λίγο πήσαν τ'ον δρόμο γι'ά ν'ά γυρίσουν σ'τ'ην καλύτε τ'ο γέρο-Τσίμου.

"Ο Τώνης δ'εν μιλούσε.

Καταλάβαινε όμως μέσα σ'τ'η μικρή τ'ου ψυχή ότι κάτι έγινε, κάτι τρομερό πού έπρεπε ν'ά γ'ιν'η.

Ι. ΝΤΙΘΕΝΤΑ

ποία λέγεται και Κουλτουκάκι, γιατί είνε σὲ πολὺ παράμερο μέρος, τοῦ Βασίλη Βασιλείου, ἡ ὁποία φημίζεται γιὰ τὰ φρέσκα ψάρια τῆς ἀπὸ τοὺς μερακλήδες καὶ γιὰ τὸ καλὸ τῆς τὸ κρασί ἀπὸ τοὺς εὐρυμαθεῖς... μπεκρήδες.

Μιά φορά ἦταν καὶ τὸ «Πλάτωμα», ὁπισθεν τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ, ἱστορικὴ ταβέρνα, ἀκμάσασα πρὸ εἰκοσιπενταετίας καὶ ὀνομαστὴ ὡς ταβέρνα τῶν ἐρωτευμένων, γιατί ἡ γειτονιά αὐτὴ εἶχε ὡμορφα κορίτσια καὶ οἱ πελάτες εἶχανε σεβαστὰ πιστόλια καὶ μαχαίρια !...

Τὴν ταβέρνα τοῦ Βελισσαρίου, τέλος, ὁ ὁποῖος θὰ μεταμορφωθῇ τώρα μὲ τοῦ Τουρισμοῦ τὶς διαταγὲς καὶ θὰ καταστῇ ἀγνώριστος.

Τὶ ὥραία τί καλά,
δταν κι' ὁ Βελισσαρίου
σάν... ριζόγαλο φανῇ
ἐμπροσθεν κάθε κυρίου,

μπρὸς καὶ πίσω ἐν λευκῷ
ἀσπρος πάνω, μὰ καὶ κάτω,
καὶ μὲ γάντια, πειὰ, λευκά,
νὰ σερίρη... ρηγανάτο *

Δὲν ὑπάρχει ὅμως ποικιλία μόνον οἰνομαγειρεῖων στὴ Χαλκίδα, ἀλλὰ καὶ τάξεις πεινῶντων, πινόντων καὶ καταπινόντων καὶ μπεκρήδων.

Εἶνε οἱ «Ξηροὶ» λεγόμενοι, οἱ ὁποῖοι κατεβάζουν, ὀρθοί, στὴν ταβέρνα, ξέ - ἐφτά ἐκατοσταράκια πρὸ τοῦ φαγητοῦ καὶ ἔπειτα πᾶν καὶ τρῶνε στὰ σπίτια τους, χωρίζον καθήσουνε δόλο καὶ οἱ «Υγροὶ», οἱ ὁποῖοι παίρνουν μισὸ πιάτο φασουλᾶδα ἢ φάβα ἢ σπανακόρριζο ἢ μαρίδες, ἢ μπακαλιάρο τηγανητό, καὶ πίνουν, πίνουν ἀτέλειωτα, ὅχι ὀρθοὶ ἀλλὰ καθιστοί, μέχρι τοῦ σημείου, πού νὰ μὴ μποροῦν νά... ξανασηκωθοῦν !

Ὁ πὺδ ἐνδοξος μεζὲς τῶν μπεκρήδων τῆς Χαλκίδος γίνεται τὴν Ἀνοιξί:

Γουλιές ἀπὸ χλωρὰ κουκιά, (οἱ σπαροι δηλαδὴ) μὲ ἄνιθο καὶ φρέσκο κρεμμύδι, στὸ φούρνο, λάδι καὶ πιπέρι καὶ τηγανητὲς σαρδέλλες. Μπορεῖ κανεὶς μ' αὐτὰ νὰ πῇ καὶ ἕνα θαραλί, λέν' οἱ εἰδικοί τῆς κάνουλας !

Ὁνομαστός εἶνε ἕνας Β. Δράκος, τοσαγκάρης τὸ ἐπάγγελμα, πού ἀντέχει, παρ' ὅλα τὰ γεράματά του, στὰ γλέντια, στὸ κρασί, στὸ ξενούχι καὶ στὰ τραγοῦδια. Περιζήτητος στὶς παρέες, γιὰ τὴν εὐθυμία του.

Ἕνας ἄλλος πάλιν, δταν καθῆση νὰ πῇ, πίνει τόσο πολὺ, πού κατηλώνεται πειὰ στὴν καρέκλα του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σηκωθῇ. Γιὰ νὰ τὸν πᾶνε στὸ σπῖτι του, τὸν φορτώνουν στὰ κάρρα, πού περνοῦν καὶ κουβαλοῦν τὴν ἄμμο. Γιὰ νὰ τὸν κατεβάσουν δὲ ἀπὸ τὴ σοῦστα, τὸν σώριαζοῦν ἀπὸ τὸ «παρὰπέττο» τῆς σοῦσας, μαζὺ μὲ τὴν ἄμμο, καταγῆς !

Κατὰ τὸν διαγωνισμόν πού ἔγινε, τώρα μὲ τὴν Ἐκθεσὶ τῆς Χαλκίδος, στὶς ταβέρνες...

Πρώτῃ ἦρθε ἡ ταβέρνα
τ' Ἀθηναίου Κλεομένου
ὁ ὁποῖος μὲ μεζέδες,
ἐκλεκτοὺς καλοφτιαγμένους

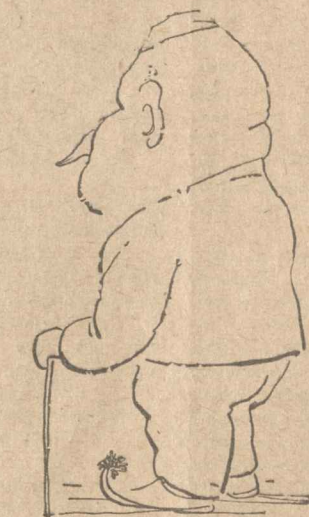
καὶ ὑπέροχη ρετσίνα
Ερετρίας κι' Ἀμπελιῶν,
ἐπρόκλεσε τὸν φθόνον
τῶν λοιπῶν οἰνοπωλείων...

...προσελκύσας τοὺς πάντας καὶ τὴν ἄριστο - κρασίαν» τῆς Χαλκίδος.

Ἄλλο, Δεύτερον θραβεῖον
δόθηκε στὸν Παπουτῆ,
ὅστις ἔχει, ὅχι μόνον
τοῦ κρασιοῦ ἕνα βουτσά,
ἀλλὰ δέκα ποικιλίες,
ἐκ Ψαχνῶν καὶ Ἀμπελιῶν,
γευστικῶν κι' ἐκλεκτοτάτων,
καὶ κερνώντας ὅλο ἕνα
τῆς ἐπιτροπῆς τὰ μέλη,
παρ' ὀλίγο νάρθη πρώτος
δίχως τούτῃ νὰ τὸ θέλῃ.

Τὸ τρίτον θραβεῖον δόθηκε στὴν ταβέρνα τοῦ Ἀγγέλου:

πού τραβᾷ γλεντζέδες πλείστους
καὶ πολλοὺς ἀνεύ... καπέλλου.
Ὁ δὲ κ. Μῶρος, διατείνεται πῶς:

Χαλκιδάιος μπεκρής

Καὶ ἄλλος... Βάχκος τῆς Χαλκίδος !

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Κάποτε σ' ἕνα ἐπαρχιακὸ θέατρο ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ μιὰ παράσταση. Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα δταν ὁ πρωταγωνιστὴς παρατήρησε ὅτι τοῦ χρειάζοταν μιὰ περρούκα. Πού νὰ βρεθῇ περρούκα στὴν τελευταία στιγμή ;

Τέλος κατ'ὀρθῶσαν ν' ἀνακαλύψουν μιὰ παλὴ περρούκα πεταμένη σὲ μιὰ γωνιά. Ὁ πρωταγωνιστὴς τὴν φόρεσε καὶ τὸ δράμα ἄρχισε...

Σὲ λίγο ὁ πρωταγωνιστὴς αἰσθάνεται νὰ τοῦ τραβοῦν τὴν περρούκα τοῦ ἀπὸ πίσω. Ἀπὸ πάνω του στεκόταν ὁ ὑπηρέτης πού εἶχε μέρος στὸ δράμα. Γυρίζει λοιπὸν καὶ τοῦ λέγει σιγά:

—Ἀφῆσε τ' ἀστεία, Ἀντώνη !

Τίποτε ὅμως. Ἡ περρούκα κουνηθήκε πάλι. Ὁ πρωταγωνιστὴς ἔγινε ἔξω φρενῶν.

—Θὰ σὲ σπάσω στὸ ξύλο στὸ πρώτο διάλειμμα ! φωνάζει τοῦ Ἀντώνη.

Ὁ ὑπηρέτης δὲν ἔξερε τί νὰ πῇ, δταν καὶ γιὰ τρίτῃ φορά ἡ περρούκα κουνηθήκε. Ὁ πρωταγωνιστὴς δὲν θάσθηξε πειὰ καὶ σήκωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν ὑπηρέτη του. Δὲν πρόφθασε ὅμως, γιατί ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ τρέχῃ σάν τρελλὸς ἐπάνω στὴ σκηνή !...

Ἡ περρούκα ἔπρεπε χάμα καὶ μέσα ἀπ' αὐτὴν ξετρυπώσας... ἕνα ποντικάκι.

Τὸ κοινὸν κατεχειροκρότησε τὸ ἔκτακτο αὐτὸ ἐπεισόδιο τῆς σκηνῆς, ὁ πρωταγωνιστὴς ὅμως τὸ φουσᾷ καὶ δὲν κρῶνεται...

—Μὲ ἀνησυχῆσε πολὺ ἡ ὑγεία τῆς πεθερᾶς μου, τὴν περασμένη ὁδομάδα.

—Καὶ τώρα ;

—Τώρα δὲν ἀνιούχῳ... Ἀπέθανε !...

—Ἀκόμα εἶσαι ἐδῶ ; Δὲν πήγες στὴν κηδεία τῆς πεθερᾶς σου ;

—Πρῶτα ἡ δουλειά... Κ' ὕστερα τὸ γλέντι...

—Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀισχροκέρδεια !

—Γιατί, κυρία μου ;

—Μοῦ ἐγγυηθήκατε τὴν ὁμπρέλλα μου γιὰ δυὸ χρόνια.

—Ἀκριβῶς.

—Καὶ μοῦ τὴν ἐκλεψαν τὴν ἴδια μέρα !...

—Φαντάσου ὅτι εἶδα ἕνα ὄνειρο. Ὁνειρευτήκα τὴν πεθερά μου.

—Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε ὄνειρο... Εἶνε ἐφιάλτης.

—Ἀδύνατο νὰ μπῇτε. Ὁ κύριος κ' ἡ κυρία ἔχουν δουλειά !

—Καί... θὰ τελειώσουν γρήγορα ;

—Ποιὸς τὸ ξέρει... Μόλις τώρα ἄρχισαν τὸν καυγά !...

ἔχει καὶ νόστιμο κρασάκι,
γευστικώτατο, λεπτὸ,
μὰ δὲν ξέρω, ἂν ἀπόψε,
θάρῃ πάλι... ἀπ' αὐτὸ !...

Κάνα-δυὸ ταβέρνες ὅμως, παρεξηγήσαν τὸ πνεῦμα τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ παρουσιάστηκαν, ὅπως ἡ ταβέρνα τοῦ Παπαθεοδώρου, μὲ γκαρσόνια... πολυτελείας μὲ φράκο καὶ παπιγιὸν καὶ μεζέδες ἀνεπιθυμήτους στοὺς θαμνωσὶς πάσης ταβέρνας, ἦτοι μυαλὰ σοῦτε, μαζο-νέζες, ἀστακοὺς καὶ τὰ τοιαῦτα.

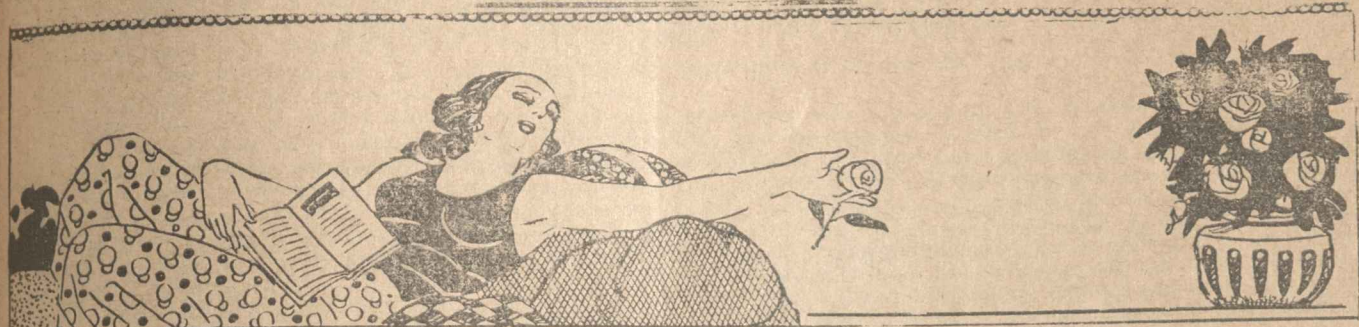
Προσπάθησε δηλαδὴ νὰ πάρῃ τύπον τοῦ πὺδ ἀριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἀθήνας, τοῦ «Διεθνούς» τῆς ὁδοῦ Σταδίου !...

Γλεντᾶνε, στὴ Χαλκίδα, καθὼς θλέπετε, Γλεντᾶνε, χάρις στὰ κρασιά τῆς. Ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ χαλκιδιώτικα κρασιά θὰ γράψουμε στὸ προσεχές...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡΜΑΝ ΣΙΛΒΕΣΤΡ

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

«Ω ! Τὸ μῖσος !...

Τὸ τρομερὸ αὐτὸ πάθος, πού φωλιάζει μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου χρόνια δολοκλήρα καὶ περιμένει ἀγρυπνῶ τὴν κατάλληλη ὥρα νὰ ἐκδηλωθῇ μὲ ὅλη τὴ φρικαλεότητά του, τὸ σὺνάντησα μιὰ φορά μονάχα στὴ ζωὴ μου, μὰ ἦταν ἀρκετὸ αὐτὸ νὰ μὲ κᾶν νὰ ριγῶ ἀπὸ φρίκη, δταν τὸ θυμοῦμαι.

Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς συνέβη ἡ τραγικὴ ἱστορία: Ὁλόκληρη ἡ παιδικὴ μου ἡλικία συνδέεται στενότερα μὲ τὴν ἀνάμνησι δυὸ συμμαθητῶν μου: τοῦ Οὐμβέρτου Πλωκαντίν καὶ τοῦ Ροβέρτου Ἀρμπάν. Μαζὺ τελειώσαμε τὸ γυμνάσιο κ' ὕστερα πάλι μαζὺ συνεχίσαμε τὶς σπουδὲς μας στὸ Πανεπιστήμιο. Ἀγαπούσαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἐξ ἴσου καὶ εἰλικρινά, δὲν κάναμε καμμιά διάκρισι μεταξύ μας καὶ τὰ μυστικά τοῦ ἑνὸς ἦταν καὶ μυστικά τοῦ ἄλλου.

Ὁ Οὐμβέρτος ἦταν ἕνα ἀδύνατο καὶ πολὺ καχεκτικὸ παιδί, ἐνῶ ὁ Ροβέρτος ἦταν ἕνας νέος, γεμάτος σφρίγος, ζωὴ καὶ δύναμι. Τέλος πάντων, τελειώσαμε τὶς σπουδὲς μας καὶ χωριστήκαμε τραβώντας ὁ καθένας τὸν δρόμο του. Στὴν ἀρχή, εἶχαμε ταχτικὴ ἀλληλογραφία, ἀργότερα ὅμως, σιγά-σιγά, τὰ γράμματα ἀραιώσαν καὶ ἀπὸ τὰ χρόνια μας ἐκεῖνα δὲν ἔμεινε παρά μιὰ ἀνάμνησι, πού κάπου-κάπου ἔβγαине στὴν ἐπιφάνεια νοσταλγική, ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν ἀντάρα τῆς καθημερινῆς μας βιοπάλης.

Μὰ, «θουὸν μὲ θουὸν δὲν σμίγει», ὅπως λέει κ' ἡ λαϊκὴ παροιμία καὶ νὰ πού πέρσι, ἑαφνικά, κάνοντας ἕνα ταξίδι στὴ Βρετάνη, ξανααντρώσαμε κ' οἱ τρεῖς.

Ἡ χαρὰ καὶ τῶν τριῶν μας ἦταν ἀπερίγραπτη καὶ ἔγινε σχεδὸν καυγάς ποῖος νὰ μὲ πρωτοφιλοξενήσῃ στὸ σπῖτι του. Ὅσον κ' οἱ δυὸ γειτόνοι ἐκεῖ σὲ κάποια ἐξοχὴ τοῦ Λαμπρός καὶ κατοικοῦσαν σὲ δυὸ παλαιοῦς πύργους μὲ ἐπαλῆεις καὶ μὲ πλατεῖες τᾶφρους γύρω-γύρω.

Υπέρσχυος ὁ Οὐμβέρτος καὶ τὸ γεῦμα ἔγινε στὸ σπῖτι του...

Φάγαμε καὶ ἤπιμα μιλώντας νοσταλγικά γιὰ ὅλες τὶς παιδικὲς μας ἀναμνήσεις. Ὅταν τελειώσαμε, τὴ στιγμὴ πού μοῦ σεβήθησαν τὸν καφέ, ρώτησα χαμογελώντας τὸν Οὐμβέρτο :

—Δώ καὶ λίγα χρόνια, Οὐμβέρτε, διάβασα στὶς ἐφημερίδες μιὰ ἀγγελία γάμων κάποιου Πλωκαντίν. Μήπως ἦσουν σὺ ;

Στὴν ἀπροσδόκητὴ αὐτὴ ἐρώτησί μου μιὰ θαρεαὶ σιωπὴ ἀπλώθηκε ἀνάμεσα μας. Ὁ Οὐμβέρτος, μὲ τοὺς ἀγκῶνες στηριγμένους στὸ τραπέζι, ἔσφιγγε μὲ τὰ ὀστεώδη χέρια του τὸ ὄχρὸ πρόσωπό του. Ὑστερὰ ἕνα ψυχρὸ χαμόγελο διέστειλε τὰ χεῖλη του καὶ μὲ φωνὴν τρεμάμενη, πού προσαποδοῦσε νὰ τὴν κἀμὴ σταθερὴ κ' ἀδιάφορη, ἄρχισε νὰ λέῃ, ἀποφεύγοντας στὴν ἀρχὴ νὰ μὲ κυττάξῃ στὰ μάτια:

—Ναί, ἀγαπητέ μου, ἡ ἀγγελία αὐτὴ ἀφωροῦσε ἐμένα... Ἀγάπησα κι' ἐγὼ μιὰ φορά στὴ ζωὴ μου, μ' ὅλη τὴ φλόγα τῆς νεανικῆς μου ἡλικίας καὶ μ' ὅλη τὴν εἰλικρίνεια τοῦ χαρακτῆρος μου. Στὴν ἀρχὴ δὲν στάθηκα ἀτυχὸς στὴν ἀγάπη μου αὐτῇ,

γιατί ἐκεῖνη πίστεψε στὸν ἑρωτὰ μου καὶ δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ σύζυγός μου.

Τὴν ἔλεγαν Ἐδίθ. Ἡ Ἐδίθ κι' ἐγὼ ἐγκαينιάσαμε μιὰ ζωὴ εὐτυχισμένη, μιὰ ζωὴ πού κυλοῦσε μέσα σ' ἕνα ἀτέλειωτο ἐρωτικὸ μεθύσι καὶ πού ἔμοιαζε μ' ἕνα γοητευτικὸ ὄνειρο...

Θυμάσαι, Ροβέρτε, τὴν εὐτυχία μας ; Ἦταν ὥραία. Τὴν ἀγαποῦσα μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου καὶ κείνη, νοιώθοντας γύρω της τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης μου, μοῦ χάριζε στιγμὲς οὐρανίας εὐτυχίας. Ὁ ἑρωτὰς τῆς ἦταν τρυφερός κι' ἐγκάρδιος, ἡ δὲ ἀθωότης τῆς μ' ἔκανε νὰ νομίζω πῶς κάθε φιλὴμά μου δίνεται σ' ἕναν ἄγγελο...

Τί πλάνη ὅμως !...

Κάποτε ἀναγκάστηκα νὰ φύγω ἀπὸ κοντὰ της καὶ ν' ἀποσιώσω ἕξῃ μῆνες. Ὅταν γύρισα ὅμως κι' ἀντικρύζοντας τὴν ἀνοιξὰ τὴν ἀγκαλιά μου γιὰ νὰ τὴ σφιξῶ, ἐξεχέσασα τὰ χέρια καὶ χωρὶς περιστροφῆς, χωρὶς καμμιά δικαιολογία, μοῦ εἶπε ὀρθὰ-κοφτὰ:

—Οὐμβέρτε, δὲ σ' ἀγαπῶ πειὰ !...

Στὸν ἀπροσδόκητον αὐτὸν κεραυνὸ ἔμεινα ξερός. Κεῖνη, ὅμως, ἀπαθὴς, σκληρὴ σάν γρανίτης, οὔτε κἀν εἶδε πῶς ἀντελήφθη, ἡ ἐνδιαφερότανε γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δηλητηρίου πού ἔχυνε ἔτσι ἐξαφνικὰ στὴν καρδιά μου.

Καὶ μὲ μιὰ θανάσιμη παγερότητα στὸ ὕψος τῆς συνέχισε:

—Ναί, ἀγαπῶ ἕναν ἄλλον, στὸν ὁποῖο καὶ ἀνήκω πειὰ.

Εἶνε ὁ λατρευτὸς ἐραστής μου. Μήπως τραλάθηκε ἡ ἀγαπημένη μου Ἐδίθ; διερωτήθηκα μὲ φρίκη. Τὸ βλέμμα τῆς εἶχε κάτι τὸ ἀνίσχυο, ἡ ὀψη τῆς ἦταν παράξενη καὶ τὸ δὸν τῆς εἶδε τὴν ἐμφανὴ τύπω πῶς μιλοῦσε παρὰ τὴ θέλησί της, ὑπὸ τὴν ἐπίρροια κάποιας μυστηριώδους δυνάμεως.

Ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ κυττάξῃ κατὰμυα καὶ στὸ κύτταγμα τῆς αὐτὴ ἐνοῶσα μὲ φρίκη ἕναν ἐμπαιγμὸ, μιὰ σκληρὴ εἰρωνεία. Αἰσθάνθηκα τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν πνέω, νὰ τὴν ἀναρπάξω ἀπὸ τὰ χέρια μου, τὰ πόδια μου νὰ μὰ ἐνοῶσα παράλυτα τὰ πόδια μου καὶ τὸ ἐλάχιστο ὑπόλοιπο τῶν τρέμων καὶ νὰ ἐξατμίζεται καὶ τὸ ἐλάχιστο ὑπόλοιπο τῶν δυνάμεών μου. Ἕνας δυνατὸς λυγμὸς μὲ συντάρσενε ὅλο-κληρον καὶ δάκρυα καυτέρᾳ αὐλάκωσαν τὸ ὄχρὸ πρόσωπό μου. Ὅχι, δὲν ἤθελα νὰ πιστέψω στὴν ἀτιμία τῆς Ἐδίθ. Ὅλα τ' ἀπέδιδά σὲ κάποια νεύρική κρίσι.

Μὰ ἐκεῖνη ἀκούμπησε τὰ χέρια της στοὺς ὤμους μου καὶ γεμάτῃ χαϊρεκάκια μοῦ εἶπε:

—Δὲν εἶνε καιρὸς γιὰ κλάματα, ἀγαπητέ μου. Τὸ καλύτερο πού ἔχουμε νὰ κάμουμε εἶνε νὰ ἐξετάσουμε μὲ κάποια ψυχραιμία, τὴν κατάστασι. Ἀκουσε λοιπὸν μιὰ φρόνιμη λύσι: Γιὰ νὰ ζήσω μαζὺ σου εἶνε ἀδύνατο. Ἀγαπῶ τὸν ἄλλον καὶ συνεπῶς θὰ τὸν ἀκολουθήσω ὅπως δῆποτε. Ἐπειδὴ ὅμως σέβεται τὴν ὑπόληψί σου, πρέπει γιὰ νὰ μείνῃ ἀκλόνητη, ἐγὼ νὰ πεθάνω...

Ἐμὴν ἐκπληττεσαι. Θὰ κάμω ὅτι πεθαί-ναι, μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι θὰ μὲ βοηθή-σης, σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις μου...

Τὴν ἄκουσα σὰν ἀπολιθωμένος νὰ μοῦ ὑπαγορεύῃ τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ γινόμεναι δῆμιος τῆς ἰδίας μου τῆς εὐτυχίας καὶ δὲν ἤξερα νὰ ξεχωρίσω ἀν' ἀναιρεύμεν ἢ θρῖσκόμεν στὴν πῶ φριχτὴ πραγματικότητά.

Ὡς αὐτὴ, πάντοτε ψυχρὴ, πάντοτε ἀνάληπτη, συνέχισε:

—Πρόσεξε! Ὁ οἰκογενειακὸς μας τάφος εἶνε εὐρύχωρος καὶ σὲ ἀπόκεντρο μέρος. Ἐγὼ θά... «πεθάνω», ἀπόψε... Τὸ θράδυ, λοιπόν, σὺ θὰ στείλῃς τὸ κλειδί τοῦ κενταφίου σὺν ἑραστή μου, τὸ δῶμα τοῦ ὁποῖου θὰ ὀρθῆς γραμμένο σ' ἕνα χαρτάκι μέσα στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου μου...

»Ἐννοεῖς τώρα ; Ὅτε ἡ ὑπόληψίς σου στὰ μάτια τοῦ κόσμου ἔχει νὰ πάθῃ τίποτε, ἀφοῦ θὰ χρηρῆς κανονικά, οὐτ' ἐγὼ θὰ στερηθῶ τὴν εὐτυχία μου... Τὰ λόγια εἶνε περιττά. Ὁ κύθος ἐρρίφθη. Σύμφωνοι ;...»

—Αὐτά, φίλατέ με, μοῦ ἐπρότεινε ἡ ἀγαπημένη μου Ἐδὶθ, ἐξακολουθῶν ὁ Οὐμβέρτος, κατακίτρινος ἀπὸ κάποιον κρυφὸ σπαραγμὸ. Μὰ τοὺς δαίμονας τῆς Κολάσεως, ἡ ἐπινόησις αὐτῇ γιὰ ἕνα πλάσμα τόσο ἀθῶο, ὅπως ἡ Ἐδὶθ, ἦταν καταπληκτικὴ. Ὅπως ὅποτε τὸ γεγονός ἦταν ἕνα ; τὸ πάθος τῆς συζύγου μου, τῆς θελκτικῆς, τῆς τρυφερῆς, τῆς παρθενικῆς Ἐδὶθ μου, ἦταν ἀγριο, ἀκατάβλητο καὶ ἡ προδοσία τῆς δὲν μπορούσε νὰ καταπολεμηθῇ μὲ τίποτε.

Κατάλαβα ὅτι ἡ δύναμις τοῦ ἐρωτὸς τῆς δὲν μοῦ ἐπέτρεπε ν' ἀντιταχθῶ στὴν εὐτυχία τῆς, δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ τῆς ἀπαγορεύσω ν' ἀκολουθῇ ἐκεῖνον ποὺ διάλεξε ἡ καρδιά τῆς. Ἀλλὰ καὶ τὴν μπορούσα νὰ κάμω ; Νὰ τῆς ἀρνηθῶ ; Θὰ ἀκολουθοῦσε τότε φανερά τὸν ἄλλον... Ποιὸ λοιπὸν θὰ ἦταν τὸ κέρδος μου ; Ἡ ἀνάγκη μοῦ ἐπέβαλε νὰ δεχθῶ... Καὶ δέχτηκα τοὺς δροῦς τῆς !...

»Εμεῖνα κατὰ πλῆκτος ἀπὸ τῆς διήγησιν αὐτῇ τοῦ Οὐμβέρτου. Πᾶσι τὴν τραγικότητα τῆς ὑποθέσεως, ὁ φίλος μου διατηροῦσε μιά πρωτοφανὴ ἀπάθεια. Ξαναγέμισε λοιπὸν τὴν πίππα του καὶ ἐξαπολύοντας ἕνα σύννεφο καπνοῦ συνέχισε:

—...Τί τὰ θέλεις...

Ἦταν ἡ μόνη λύσις γιὰ νὰ μείνῃ τὸ φερόμενο μουσικὸ μεταξὺ μας. Δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ ἄλλοιως... Καὶ τὸ θράδυ, κατὰ τὸ σούρουπο ἡ Ἐδὶθ προσηύχθη τὴν ἀδιάρτη, ρίχτηκε σ' ἕνα ντιθάνι κ' ἄρχισε νὰ βογγᾷ... «Πέθανε» ἀπὸ ἐγκεφαλικὴ συμφορὰ. Οἱ φίλοι μου, σπεύδοντες τὸν πόνο μου μὲ ἀφῆσαν νὰ ξεγρυπνιθῶ μόνος μου κοντὰ στὸ φέρετρό τῆς «πεθαμένης» — τί σκληρὴ εἰρωνεία ! τῆς πραγματικῆς γιὰ μένα πεθαμένης συζύγου μου — κ' ἔτσι κατὰ τὴ διάρκεια τῆς νυκτὸς ἀλλάξαμε ἀρκετὲς κουβέντες, ἐντελῶς ἀσχετες ὅμως μὲ τὴν προδοσία τῆς. Στὸ τέλος γελάσαμε κ' οἱ δύο γιὰ τὴν ἡλιθιότητα τῶν προλήψεων τῆς κοινωνίας...

Τέλος ὅταν ἐκάρφωσα τὸ φέρετρο, ἀλλάξαμε τὸν τελευταῖο μας ἀποχαιρετισμὸ:

—Μὲ συγχωρεῖς ; μοῦ εἶπε.

—Σὲ συγχωρῶ, γιατί ἀγαπᾷς, τῆς ἀπάντησα.

Τελευταῖες λέξεις τοῦ χωρισμοῦ δύο συζύγων, τελευταῖο καρφὶ στὸ φέρετρο, τελευταία μαχαίριά στὴν καρδιά μου...

Ὁ ἐνταφιασμὸς ἔγινε. Ἦταν πολὺ θλιβερός, θυμᾶσαι, Ροβέρτε ; Ἡ θλίψις μου ἔκαμε ἐντύπωσις σ' ὅλους, θλίψις θουδὴ, χωρὶς δάκρυα καὶ στεναγμοῦς.

Ὅταν τὴν κατέβασαν στὸν τάφο, ἐκλείσας προσεκτικὰ τὴν σιδερένια θύρα κ' ἔβαλα τὸ κλειδί στὴ τσέπη μου...

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἱστορία τοῦ γάμου μου καὶ τὸ θλιβερό τέλος τῆς...

Καὶ σὰν νὰ τελείωσε φυσικώτατα ἡ τραγικὴ αὐτὴ ἱστορία, ὁ Οὐμβέρτος, σηκώθηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα του καὶ ἄρχισε νὰ δηματίζει κατὰ μῆκος τοῦ δωματίου σφυρίζοντας.

—Λοιπόν ; ρώτησα γεμάτος ἀνυπομονησία.

—Λοιπόν, τί ;

—Καὶ τὸ κλειδί ; Ἡ Ἐδὶθ ; Ἐφυγε ἢ ἔμεινε κλεισμένη

ζωντανὴ στὸν τάφο καὶ θρῖκε οἰκτρὸ τέλος ;

—Ποιὸ κλειδί ;

Ὁ Οὐμβέρτος ἔκανε πὼς κατέβαλλε προσπάθειες νὰ θυμηθῇ, καὶ τέλος φώναξε:

—Ἀ! ναί... Τὸ κλειδί τοῦ τάφου... Ὁμολογῶ ὅτι θρῖκα σ' ἀμνηστία τότε. Φαντάσου τὴν κατὰ πλῆκτος μου, στὴν ἐρευνῆσα καὶ δὲ θρῖκα τὸ χαρτί ποὺ ἄφησε ἡ Ἐδὶθ στὸ γραφεῖο τῆς καὶ στὸ ὁποῖο εἶχε γραμμένο τὸ δῶμα τοῦ ἐραστοῦ τῆς... Δὲν ξέρω πὼς συνέβη αὐτὸ τὸ πράγμα. Κεῖνη λησμονῆσε νὰ τὸ γράψῃ, ἐγὼ δὲν ἀντελήφθη καλῶς τὴ λεπτομέρεια αὐτῇ ; Τὸ γεγονός εἶνε ὅτι κρατοῦσα τὸ κλειδί χωρὶς νὰ ξέρω τί θ' ἀπογίνῃ.

Σκέφθηκα πὼς πιθανόν νὰ εἶχαν συμφωνήσει νάρθη ὁ ἴδιος νὰ μοῦ τὸ ζητήσῃ. Περίμενα... μὰ κανεὶς δὲν φάνηκε. Κι' ἐγὼ ἄφησα τὴν... «νεκρὴ» ἡσυχίαν γιὰ πάντα.

Ὁ Οὐμβέρτος σταμάτησε πάλι ἀλλὰ στὴ λιγιστὴν αὐτῇ ποὺ ἀπλώθηκε ἀνάμεσα στοὺς τρεῖς μας πάλι ἕνα εἰδικὸ ρόγχο ἀκούστηκε. Κύταξα τὸν Ροβέρτο. Εἶχε γίνῃ κατασπρος σὰν σεντόνι, τὰ χεῖλη του φιθιζήκαν λέξεις ἀσυνάρτητες καὶ ἔτρεμε σύγκορμος. Ὑποπεύθηκα τότε κάποια τρομερὴ ἀλήθεια... Θεέ μου, ἦταν δυνατόν !...

Ὡστόσο ὁ Οὐμβέρτος τὸν πληρῆσε καὶ μὲ μιά στοργικὴ γλυκύτητα τοῦ εἶπε:

Εἶσαι ἄρρωστος, ἀγαπητέ Ροβέρτε ; Ἄ εἶνε ἀλήθεια πὼς δὲν μοῦ δόθηκε ποτὲ ἡ εὐκαιρία νὰ σοῦ διηγηθῇ τὴν ἱστορία αὐτῇ. Δὲν ἤθελα νὰ σὲ λυπηθῶ... Ἦξερα πὼς τὴν ἀγαποῦσες καὶ σὺ πολὺ τὴν Ἐδὶθ καὶ θυμοῖμαι τὴς στοργικῆς περιποιήσεως ποὺ μοῦ ἔκανες μετὰ τὸν θάνατό τῆς.

Ναί, ἐργόζομαι κάθε μέρα, τότε στὸ σπίτι μου, νὰ μοῦ κρατᾷς συντροφιά στὴ θάρεϊά θλίψις μου, ἐνώνοντας μὲ μοῦ τὰ δάκρυά σου.

Μιλώντας ὁ Οὐμβέρτος, τὸν κυττοῦσε μ' ἕνα ἀγριο, ἕνα τρομερὸ βλέμμα καὶ γέροντας τὸ ἀσθενικὸ του σῶμα στοργικά, πᾶσα ἀπὸ τὸν κεραυνωμένον λόσο — τὸν Ροβέρτο — συνέχισε μὲ μιά εἰρωνεία τραγική:

—Ροβέρτε, σοῦ ἔχω τὴν μιά χάρις. Ὅτι τώρα εἶχα τὸν ἥρωά μου νὰ κρατᾷ ἀπὸ τὸν κεραυνωμένον λόσο — τὸν Ροβέρτο — συνέχισε μὲ μιά εἰρωνεία τραγική:

—Ροβέρτε, σοῦ ἔχω τὴν μιά χάρις. Ὅτι τώρα εἶχα τὸν ἥρωά μου νὰ κρατᾷ ἀπὸ τὸν κεραυνωμένον λόσο — τὸν Ροβέρτο — συνέχισε μὲ μιά εἰρωνεία τραγική:

—Ροβέρτε, σοῦ ἔχω τὴν μιά χάρις. Ὅτι τώρα εἶχα τὸν ἥρωά μου νὰ κρατᾷ ἀπὸ τὸν κεραυνωμένον λόσο — τὸν Ροβέρτο — συνέχισε μὲ μιά εἰρωνεία τραγική:

—Ροβέρτε, σοῦ ἔχω τὴν μιά χάρις. Ὅτι τώρα εἶχα τὸν ἥρωά μου νὰ κρατᾷ ἀπὸ τὸν κεραυνωμένον λόσο — τὸν Ροβέρτο — συνέχισε μὲ μιά εἰρωνεία τραγική:

—Ροβέρτε, σοῦ ἔχω τὴν μιά χάρις. Ὅτι τώρα εἶχα τὸν ἥρωά μου νὰ κρατᾷ ἀπὸ τὸν κεραυνωμένον λόσο — τὸν Ροβέρτο — συνέχισε μὲ μιά εἰρωνεία τραγική:

—Ροβέρτε, σοῦ ἔχω τὴν μιά χάρις. Ὅτι τώρα εἶχα τὸν ἥρωά μου νὰ κρατᾷ ἀπὸ τὸν κεραυνωμένον λόσο — τὸν Ροβέρτο — συνέχισε μὲ μιά εἰρωνεία τραγική:

—Ροβέρτε, σοῦ ἔχω τὴν μιά χάρις. Ὅτι τώρα εἶχα τὸν ἥρωά μου νὰ κρατᾷ ἀπὸ τὸν κεραυνωμένον λόσο — τὸν Ροβέρτο — συνέχισε μὲ μιά εἰρωνεία τραγική:

—Ροβέρτε, σοῦ ἔχω τὴν μιά χάρις. Ὅτι τώρα εἶχα τὸν ἥρωά μου νὰ κρατᾷ ἀπὸ τὸν κεραυνωμένον λόσο — τὸν Ροβέρτο — συνέχισε μὲ μιά εἰρωνεία τραγική:

—Ροβέρτε, σοῦ ἔχω τὴν μιά χάρις. Ὅτι τώρα εἶχα τὸν ἥρωά μου νὰ κρατᾷ ἀπὸ τὸν κεραυνωμένον λόσο — τὸν Ροβέρτο — συνέχισε μὲ μιά εἰρωνεία τραγική:

—Ροβέρτε, σοῦ ἔχω τὴν μιά χάρις. Ὅτι τώρα εἶχα τὸν ἥρωά μου νὰ κρατᾷ ἀπὸ τὸν κεραυνωμένον λόσο — τὸν Ροβέρτο — συνέχισε μὲ μιά εἰρωνεία τραγική:

—Ροβέρτε, σοῦ ἔχω τὴν μιά χάρις. Ὅτι τώρα εἶχα τὸν ἥρωά μου νὰ κρατᾷ ἀπὸ τὸν κεραυνωμένον λόσο — τὸν Ροβέρτο — συνέχισε μὲ μιά εἰρωνεία τραγική:

—Ροβέρτε, σοῦ ἔχω τὴν μιά χάρις. Ὅτι τώρα εἶχα τὸν ἥρωά μου νὰ κρατᾷ ἀπὸ τὸν κεραυνωμένον λόσο — τὸν Ροβέρτο — συνέχισε μὲ μιά εἰρωνεία τραγική:

—Ροβέρτε, σοῦ ἔχω τὴν μιά χάρις. Ὅτι τώρα εἶχα τὸν ἥρωά μου νὰ κρατᾷ ἀπὸ τὸν κεραυνωμένον λόσο — τὸν Ροβέρτο — συνέχισε μὲ μιά εἰρωνεία τραγική:

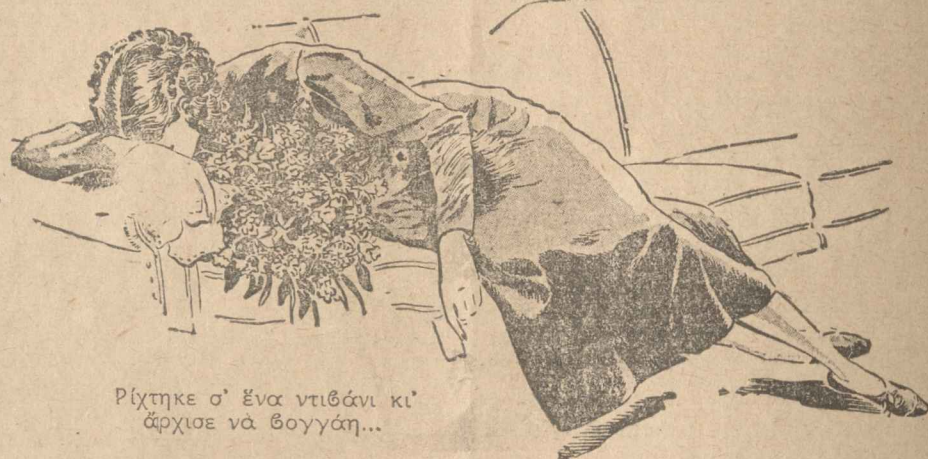
—Ροβέρτε, σοῦ ἔχω τὴν μιά χάρις. Ὅτι τώρα εἶχα τὸν ἥρωά μου νὰ κρατᾷ ἀπὸ τὸν κεραυνωμένον λόσο — τὸν Ροβέρτο — συνέχισε μὲ μιά εἰρωνεία τραγική:

—Ροβέρτε, σοῦ ἔχω τὴν μιά χάρις. Ὅτι τώρα εἶχα τὸν ἥρωά μου νὰ κρατᾷ ἀπὸ τὸν κεραυνωμένον λόσο — τὸν Ροβέρτο — συνέχισε μὲ μιά εἰρωνεία τραγική:

—Ροβέρτε, σοῦ ἔχω τὴν μιά χάρις. Ὅτι τώρα εἶχα τὸν ἥρωά μου νὰ κρατᾷ ἀπὸ τὸν κεραυνωμένον λόσο — τὸν Ροβέρτο — συνέχισε μὲ μιά εἰρωνεία τραγική:

—Ροβέρτε, σοῦ ἔχω τὴν μιά χάρις. Ὅτι τώρα εἶχα τὸν ἥρωά μου νὰ κρατᾷ ἀπὸ τὸν κεραυνωμένον λόσο — τὸν Ροβέρτο — συνέχισε μὲ μιά εἰρωνεία τραγική:

ΑΡΜΑΝ ΣΙΑΒΕΣΤΡ

Ρίχτηκε σ' ἕνα ντιθάνι κ' ἄρχισε νὰ βογγᾷ...

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΜΠΑΛΛΑΝΤΕΣ

ΚΥΚΝΕΙΟ ΑΣΜΑ

III

Ἀλλοίμονο !...

Ξέρεις, ἀγαπημένε μου, τί μὲ περιμένει... Ξέρεις πὼς δὲ καὶ λίγες μέρες γράφεται ἡ τελευταία σελίδα τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς μου καὶ δὲν μὲ περιμένουν πειὰ παρὰ τὰ φριχτὰ σκοτάδια τοῦ τάφου.

Ἀλλὰ τί κρίμα ! Γιατί ἀφήνεις νὰ μὲ θείσῃ τὸ κρυερό δρεπάνι τοῦ Θανάτου καὶ δὲν θυθίζεις μὲ τὸ ἀγαπημένο μου χέρι σου ἕνα στυλέττο στὴν καρδιά μου, τὴ στιγμή ποὺ θὰ πάλῃ ἀπὸ ἔρωτα στὴν ἀγκαλιά σου ;

Σάπα, ἀγαπημένε μου, μὴ μοῦ μιλάς. Ἀφῆσέ με σήμερα, στὸν τελευταῖο ἰσὼς αὐτὸ περίπατό μας, νὰ σοῦ μιλήσω μονάχα ἐγὼ...

Καὶ σοῦ λέγω. Μοῦ δρκίζεσαι πὼς ἀκόμα μ' ἀγαπᾷς μὲ τὴν ἴδια θέρη, ὅπως καὶ πρῶτα, ὅπως καὶ τότε ποὺ αὐτὸ τὸ μαραμένο κορμὶ ποὺ φοβάσαι τώρα ν' ἀγγίξῃς, ἦταν σὰν φρεσκοανοιγμένο μπουμποῦκι καὶ τὸ ἄρωμα κ' ἡ δροσιά του σὲ κάνουν τρελλὸ ἀπὸ ἐρωτικὸ μεθύσι ;

Ναί, μ' ἀγαπᾷς ! Τὰ ῥαῖα σου μάγουλα, ποὺ ἔχουν δεχθῇ ἀμέτρητα ἐρωτικὰ φιλιὰ μου, ἀδελκωνοῦνται τώρα ἀπὸ καυτερὰ δάκρυα γιὰ τὸ τέλος ποὺ μὲ περιμένει.

Γιατὶ λοιπὸν μοῦ ἀρνίεσαι αὐτὸ ποὺ σοῦ ζήτω ; Εἶμαι μιά σκλάβος σου ἀγαπημένε μου... Ναί, εἶμαι κατὰ πᾶσα ἀπόλυτος κύριός σου, ἔχεις δικαίωμα νὰ μὲ κάνῃς δική σου εἶνε. Γιατὶ δὲν μοῦ τὴν ἀφαιρῇς ἐσὺ ;

Δὲ θ' ἀντισταθῶ. Δὲ θ' ἀγγίξω κἂν τὸ ἀγαπημένο μου χέρι σου ποὺ στὰ δάχτυλά του θὰ σφίγγῃ τὸ στυλέττο τοῦ λυτρωμοῦ...

Σκότωσέ με, ἀγαπημένε μου ! Μὰ, σ' ἐξορκίζω στὸν ἑρωτὰ μας, δίδῃς αὐτὴ τὴ θλίψις, ποὺ εἶνε ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό σου. Αὐτὲς ἡ ζάρες τοῦ μετώπου σου, αὐτὴ ἡ χλωμάδα ποῦναι χυμένη σ' ἀγαπημένο μου πρόσωπό σου, μοῦ παγώνουν τὴν καρδιά...

...Χαμογέλασέ μου, ἄφησε νὰ ψιθυρίσουν τὰ χεῖλη σου τίς ἀρμονικῆς, τίς θεῖες ἐκείνης λέξεις, ποὺ ἀνοίγουν σὰν μαγεμένα κλειδιά τίς πόρτες τοῦ Παραδείσου !...

...Δὲν μιλάς, ἀγαπημένε μου ; Εἶσαι πικραμένος ; Ἐλα στὴν ἀγκαλιά μου κ' ἔχω ἐγὼ ἀκόμα νὰ σὲ ποτίσω μὲ τὸ γλυκύτερο ποτὶο τοῦ κόσμου, μὲ τὸ ποτὶο ποὺ μόνον ὅσοι ἀγαποῦν ξέρουν τὴν πηγὴ του...

...Εἶσαι κουρασμένος, ἀγάπη μου ; Γιατὶ δὲν γέρνεις τὸ κεφάλι σου στὸ στήθος μου ; Μαζὺ μὲ τὴν ἡδονικὴ θαλπωρὴ του θὰ σὲ νανουρίζουν καὶ οἱ χτύποι τῆς ἐρωτευμένης μου καρδιάς.

II

Ἐλα... Ἐλα σιμώτερα, ἀγαπημένε μου. Δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω δυνατὰ, καὶ θέλω νὰ μ' ἀκούσης. Ἐλα σιμά, πολὺ σιμά... Μὴ φοβάσαι, δὲν ἀκουμπῶ ἀπάνω σου. Δὲν θέλω νὰ σὲ θαρῶν... Ἐτσι... Πέρασε τὸ μπράτσο σου κάτω ἀπὸ τὴ μέση μου. Εἶμαι τόσο λιγνὴ πειὰ, εἶμαι τόσο ἀνάλαφρη ποὺ οὔτε θὰ καταλάθῃς κἂν τὸ θάρος μου. Δὲ μοῦ μείναι πειὰ σάρκες. Δὲν ὑπάρχει πειὰ τὸ λαχταριστὸ ἐκεῖνο σῶμα ποὺ θαυμάζεις κ' ἐλάτρευες ἄλλοτε. Ὅχι... Τίποτε πειὰ δὲ μὲνει ἀπὸ τὰ περασμένα. Τώρα καὶ στὴ φύση τῶν χειρῶν σου μπορεῖς νὰ κρατήσῃς, ὅτι ἔμεινε ἀπὸ μένα.

Ἀλλοίμονο !...

Ὅτε τὰ γέλια μου, οὔτε ἡ χαρὲς μου, οὔτε ἡ ξεγνοιασιά μου μπόρεσαν νὰ δώσουν κείνο ποὺ μοῦ σκεπάζε τὸ πρῶτο κρυολόγημα ποὺ ἄρπαξε κείνη τὴν ἀλησμόνητη θύρα... Σφιγμένος ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου, ὅταν γέλαμε κρυφὰ ἀπὸ τὴ ζεστὴ σάλλα τοῦ ἀποκρηάτικου χοροῦ στὴς δεινροστοχιές τοῦ κήπου, δὲν καταλάθαμε πὼς κάπου ἐκεῖ στὰ προστατευτικὰ σκοτάδια κρυβόταν ὁ θάνατος...

Ἡ φλόγα τοῦ ἐρωτὰ μου δὲν μ' ἀφήνει νὰ νοιώσω τὴν κρυφὴ πτερούγα του ποὺ ἀγγίζει δολοφονικὰ τοὺς γυμνοὺς μου ὤμους καὶ τὰ ἐρωτικὰ φιλιὰ μας σκέπασαν κάθε ἐλπίδα θόρυβο γύρω μας.

Ἄλλοιμονο !...

Ναί, ἀγαπημένε μου, μὴ ζαρώνεις ἔτσι τὰ γραμμένα φρύδια σου. Μὴ μοῦ ἀραδιάζεις λόγια ψεύτικης παρηγορίας. Τὰ ξέρω ὅλα πειὰ. Οἱ ἴδιοι οἱ γιατροὶ δὲν μοῦ τὸ κρύψαν. Μοῦ εἶπαν πὼς θρῖσκομαι σὲ κίνδυνο. Καὶ ὅταν οἱ γιατροὶ μιλοῦν γιὰ κίνδυνο παίζουν μὲ τίς λέξεις. Λένε «κίνδυνο» γιὰ νὰ μὴ ποῦν «θάνατο».

...Ἀλλὰ τί σημασία ἔχουν ὅλα αὐτά ; Ποθοῦσα τὸν ἑρωτὰ, ποθοῦσα νὰ δοκιμάσω τὴ γλύκα, τὸ μεθύσι, τὰ ῥιγὰ τῶν ἐρωτικῶν φιλιῶν κ' ἤμουν ἀποφασισμένη νὰ δεχθῶ κάθε θυσία γιὰ τὴν οὐράνια αὐτὴ ἀπόλαυσι. Ἦμουν τόσο νέα, τόσο ῥαῖα, ἡ φύσις μ' εἶχε προικίσει μὲ τόσα θέληγτρα κ' ὅμως δὲν εἶχα δοκιμάσει τίποτε ἀπὸ τὴ ζωὴ.

Φοβώμουν ! Ναί, ἀγαπημένε μου, φοβώμουν μήπως ὁ χρόνος μοῦ ρουφήξῃ τὴν ἀρωματισμένη δροσιά τῆς νεότητός μου καὶ μοῦ μαρᾶνῃ τὰ μεθυστικὰ τριαντάφυλλα τῶν εἰκοσὶ μου χρόνων.

...Διψοῦσα τὸν ἐρωτὰ !... Καὶ θρῖθες ἐσὺ, ἀγαπημένε μου, στὴν ἐρωτικὴ μου Σαχάρα, μιά μυριστομένη ὁσμί, καὶ ρίχτηκε τυφλὴ ἀπὸ τὴ δίψα νὰ δροσίω τὰ φλογισμένα μου χεῖλη στὰ κρυσταλλένια νερά τῶν πηγῶν σου...

...Θυμᾶσαι τὴν πρώτη μας συνάντησι... Ἦταν σκοτάδι. Δὲν ἦταν ἀπὸ τὰ σεληνοφώτιστα ἐκεῖνα θράβια ποὺ λιγώνουν τίς ρομαντικῆς καρδιές καὶ κάνουν τοὺς ὄνειροπαρμένους ποιητὰς νὰ μιλοῦν μὲ τ' ἀστερία. Σ' ἄφησα νὰ ρουφήξῃς — μέλισσα ἐσὺ, ἀγριολούλουδο ἐγώ — τὸ νέκταρ τῶν παρθενικῶν μου χειλῶν, σ' ἄφησα νὰ γευτῇς τὴν ἡδονὴ τῶν φιλιῶν μου, ὅμως σοῦ κράτησα τὸ χαδιάρικο χέρι σου στὰ στήθη μου: Φοβήθηκα μήπως ἡ ἀρμονία τῶν γραμμῶν τῆς παρθενικῆς μου σάρκας τσαλαπατηθῇ μέσα στὰ σκοτάδια τῆς νύχτας, χωρὶς νὰ προκάμῃς νὰ τὴν θαυμάσῃς ἀνέγγιχτη στὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Φοβήθηκα μήπως συμβῇ ὅτι μπορεῖ νὰ συμβῇ, καὶ σ' ἀνθοκήκηται ἀν μὴν στὰ σκοτεινὰ ἀνίδειο τοῦ τόπου γιὰ νὰ περιπατήσουν...

Σκέφτηκα τότε: «Τί θὰ τοῦ δείξω αὔριο ;...»

IV

Καὶ τὸ «αὔριο» αὐτὸ ἦρθε... Καὶ σοῦδάσα, ἀγαπημένε μου, ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κορμιοῦ μου καὶ τῆς ψυχῆς μου. Δοκίμασες τὸ μέλι τῆς ἀγάπης μου κ' ἐνοιώσα τὰ ἐκείνη τὴν ἡδονὴν ποὺ ποθέσεις ἡ ψυχὴ μου. Ἦσουν ἡ δροσιά καὶ τὰ φλογισμένα στήθη μου, ἦσουν τὰ παρθενοῦς παλάτι ποὺ μ' ἐβάλες βασιλεύσα τῆς καρδιάς σου.

Ἀλλοίμονο !... Ἡ φτερούγα τοῦ θανάτου ποὺ τὸ ἀγγίγει τὴν δὲν τὸ ἐνοιώσα μέσα στὸ μεθύσι τοῦ ἐρωτὰ μας, τὸ τρελλὸ ἀποκρηάτικο ἐκεῖνο θράδι, μ' εἶχε ἀγγίξει γιὰ πάντα.

...Μὴ μοῦ μιλάς, ἀγαπημένε μου. Μὴ μοῦ λὲς λόγια παρηγορίας... Τὰ ξέρω ὅλα. Δὲν μοῦ μένει παρὰ ἕνα σύντομο, δεύτερο «αὔριο». Τὸ «αὔριο» ἐκεῖνο ποὺ θὰ βάλῃ τὴν τελεία στὴν ἱστορία μίας ζωῆς — τῆς ζωῆς μου...

...Μὴ ζαρώνεις τὰ φρύδια σου, ἀγαπημένε μου. Μὴ παίρνεις αὐτὸ τὸ σκληρὸ ὕψος. Εἶμαι μιά σκλάβος σου. Σκότωσέ με ἐσὺ προτοῦ προλάβῃ ὁ θάνατος νὰ θείσῃ ἐκεῖνο ποὺ ἔσπευρε. Τὸ χέρι σου ποὺ μοῦ χάρισε τόσα χάδια δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ τὸ ῥιγὸς ποὺ ἔχει τὸ δρεπάνι τοῦ Χάρου...

Θάνατε κ' αὐτὸ ἕνα χάδι, τὸ χάδι τῆς ἀπολυτοῦσεως.

Ἀλλοίμονο !... Δὲν μιλάς ; Φεύγεις, ἀγαπημένε μου; Φεύγεις, γιατί δὲν θέλεις νὰ δῇς νὰ μ' ἀγκαλιάσῃ ὁ θάνατος, ἡ φεύγεις, γιατί φοβάσαι μὴ σ' ἀγγίξουν, ἐπειδὴ κάθεσαι κοντὰ μου, ἡ φτερούγες του ;...

Χαίρε, καλὲ μου !...

Θὰ πεθάνω !... Θὰ πεθάνω, ψιθυρίζοντας τ' ὄνομα σου, τὸ γλυκὸ σου ὄνομα... Θὰ πεθάνω μὲ τὴν εἰκόνα τῆς μο

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΧΡΥΣΩ Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο παππούς γέλασε με την καρδιά του.

— Διατανε ! Έξυπνο αγρίμι !...

Το μέρος τώρα ήταν ελεύθερο.

Ο γεροκλέφτης προχώρησε και στάθηκε κάτω απ' την κρεμάλα. Ο κρεμασμένος εξακολουθούσε να κουνιέται ζερόδεξα στο φύσημα του ανέμου.

— Κουνιέσαι ; μουρμούρισε ο παππούς και χαχάνισε σαρκαστικά. Κουνιέσαι, έριψη ; Βλέπεις λοιπόν, εδώ που τ'άλεμε, τί χάρες έχει η κρεμάλα ; Γλεντάς όλη τη νύχτα, τραμπαλίζεσαι, έχεις τον άνεμο παρέα και σου κάνει τ'ά κείφα σου. Νά, μά τον Τίμιο Σταυρό, σ'έ ζουλεύω. Βρίσκεσαι ψηλά κι' ούτε τ' αγρίμια σ'έ φτάνουν, ούτε της γής τ'ά σερπετά σου μπαίνουν στο ρουθούνι. Καλά τ'ά κατάφερες, θάλαμη !... Ναι, ναι, μη μου πής όχι, γιατί θ'ά θυμώσω. Είμαι λιγάκι άψυχς κι' άρπάζουμε εύκολα. Πώς είπες ;... Δέν μίλησες ;... Ο άέρας σκούζει έτσι ; ; Άς τόν νά σαλιαρίζη... Φτού !...

Μιά συντροφιά από τσακάλια άρχισε νά θρηνολογάη κά που κοντά.

— Τώρα... τώρα, ανάθεμα τό γονειό σας ! φώναξε ο χέρος.

Και γυρίζοντας στον κρεμασμένο πρόσθεσε :

— Τ'ά τσακάλια σκούζουν... Πώς είπες ;... Σκούζουν λέω τ'ά τσακάλια... Πεινάν τ'ά έρμα... Πεινάν και πρέπει νά φάνε... Έσύ τί λές ;... Μήν πής όχι... Πρέπει νάσαι σύμφωνος... Θά ρθουν νά φάνε... Άρκετά κουνήθηκες κι' έκανες τό κέφι σου, Άρναούτη, Άρθανίτη άπιστε... Είνε καιρός πιά νά στρώσης τών άγριμιών τό τραπέζι... Μή χαλάς τ'ά μούτρα σου... Γιατί σου ξυνοφάνεται ;... Και τόν πατέρα μου, όταν τόν κρέμασαν οί δικόι σου, τόν πήραν μέσα στη νύχτα και τόν ρίξανε κάτω απ' τίς τάπιες του κάστρου της Ώρρας. Τόν ρίξανε σ'τ' άγρίμια που μαζεύονταν κάθε νύχτα κάτω απ' τίς τάπιες, στη φάσα και περίμεναν κουφάρια χριστιανών... Κι' έγώ τό ίδιο θά κάνω, σκύλε... Μή, ίού χολοσκάς... Θά δής, θά δής τί όμορφα που θά τ'ά θολέψω και θά μου πής στερνά κι' εύχαριστώ.

Μιλώντας έτσι σαν τρελλός, μέσα στην κρύα νύχτα ο γέρο - κλέφτης, τράβηξε τό μαχαίρι του έτοιμος νά κόψη τό σχοινί της κρεμάλας. Κ' ήτανε καιρός νά τό κόψει πιά, καιρός νά τελειώσει.

Οί λύκοι και τ'ά τσακάλια είχαν ξεθαρρέψει και ξανά γύριζαν κοπαδιαστά.

Λίγο νά χασομερούσε θά κομματίαζαν τόν ίδιο πριν χορτάσουν μέ τόν κρεμασμένο, κι' ο παππούς δέν είχε — μά τό αίμα του Κυρία — καμμία διάθεσι νά πάη από τέτοιο σκληρό και παιδεμένο θάνατο.

Έκοψε τό σχοινί και τό κουφάρι του Άρναούτη σωριάστηκε κάτω θωρό.

— Στό διαβολό ! φώναξε ο γέροκλέφτης. Μείν' έδω νά σ'έ φάνε τ'ά άγρίμια. Α ύτ'ό μούλειψε τώρα νά κάτσω νά σ'έ θάψω...

Μιλώντας έτσι, ο γέρο - κλέφτης τράβηξε στο μέρος που ήταν και τ'ά άλλα παλληκάρια και πλάγιασε πάνω στην κάπα του.

Σκούζοντας τ' άγρίμια, χύμηξαν πάνω στο κουφά-

ρι του κρεμασμένου.

Ένα άγριο άχολόγημα από ούρλιαχτά άντηχησε. Πάλαιθαν τό ένα μέ τ' άλλο, μούγγριζαν, δαγκανώνουσαν, χαλούσε ο κόσμος.

Η Χρύσω ξαναανασηκώθηκε στον άγκώνα της.

— Θεέ μου ! ψιθύρισε και σταυροκοπήθηκε.

Τό κακό ώστόσο μεγάλωνε.

Άχολογούσε τό θουνό απ' τό σαματά τών θηρίων.

Η Χρύσω θούλωσε τ' αυτιά της γιά νά μήν άκούη.

Ο γέρο-κλέφτης που δέν είχε κοιμηθ' άκόμα, μάντεψε την ταραχή της. Σηκώθηκε πάνω και της είπε μέ καλόν σόνη :

— Πλάγιασε και κοιμήσου, καπετανοπούλα. Έγινω σου, θά τ'ά διώξω έγώ τ'ά έρμα.

Παραμέρισε ύστερα λίγο, άρπαξε μιά πέτρα και την πέταξε κατά τ' άγρίμια.

Ποδοβολήτ' κι' ούρλιαχτά άντηχησαν.

Τ' άγρίμια φοβισμένα φεύγανε. Φεύγανε σέρνοντας μαζί τους τό κουφάρι του κρεμασμένου.

Ξεμάκρυναν έτσι άρκετά.

— Τώρα θά κοιμηθούμε ήσυχα, μουρμούρισε ο κλέφτης.

Κι' άλήθεια τ'ά σκουξίματα τών άγριμιών μόλις άκούγοντουσαν.

Είχαν ριχτή στο κουφάρι του κρεμασμένου και χόρταναν την πείνα τους μέ τίς σάρκες του !...

Στό χωριό ξέφανε τόν Άρναούτη γιά έργένη. Δέν είχε συγγενείς.

Τόν φανταζόντουσαν έρμον κι' δλομόναχον στον κόσμο. Μά δέν ήταν αυτή ή άλήθεια.

Ο Άρναούτης είχε μιά κόρη.

Μιά κρυφή κόρη που την είχε άποχτήσει από κάποιον έρωτα.

Η κόρη του δέν έμενε στο ίδιο χωριό, μαζί του.

Την είχε έμπιστευθ' σε καλά χέρια, στην πολιτεία.

Η όμορφη Άρθανίτισσα — γιατί ήταν άλήθεια πολύ όμορφή — έμενε μαζί μέ μιά γρηά συμπατριώτισσα της.

Την έλεγαν Φατμέ.

Ο Άρναούτης την έλάτρευε.

Μά και ή Φατμέ ένοιωθε γι' αυτόν μεγάλη άγάπη. Δέν πρέπει λοιπόν νά φανή παράξενο άν ή όμορφη Άρθανίτισσα πήγε νά τρελλαθ' απ' την άνησυχία που της έμαθε ότι ο πατέρας της χτυπήθηκε μέ τούς κλέφτες και πιάστηκε αλχημάλωτος.

Αλχημάλωτος τών κλεφτών !...

Αλχημάλωτος του Δαμιονιάνη ή ο Άρναούτης !...

Πήγε νά της φύγη τό μυαλό της Φατμέ.

Χωρίς νά διασπασθ' από τόν καθόλου έπρεξε στο μπή κι' έρίχτηκε σ'τ'ά πόδια του κλαιγοντας.

— Τόν πατέρα μου !... Άμάν, μπή μου, τώστε τό δύστυχο τόν πατέρα μου !...

Ο μπής συγκινήθηκε.

Ζήτησε νά την ήσυχάση.

(Ακολουθεί)

ΣΤΟΝ 31^{ΟΝ} ΤΟΜΟΝ ΤΗΣ „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ“

Ένα νέο έρωτικό ρομάντζο του γλυκυτάτου Γάλλου συγγραφέως I. ΜΕΡΥ

„Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ“

Ζωντανή περιγραφή της παρισινής κοσμικής ζωής, μέ όλην της την γοητείαν, μά και όλα της τ'ά έλαττώματα. Μέσα στον κομφόν αυτόν κόσμο πλέκεται, υπό δραματικές περιστάσεις ένα φλογερό ειδύλλιο...

Η „Δύναμις της Αγάπης“ είναι από τ'ά συναρπαστικώτερη μυθιστορήματα. Ο έρωτας της ήρωίδος, μις χήρας κομήςσας και του κόμητος Ροδόλφου, ενός ίπποτικευ νέου θά σ'ά κατασυγκινήση.

Ο 31ος τόμος θά κυκλοφορήση εις τ'άς Αθήνας και τόν Πειραιά στις 7 Οκτωβρίου και εις τ'άς έπαρχίας στις 14 Οκτωβρίου.

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 5

7. Οκτωβρίου 1937

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ IULES LERMINA

ΑΛΙΖ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο δόκτωρ Μπερτομιέ, ένας άνθρωπος μέ χρηστή καρδιά, περιμείλει στο σπίτι του κάποια μέρα ένα όμορφο νέο που τόν συνάντησε, σχεδόν έτοιμόναιτο απ' την πείνα, στη γωνιά κάποιου δρόμου. Ο νέος αυτός, εν τούτοις, εινε άπατριδής — τ' όνομά του εινε κόμης Γκαστόν — νά Κλαιράκ νά Σαντερός —

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Χίλιες συγγνώμες, κυρία που σ'ας ένοχλώ τέτοια ώρα. Μά κάθονται πολύ μακριά από δω κι' ο άγαπητός μου φίλος Κλαιράκ θέλησε νά μέ φιλοξενήση γιά μερικές ώρες. Έν τούτοις, άν σ'ας άνησυχώ...

Η φωνή του, φωνή μεθύσου, ήταν πολύ άντιπαθητική. Η Άλιζ, άκουγοντάς την, ένοιωθε ένα αίσθημα άπεχθείας, σαν νά θρισκόταν μπροστά σ'έ κάποιο άντιπαθητικό ζώο.

Ωστόσο, έκανε δ,τι μπορούσε γιά νά νικήση αυτήν την ένοτικτώδη άντιπάθεια — άν και δικαιολογημένη απ' τό έξωτερικό του άγνώστου — και προσπαθώντας νά χαμογελάση, είπε :

— Ο σύζυγός μου ξέρει πώς άγαπώ όποιον άγαπά αυτός. Είθεε σαν στο σπίτι σας. Γκαστόν, δέν θά πάρετε τίποτε... καφέ ;...

Ο Κλαιράκ συμβουλεύτηκε τόν φίλο του μέ τό θλέμμα.

— Ναι, είπε. Έτοιμασε δυό φυτζάνια καφέ, άφησέ τα σ' αυτό τό τραπέζακι και πήγαινε ν' άναπαυθής... στην κάμαρή σου.

Η Άλιζ ένοιωσε τ'ά δάκρυά της ν' άνεβαίνουν στα μάτια της.

Συνήθως, όταν ο σύζυγός της ξαναγύριζε όποια ώρα κι' άν ήταν, περνούσε κοντά του μερικές στιγμές διαχύσεως. Τις περίμενε κάθε μέρα σαν μιά άποζημίωσι γιά τις άγωνίες που περνούσε... Και νά που αυτός ο ξένος της έκλεβε τώρα μιά από τις πιο άγαπημένες της χαρές.

— Φίλε μου, του άπάντησε γλυκά, σου όρκίζομαι πώς δέν νυστάζω καθόλου...

Ο Κλαιράκ έκανε μιά νευριασμένη χειρονομία και της είπε μέ τόνο σχεδόν πρόθυχο :

— Πρέπει τάχα νά σου εξηγηθώ πιό καθαρά :

— Όχι, όχι... Σ'ας άφήνω !...

— Χαριτωμένη γυναίκα, είπε ο Βωκρουά, όταν ή Άλιζ δγήκε έξω.

— Ναι, άπάντησε ο Κλαιράκ συγκαταβατικά, μά ταπεινής καταγωγής... Τι θέλετε, άγαπητέ μου, ο γάμος μου ήταν ένα νεανικό σφάλμα...

Είπε τ'ά λόγια αυτά, μέ τ'ά χέρια του μέσα στις τσέπες του, όρθιος, μπροστά στο τζάκι.

— Είνε καιρός που είσαστε παντρεμένοι ; τόν ρώτησε ο Βωκρουά.

— Πέντε-έξη χρόνια... Παντρεύτηκα λίγους μήνες μετά την άνακάλυψι της συνωμοσίας Μπερτόν.

— Άι ναι, θυμάμαι αυτήν την άνόητη συνωμοσία τών Βοναπαριστών, Εύτυχώς που την άνακάλυψαν εγκαίρως... και συνελήφθησαν αὐτά τ'ά καθάρματα...

Ο Κλαιράκ χαμογέλασε έπιδοκιμαστικά και είπε :

— Μιλάτε πολύ άσχηρά, φίλε μου... Καί όμως

κι' ο Βασιλεύς, γιά τόν όποιο τόσα ύποφέραμε έμείς οί εύγενείς, δέν κράτησε τίς ύποσχέσεις που μάς είχε δώσει πριν άνακτήση τόν θρόνο του...

— Πιθανόν ! άπάντησε ο Βωκρουά. Μά, παρ' όλ' αυτά, δέν συνωμοτούν ποτέ έναντίον του βασιλέως.

Είπε τ'ά λόγια αυτά μέ στόμφο, μέ τό κορμί ριγμένο πρὸς τ'ά πίσω, σαν μεγιστάν που δέν έπιδέχεται άντιρρήσεις σ'έ ώρισμένα ζητήματα.

Η Άλιζ ξαναγύρισε εκείνη τη στιγμή μέσα. Απόθεσε τόν δίσκο μέ τούς καφέδες, σ' ένα τραπέζακι και χασομέρησε δυό-τρεις στιγμές σαν νά περίμενε ν' άκούση μιά φιλική κουβέντα που θά την συγκρατούσε.

Μά, άπαθής, ο Κλαιράκ χτυπούσε μέ τ'ά δάχτυλά του τό μάρμαρο του τζακιού.

— Θά είμαι εκεί, είπε τέλος ή Άλιζ δείχνοντας τη διπλανή κάμαρη. Άν χρειαστής τίποτε...

— Δέν εινε καθόλου πιθανόν αυτό, τη διέκοψε ο Κλαιράκ. Τό καλλίτερο που έχεις νά κάνης εινε νά κοιμηθής. Η άγρυπνίες δέν σ' άφελούν καθόλου, άγαπητή μου... Σου έχουν χαλάσει τό χρώμα...

— Κακέ ! είπε ή Άλιζ χαμογελώντας και φοβερίζοντας τον μέ τό δάχτυλο. Φεύγω... Πάντως άν μέ χρειαστής είμαι στη διάθεσί σου...

Χαίρετσε μέ μιά έλαφριά κλίσι του κεφαλιού τόν Βωκρουά έναντίον του όποιου μνησικακούσε λίγο, γιαιτί της έκλεβε μιά ώρα έγκαρδιότητος μέ τόν σύζυγό της, μά και ταλάσβαινε επίσης ότι ο Γκαστόν της είχε σκοτούρες — χρηματικές θέβαια — κι' ότι ασφαλώς θά έπρόκειτο νά κουθεντιάση σχετικώς μ' αυτόν τόν άγνωστο, ο όποιος είχε λίγο παρυσιαστικό κεφαλαίοχου.

Άγαπούσε, θλέπετε πολύ τόν σύζυγό της, του είχε απόλυτη έμπιστοσύνη κι' έτσι ούτε καν της περνούσε από τό μυαλό ή ιδέα νά ύποψιαστή ό,τι έκανε εκείνος.

Ό,τι έκανε ήταν καλά καμωμένο.

Μόλις ή Άλιζ έφυγε, ο Κλαιράκ έγκατέλειψε την άδιάφορη πόσα του και, γυρίζοντας πρὸς τόν Βωκρουά, του είπε άπότομα :

— Άς κουθεντιάσουμε τώρα... Είμαστε μόνοι μας και πρέπει νά εξηγηθούμε καθαρά... Είνε άρκετός καιρός τώρα που μέ τριγυρίζετε όλοένα... Δέν θέλω νά σ'ας προσθάλω, μά λέω την άλήθεια... Στο παιγνίδι, στις σάλας του Παλαί - Ρουαγιά, είδα εκατό φορές τ'ά θλέμματά σας καρφωμένα επάνω μου... Μέ κατασκοπεύετε ή μάλλον... δέν ξέρω... Πάντως άποψε δέν κρατήθηκε και σ'ας ζήτησε τόν λόγο... Ήμουν, σ'ας τό όμολογώ, σ'έ πολύ άσχημο κέφι... Η κακοτυχία μέ καταδιώκει, τελευταία, στο παιγνίδι και λίγο έλειψε νά σ'ας προκαλέσω σ'έ μονομαχία...

— Θά κάνατε μιά διπλή άνοησία, τόν διέκοψε ο Βωκρουά, εν πρώτοις, γιατί έκανα κι' άλλες μονομαχίες, που δέν ήταν καθόλου εύνοϊκές γιά τούς άντιπάλους μου...

— Αυτό ελάχιστα μ' ενδιαφέρει... Δέν είμαι πρωτόπειρος στο σπαθί...

— Τό πιστεύω... Γι' αυτό θά έπιμενώ πρὸ πάντων στο δεύτερο σημείο. Θά κάνατε πολύ άσχημα νά μου άπαντήστε έχθρικά... γιατί έγώ θέλω τό καλό σας...

— Αυτό μου άπαντήσατε και στην πρώτη λέξι που σ'ας άπεύθυνα...

— Σ'ας είπα άκριβώς: «Περίμενα νάρηθε σ'έ μένα... Ζητώ έναν άνθρωπο ένεργητικό... Σ'ας ύπέθεσα τέτοιον...» Ε- τώ την ιδέα ότι δέν γελάστηκα... Φανήκατε πώς καταλάχατε άμέσως ότι είμαστε καμωμένοι νά συνεννοηθούμε... Κουθεντιάζοντας ήρθαμε ως την πόρτα σας και νά με τ'ά

ρα στο σπίτι σας, έτοιμος να σας φανώ χρήσιμος...
"Ολ' αυτά τα λόγια τα είπε με ύφος προστατευτικό, λίγο υπεροπτικό.

—Νά μου φανήτε χρήσιμος; απάντησε ο Κλαιράκ ρίχνοντας στην όχη και τόσο άψογη ένδυμασία του συνομιλητού του ένα βλέμμα. 'Η ιδέα μου ωστόσο είχε ότι δεν μου φαίνεστε καθόλου σε κατάστασι να με θγάλετε από τη δύσκολη θέσι που βρίσκομαι...

—Ο Βωκρούα ύψωσε τους ώμους του και είπε:
—"Όταν ένας λύκος πεινάνη, τη καλλίτερη συνάντησι που μπορεί να κάνει είν' ένας άλλος λύκος εξ ίσου πεινασμένος... Τό ένστικτο του ενός συμπληρώνει το ένστικτο του άλλου... Σταθήτε, ως μη φιλοσοφούμε... 'Ας έρθουμε στα γεγονότα. Σας είπα ποιός είμαι: Ουμθέρος ντε Βωκρούα από οικογένεια ευπατριδών της Βουργουνδίας... Γά' έκανα στη ζωή μου όλα: αγάπησα, πολέμησα, καταδιώχθηκα, θυσιάστηκα για το βασιλέα μου... έχω χέρι γερό κι' επιδέξιο, συνείδησι πλατειά... και ζητάω την τύχη... Νά, αυτός είμαι... Και σεις;

—"Έχουμε, βλέπω, κανονική ανάκρισι... 'Εστω! Ποιός είμαι;... "Ένας ανόητος, ένας τρελλός που θα έπιασε ίσως ως τώρα δέκα φορές την τύχη μέσα στα χέρια του και δεν μπόρεσε να την κρατήσει... "Ένας άνθρωπος γεμάτος ένεργητικότητα, που εξοργίζεται, γιατί δεν συναντάει μπροστά του ένα μεγάλο εμπόδιο επάνω στο οποίο θα ριχτεί με λύσσα... που εξαντλείται σ' άγωνα, αγονους... και που μισεί τα πάντα και τον ίδιο τον έαυτό του ακόμα... "Ω! αν δεν είχα κάνει την πρώτη εκείνη άνοησι...

—Τό γάμο σας;... τον ρώτησε ο Βωκρούα χαμηλώνοντας τη φωνή του.

—Ναί... ναι... ο γάμος μου ήταν μία ιστορία ρωμαντική, ανόητη... 'Ο πατέρας της γυναίκας μου μου έσωσε κάποτε τη ζωή κι' εγώ, από ευγνωμοσύνη παντρεύτηκα την κόρη του, ή οποία άλλως τε με λατρεύει... Μά από τότε γλυστράω δλοένα και πιο πολύ στην αθλιότητα... Κι' όμως θάφτανε μόνο λίγη τύχη, ένα παραιμικό πράγμα για να ξαναβωδ στη θέσι μου... Τι θα μου χρειαζόταν γι' αυτό; Μερικές εκατοντάδες λουδοκίεα και όρκειζομαι στον Θεό ότι θα πήγαινα πολύ μακριά... Μά σκουντάφτω πάντα σε μία άτυχία επίμονη, φαινομένη με περιμένουν καινούργιες απογοητεύσεις, καινούργιοι έξευτελισμοί... "Ω! ως έρθη λοιπόν αυτή ή τύχη... αδιάφορο με ποιά τρόπο... και πώς θα έκδικηθώ τότε!... 'Εν τώ μεταξύ, είμαι μόνος, καρφωμένος σ' αυτή τη φριχτή κι' ανόητη μικροαστική ζωή που με πνίγει, με σκοτώνει... "Ω! αν ξέρατε...

—Ο Βωκρούα άκουγε προσεχτικά, σαν ένας διλεττάντης, που μελετάει προσεχτικά κάθε νότα μιας μελωδίας που την έχει ξανακούσει.
Στην πραγματικότητα, εβρισκε τον Κλαιράκ φλύαρο και φαναρόνο. 'Ο ίδιος ήταν πιο πρακτικός και δεν χανόταν σε λόγια.
—Με μία λέξι, είπε απλά, είστε έτοιμος για όλα για να θυγήτε από τη στενοχώρια που δοικαόσατε.
Τις λέξεις «είστε έτοιμος για όλα;» της είπε ξερά, καθαρά, σχεδόν κυνικά.
'Ο Κλαιράκ τον κτύταξε. Και βρήκε τότε μέσα στα μάτια του Βωκρούα όλη τη σημασία των λέξεων που είχε ακούσει.
—Ανατρίχιασε ελαφρά και ξαναείπε:
—Γι' α' δ λ α...
'Οι δυο άνδρες σώπασαν, γιατί κατάλαβαν πώς είχαν

μιλήσει πολύ.

Μά ο Βωκρούα δεν έννοουσε να σταματήσει εκεί τη συζήτησι: ήταν πραγματικά λύκος και είχε μακριά ένδυμα...
—Είστε όρφανός, είπε, μά όχι και χωρίς συγγενείς...
'Ο Κλαιράκ έκανε μι' αδιάφορη κίνησι, σχεδόν περιφρονητική.

—Ναί, εξακολούθησε ο Βωκρούα. Οι συγγενείς σας δεν ενδιαφέρονται καθόλου για σας... 'Εχετε πάμπλουτοι ξαδέρφους που δεν καταδέχονται να σας βοηθήσουν, γιατί την κληρονομιά της θείας σας...

—Πώς; φώναξε ο Κλαιράκ. Ξέρετε;
Χωρίς να φανή πώς άκουσε την ερώτησί του, ο Βωκρούα εξακολούθησε:

—Ναί, δεν έχετε να ελπίζετε καθόλου στην κληρονομιά της θείας σας. Είναι αδυσώπητη απέναντί σας δεν ξέρω ποιά ναενικά μικροσφάλματά σας... 'Ετσι δυο εκατομμύρια θα σας ξεφύγουν μέσ' από τα χέρια...
'Ο Κλαιράκ έσφιξε τις γροθιές του.

—Δυο εκατομμύρια! Ξαναείπε. 'Η τρελλόγρια με πονεί!

—"Ε! "Ε! δεν είχε και τόσο τρελλή, αφού με τ' άκουσε μεινάδια της περιουσίας της, που την κατέχευε ή έπαιστασις, κατάρθωσε να δημιουργήσει μία καινούργια παρουσία...

—Με κατασκοπεύατε λοιπόν όλη την ώρα;

Θίκεια... Καθένας, βλέπετε, έχει το πάθος του... 'Ο άλλος γυρος εινε κι' αυτός ένας καλλιτέχνης στο είδος του...

—Κι' ενώ ή παληόγρηνα φυτοζωεί ανάμεσα σ' αυτή πλούτη, είπε ο Κλαιράκ, εγώ πεθαίνω από φτώχεια...

—Από λύσσα πρό πάντων... νά, όπως τις άλλες που έμπορούσατε ν' αγοράσατε κάποιο κόσμημα που θαυμάζετε, στη βιτρίνα του αδαμαντοπώλου Φρεμάν...

—'Ο Κλαιράκ, κατάπληκτος, φώναξε:

—Με κατασκοπεύατε λοιπόν όλη την ώρα;

—Σας κατασκοπεύα... Τι ανόητη λέξι!... 'Απλούστατα ενδιαφέρομαι για σας... Λοιπόν, σας έβλεπα μπροστά στη βιτρίνα του Φρεμάν, κατάχλωμο, με μάτια που έλαμπαν...

Κι' έλεγα από μέσα μου: «'Αλήθεια, εινε κρίμα που ο άρραϊος αυτός νέος δεν μπορεί να προσφέρει αυτό το κοσμημα σε κάποια μεγάλη κυρία...»

—Σούτ! έκανε απότομα ο Κλαιράκ, φέρνοντας το χυτλο στα χείλη του και ρίχνοντας μια ανήσυχη ματιά προς την πόρτα από την οποία είχε φύγει ή 'Αλίζ.

—'Ο Βωκρούα τον καθυσόχασε με μία χειρονομία και κούθοντας προς αυτόν, πρόσθεσε με φωνή σιγανή:

—Εινε μεγάλο κρίμα, στη στιγμή μάλιστα που ή γάλη αυτή κυρία θα μπορούσε, αν ήθελε, με μία λέξι να έπανορθώσει όλες τις αδικίες της τύχης.

—'Ο Κλαιράκ αναπήδησε απότομα.

—Φτάνει! είπε. Ξέρετε πολλά για μένα! Σας άπο

—Και δεν έδενε ούτε το δέκατο, ούτε το να έκαστο έλκων εισοδήματός...

—Τι τα θέλετε...

Οι γέροι είτε έρωποι παρόμοιοι...

Αυτή ή θεία σας...

κόμησα ντε... Πώς τη λέει; Βω...

θήστε με λοιπόν...

δεν θυμώμαι καθόλου...

—Κόμησα πτε Βερσάν, άδελφή...

του πατέρα μου...

—Ναί, έπειτα...

με ήσασα ντε Βερσάν...

θησαυρίζω... χωινάει στα έπιπλά της, στα γεία...

γεία της... που ξέρει; μέσα στο τοίχους, μέσα στο χώμα του πατώματός...

της το Ντελφί καταμύρια λου...

ρεύο!

—'Ελάτε! 'Ελάτε! Μη θυμώνετε!... Γιατί να παραπονηθε άλλωστε; Δεν είμαι ανόητος και έχω ανάγκη να ξέρω τους ανθρώπους των οποίων θέλω το καλό...

—Μά σας λέω μία φορά ακόμα: Δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε για μένα...

—'Ο Βωκρούα σηκώθηκε. Πατρικά και θεατρικά συγχρόως, έβαλε τα δυο χέρια του στους ώμους του Κλαιράκ και, κутτάζοντάς τον θαθεία μέσα στα μάτια, εξακολούθησε:

—Πρό δυο ήμερών, καθώς ένας γέρος ευπατριδής έφευγε πρόσχαρος από τη σάλλα του παιγνιδιού, συναποκομίζοντας ένα θαρύ σακκουλάκι με χρυσάφι, στο γέμισμα του οποίου είχαντε συντελέσει και σεις, σας ήρθε έξαφνα ή ιδέα να τον εξαναγκάσετε να σας... έπιστρέψη τα χαμένα σας χρήματα. Τον παρακολουθήσατε επί ένα τέταρτο της ώρας. Δυο φορές τον πλησιάζατε πολύ... σχεδόν τον άγγίζατε...

—'Ο Κλαιράκ είχε γίνει φριχτά χλωμός... Δεν είχε πειά τη δύναμι να διαμαρτυρηθή, ν' άρνηθή... Αυτός ο άνθρωπος, αυτός ο άγνωστος που τον ήξερε τόσο καλά, τον τρόμαζε...

—Και; ρώτησε χωρίς να θέλη.

—'Ο γέρος — εξακολούθησε ο Βωκρούα — γύρισε σε κάποια στιγμή απότομα προς τα πίσω, δυσπιστώντας. Μά σεις το θάλατε τότε στα πόδια... Σας έπιασε, φαίνεται, μία κρίσις αδυναμίας...

—Αδυναμίας... γιατί!...

—Σούτ... "Αν κάνατε αυτό που σκοπεύατε να κάνετε... θα κάνατε απλούστατα μία άνοησι... 'Ο δρόμος δεν εινε κατάλληλο πεδίο δράσεως, για μās... 'Επί πλέον, εινε προτιμότερο να προετοιμάζη κανείς τα πράγματα... Πάντως, αυτό τό... άσημαντο γεγονός μου έφτασε για να σας γνωρίσω καλλίτερα... Είστε λοιπόν άνθρωπος μ' ένεργητικότητα, αυτός που μου χρειάζεται δηλαδή, γιατί εγώ, έκ φύσεως, δεν είμαι τόσο θιαύρος... 'Αλλ' ως τ' αφήσουμε αυτά και ως μιλήσουμε για την κυρία θεία σας, την κόμησα ντε Βερσάν... Ζή μόνη της, υποθέτω...

—Ναί, τραύλισε ο Κλαιράκ, μαζί μ' ένα γέρο κηπουρό μου φαίνεται...

—Αυτό είν' άπερίσκεπτο... Πήγατε ποτέ να την έπισκεφθήτε;...

—Μία φορά μόνο... Πάνε πέντ' - έξη χρόνια από τότε...

—Και τί σας είπε;

—'Αρνήθηκε να με δεχτή.

—Και δεν κάνατε κανένα καινούργιο διάδημα;

—Κανένα... Για ποιά λόγο;

—Ποιός ξέρει; Οι γέροι εινε ιδιότροποι και συχνά άλλαζουν γνώμη... 'Ισως, αν της την εξηγουσατε καθαρά... εινε πολύ πλούσια... δεν έχει παρά ν' ανοίξη ένα συρτάρι για να έπιληρώση όλες σας τις επιθυμίες...

—Είμαι θέβαιος πως δεν θα με δέχονταν σήμερα, όπως δεν με δέχτηκε άλλοτε... Θά μ' έδιωχνε...

—Με τον γέρο κηπουρό της;... Χμ! 'Εξ άλλου θα μπορούσατε να κάνουμε μαζί την έπίσκεψι αυτή...

Οι δυο άντρες κутτάζτηκαν.

—'Η συνομιλία τους γινόταν δλοένα και πιο «λεπτής» φύσεως και χωρίς να θέλη ή Κλαιράκ κτύταξε πάλι προς το μέρος του δωματίου της 'Αλίζ.

—'Ο Βωκρούα φάνηκε πως κατάλαβε ότι ή συνομιλία τους είχε στασήει πολύ. Πήρε το καπέλλο του που το είχε αφήσει σε μία καρέκλα και είπε:

—"Ολ' αυτά πρέπει να μελετηθούν... Τι επιδιώκω εγώ... Νά σας θγάλω από τις στενοχώριες σας... Δεν μου άρεσει να βλέπω ένα νέο σαν εσας να μαραζώνει έτσι... 'Ελάτε να φάμε άποψε μαζί στο «Παλαί - Ρουαγιαλ»... Συμφωνώ, εινε φανταζομαι να θυμάσθε πολύ μαζί μου ή κ. ντε Κλαιράκ, γιατί θα σας πάρω το θράδυ απ' αυτήν;...

—Θάρωω... Μά φοβάμαι...

—Μη φοβάσθε τίποτε... προκειμένου να εξασφαλίσετε τό

μέλλον σας...

—Καλά, έμπιστεύομαι σε σας... Και τώρα, ώρεθουάρ... Είμαι τσακισμένος και αισθανομαι την ανάγκη να κοιμηθώ λίγες ώρες...

Οι δυο άντρες έσφιξαν τα χέρια τους κι' ο Κλαιράκ συνώδευσε τον Βωκρούα ως τη σκάλα.

—'Εκει ό τελευταίος γύρισε και του είπε στο αυτί:
—'Εχετε μία γυναίκα γοητευτική... Προσέχετε!

Μά ο Κλαιράκ έκανε μία αδιάφορη κίνησι και ξαναγύρισε μέσα.

Για μία στιγμή έμεινε ακίνητος μέσα στο μικρό σαλόνι, στο οποίο είχε γίνει ή παράδοξη αυτή συζήτησις.

Κτύταξε γύρω του, νοιώθοντας αποκαρδίσω, σχεδόν αηδία καθώς έβλεπε τα ντεμοντέ έπιπλα, τα ξεθωριασμένα ύφασματα. Τό λευκό πρόσωπό του κοκκίνισε εαφνικά και φέρνοντας τό χέρι στο κεφάλι του, μουρμούρισε:

—Χρειάζεται, κουράγιο! Κι' ως γινή ότι γινή...

—Γκασόν, είσαι μόνος; φώναξε ή 'Αλίζ από τό θάθος του άλλου δωματίου. "Ελα λοιπόν να ξεκουρασής λίγο...

Γύρισε προς τον καθρέφτη, ταχτοποίησε λίγο τα μαλλιά του, άνάγκασε τα χείλη του να χαμογελάσουν και μπήκε στην κρεβατοκάμαρα...

—'Ο Κλαιράκ πέρασε τό μεγαλύτερο μέρος της ήμέρας του με την 'Αλίζ, ή οποία ένιωθε τον έαυτό της τρισευτυχισμένο. "Όλες ή ανησυχίες της είχαν διαλυθή.

—Προγευμάτισαν σαν δυο έρωτευμένοι... Τά φαγητά ήσαν πλούσια, άφθονα... Μά ο Κλαιράκ δεν ρώτησε πως τά είχε προμηθευθή ή 'Αλίζ. "Αν ρωτούσε, θα μάθαινε ότι είχε πουλήσει τά τελευταία της κοσμήματα...

Ποτέ δεν ήταν τόσο κεφάτος όσο την ήμέρα εκείνη.

Της έλεγε ότι είχε έμπιστοσύνη στο μέλλον, ότι είχε άγγίζει σχεδόν την έπιτυχία...

—Και δεν θα ξαναπαίξετε πειά... του είπε σε κάποια στιγμή ή 'Αλίζ, γεμάτη χαρά.

—Όταν ο Κλαιράκ έφυγε, ή 'Αλίζ, από τό παράθυρο, του έστειλε τό γλυκύτερό της φιλήμα.

—'Επειτα ή νέα γυναίκα κутτάχτηκε στον καθρέφτη της και χαμογέλασε στον έαυτό της. Ποτέ δεν είχε δη τά μάτια της πιο λαμπρά, τό πρόσωπό της πιο καθαρό.

—'Από τη στιγμή που της είχε φύγει τό μεγάλο θάρος της καρδιάς της, από τη στιγμή που θεοδώθηκε πως ο Κλαιράκ δεν την πρόδιδε, είχε ξαναζωντανέψει κι' ένιωθε τον έαυτό της γεμάτο ένεργητικότητα.

Κατά τις ώρες που ήσαν μαζί είχε κутτάξει προσεχτικά τον σύζυγό της κι' είχε δη πως δύσκολα έκρυβε κάτω απ' την προσποιητή ευθυμία του, μία μεγάλη στενοχώρια...

Κι' ή 'Αλίζ έλαβε τότε την απόφασι να τον βοηθήση ή ίδια για να βγή απ' αυτήν...

Ναί, χωρίς να του τη τίποτε, είχε αποφασίσι να πάη στη θεία του την κόμησα ντε Βερσάν και να ριχτή στα πόδια της, να την ικετεύση με δάκρυα στα μάτια, να βοηθήση τον Γκασόν.

—Ανυπόμονη, θέλοντας να δράση άμεσα, ή 'Αλίζ άρχισε να ντυνεται γρήγορα.

—'Η 'Αλίζ βγήκε έξω, σκοπεύοντας να πάη πρώτα στην κυρία Μπενούα, την παλιά παρακάνα της κι' έπειτα στην κόμησα ντε Βερσάν για να την παρακαλέση, όπως είδαμε, να βοηθήση τον σύζυγό της.

Στο κεφαλόσκαλο συνάντησε τον κ. Νταβιντό.

—Τι κάνει ή μητέρα σας; τον ρώτησε.

—Καλλίτερα, πολύ καλλίτερα... Της ανήγγειλε ότι δεν θα παρίω πειά τις νύχτες μου, έξω, κι' αυτό της ξανάδωσε κάποια γαλήνη. Μά και σεις πρόσθεσε, κутτάζοντας τη νέα γυναίκα — φαινόσατε ευτυχισμένη... Θα πετύχατε χωρίς άλλο καμία ύπόσχεσι απ' το σύζυγό σας...

—Κατι πολύ περισσότερο από μία απλή υπόσχεσι, απάντησε ή 'Αλίζ χαμογελώντας. Είμαι σίγουρη γι' αυτόν τώρα.

—'Ο Νταβιντό δεν άπάντησε. Για ποιά λόγο να ταράξη τη γαλήνη αυτού του παιδιού;...

—Όποσδήποτε, να ξέρετε, είπε, ότι αν ποτέ μπορώ να σας φανώ χρήσιμος σε τίποτε...

—Ευχαριστώ. 'Ωρεθουάρ, κύριε... (Ακολουθεί)

ΠΑΛΗΕΣ ΚΑΙ ΝΕΕΣ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΕΣ

ΟΙ ΠΙΟ ΑΓΡΙΟΙ ΤΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

Ο έμφύλιος πόλεμος και η ταυρομαχίες.— Πώς ανατρέφονται οι ταύροι.— Τρομακτικές σκηνές στους δρόμους.— Ιστορικές επιθέσεις τούρων.— Οι πιο περίφημοι ισπανικοί ταύροι.— Από το «Εισιτήριο» ως τον «Χουρόν», κτλ. κτλ.

Θ Α σās φανή παράξενο κι' όμως είνε αλήθεια: άρχισαν πάλιν ή ταυρομαχίες στην Ισπανία, τάρτα πεία που όλοι εκεί πέρα «συνήθισαν» στον έμφύλιο πόλεμο.

Άλλως τε, αυτό τό ήξεραν πολύ καλά οι «ταυροτρόφοι» κι' έτσι δέν σταμάτησαν ούτε μία στιγμή την έπικερδή δουλειά τους. Σήμερα λοιπόν όλες ή «γκαναντέριες» (τά ταυροτροφεία) της Ισπανίας είνε γεμάτα από έκλεκτούς ταύρους. Η ζήτησις δέν είνε τόσο μεγάλη, όπως στην εποχή των μεγάλων ταυρομάχων και της ειρήνης.

Οι ταύροι που προορίζονται για τις «Αρένες» είνε παραπολύ άγρια ζώα. Αυτό τό διεπίστωσα με τά μάτια μου και μπορώ νά σās τό θεβαιώσω. Οι ταύροι αυτοί προδέρχονται από μία ράτσα, ή οποία έχει τις ρίζες της στους ταύρους που τριγυρίζαν άλλοτε εδώ κι' εκεί στην Ισπανία, σέ άγρία κατάσταση. Σήμερα τους ανατρέφουν σέ φέρμες που έχουν άπέραντα θεοσκοτόπια, όπου ζουν σέ πλήρη έλευθερία και όπου ή επαφή τους με τους ανθρώπους έχει περιορισθή στο ελάχιστον.

Ωστόσο, χάρις σ' ένα παλιό «ένστικτο του κοπαδιού», που διατηρείται ακόμη μέσα τους, μπορούν νά τους μεταφέρουν από τη μία μεριά στην άλλη πέντε ή έξι μαζύ, ενώ αν ένας από αυτούς αποχωρισθή του κοπαδιού, χυμεί αμέσως άσυγκράτητος επάνω σ' ό,τι συναντήση μπροστά του: άνθρωπο, άλογο ή άμάξι και δέν σταματάει παρά μόνο, όταν σκοτωθή.

Άλλοτε, πριν νά αρχίσουν νά τους μεταφέρουν μέσα σέ κλουβιά με τον σιδηρόδρομο ή και με φορτηγά αυτοκίνητα, από τότε που έφτιαξαν μερικούς καλούς δρόμους, οι ταύροι ώδηγούνται κατά κοπάδια, μαζύ με θώδια, από τους πιο σύντομους δρόμους. Γύρω τους φυσικά θρισκόντουσαν ένα σωρό θουκόλοι, έφιπποι και με μακρυά κοντάρια, όμοια με τις λόγχες εκείνες που μετεχειρίζοντο οι «πικαδόρ».

Μιά χρονιά που έτυχε νά είμαστε στην Ισπανία, μπροστά στο λεπτό σπίτι ενός χωριού, κοντά στη Βαλένθια, ένας ταύρος παραπάτησε κι' έπεσε καταγής γονατιστός στα μπροστινά πόδια. Έπειτα, όταν σηκώθηκε, οι άλλοι είχαν προχωρήσει και τον είχαν αφήσει μόνο. Ο ταύρος τότε άγρίψε και τό πρώτο πράγμα που είδε μπροστά του ήταν μία άνοιχτή πόρτα, όπου έστεκόταν ήσυχα ένας άνθρωπος.

Ο ταύρος λοιπόν ώρμησε άμέσως προς την πόρτα, ανασήκωσε με τά κέρατά του τον άνθρωπο που του έφραζε τον δρόμο και τον πέταξε επάνω από τό κεφάλι του, μήηκε μέσα στο σπίτι και μη βλέποντας κανένα, έσυνεχισε την άσυγκράτητη... επέλασί του. Μέσα στην κρεβάτοκάμαρα, μία γρηά γυναίκα καθόταν σέ μία πολυθρόνα. Ο ταύρος έκαμε θρίμματα την πολυθρόνα και χτύπησε τη γρηά Ισπανίδα. Ο άνθρωπος που είχε ύποστη την πρώτη επίθεσι, μήηκε καταματωμένος και με μία καραμπίνα στο χέρι για νά σώση τη γυναίκα του, που θρισκόταν μισοσκοτωμένη σέ μία γωνιά, όπου την είχε πετάξει κι' αυτήν ο ταύρος. Πυροβόλησε λοιπόν έναντιόν του, μα τά χέρια του

έτρεμαν κι' έτσι ο ταύρος πληγώθηκε ελαφρά μόνο στο ώμο. Έξαλλος τότε χύμηξε επάνω στον άνθρωπο, τον τώσε με τά φοβερά κέρατά του κι' έπειτα, θέλοντας νά στά του έναν μεγάλο καθρέφτη, ώρμησε επάνω του, έκανε κομμάτια, έσπασε επίσης και μία παλιά ντουλάκι' ύστερα θυγήκε στο δρόμο, χύμηξε επάνω σ' ένα άλογο που ώδηγούσε ένα κάρρο, τό ξεκούλιασε κι' αναστόλισε τό κάρρο!

Σ' αυτό τό μεταξύ οι θουκόλοι είχαν προσέει την φάνισι του και γύρισαν πίσω με τ' άλογα, κοιλώματα και μερικά θώδια. Τά θώδια αυτά, που είνε καταλλήλως γυμνασμένα, έτρεξαν γρήγορα και περικύκλωσαν τον ταύρο. Εκείνος τότε έσκυψε άμέσως τό κεφάλι, καταστράφηκε, ως διά μαγείας και μαζύ με τά θώδια προχώρησε κι' ένώθηκε με τό άλλο κοπάδι.

Παρόμοια περιστατικά είνε συνήθη στην Ισπανία. Άλλοτε, οι άγριεμένοι ταύροι αναποδογυρίζουν αυτομάτως σταματόν δολοκλήρα τραίνα, γιατί επιτίθενται με λύπη κατά της άτμομηχανής με κίνδυνο, από τη μία σιτομηχανή την άλλη, νά θρεθούν κάτω από τις ρόδες και νά έσπασουν έτσι τό τραίνο.

Ένας άγριος ταύρος της «Αρένας» δέν πείσεται τίποτε. Δέν είνε σπάνιο τό θέαμα ενός ταύρου ταύρου, ό οποίος επιτίθεται με λύπη στον ένοχο έλφάρτα που του ίπποδρομίου. Έκείνος ο ταύρος αυτός διατάζει νά χυμεί επάνω σ' έναν έλφάρτα, μία τίγρι και νά περπάτη πέρα, σαν νά είνε κανή με τό άλογο στον «πικαδόρ».

Πολλές φορές οι ταύρους νά χυμούν επάνω στο ξύλινο δάπεδο της «Αρένας» και τρυπούν με τά κέρατά τους σανίδες πάχους κα πόντων! Στο μεταξύ της βασίλεισης στή Βαλένθια υπάρχει ένα ρυ σιδηρένιο παγκάκι, όπου, ένας ταύρος «φέριμας» του Δόν Σαντιάγο έπαιξε με τά κέρατά του.

Μπάν Έρναντέζ, έτρώησε μ' ένα τρομερό κτύπημα τα κέρατά του.

Ο κατάλογος δέ των «διασήμων ταύρων» της Ισπανίας είνε μακροσκελέστατος και αρκετά περίεργος.

Σ' αυτόν θα θρήτε και τ' όνομα του ταύρου «Έστερο» (του «μάγου») από τη φέρμα της Κόνασα και Σέμα. Ένός γκριζού ταύρου, ό οποίος τό 1844, στο Κάντις, έπαιξε στο νοσοκομείο όλους τους ταυρομάχους και έλασε «πικαδόρ» της «κορρίντας» (ταυρομαχίας), δηλαδή έφτα τό όλον ανθρώπους και έσκότωσε και δέκα άλλους. Διάσημος επίσης είνε και ό «Βιμπόρα» (ή «Έρβαν») από τη φέρμα του Δόν Μπουένο, ένας μαύρος ταύρος, ό οποίος στη Βιστά Άλέγκρε, στις 9 Αυγούστου του 1888, μόλις μήηκε στην «Αρένα», πήδησε επάνω από τον έφραχτη και σκότωσε πέντε θεατές.

Ο ταύρος «Σαραγώσσα», από τη «φέρμα» του Αλφόνσο, την ώρα που τον ώδηγούσαν στην «Αρένα», έπαιξε με κλουβί του, πήδησε στον δρόμο, σκότωσε έξη διαβάτες, θρέθηκαν μπροστά του κι' ύστερα κυνηγώντας ένα πούλη μήηκε μέσα στο δημαρχείο, ανέθηκε τη σκάλα, έφτασε στο πρώτο πάτωμα κι' έκανε κομμάτια όλα τά έπιπλα που

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ • ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ ΤΑΣ • ΚΕΜΠΑΠ

(ΑΙ κατωτέρω συνταγαι εστάλησαν παρά τας κυρίας ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ εκ Κωνσταντινουπόλεως).

γραφείων! Αυτό συνέβη τον Οκτώβριο του 1898.

Ένας άλλος ταύρος, ό «Κομιζάριο», από τη «φέρμα» του Δόν Ριπαμιλάν, ροθόσος τό χρῶμα, με πλατειά κέρατα, στις 14 Απριλίου του 1895, στην «Αρένα» της Βαρκελώνας, πήδησε επάνω από τον φράχτη, χύμηξε επάνω στις πρώτες σειρές των θεατών και μπορεί κανείς νά φαντασθή εύκολα τον πανικό που ένέσπειρε σ' όλο τό άμφιθέατρο.

Ο άστυφύλακας Ισίδρο Σιλθα, έμπηξε τό σπαθί του στην κοιλιά του ταύρου και ό ύπενωμοτάρχης Όμπάλδο Βινκούερες, τον έπυροβόλησε με την καραμπίνα του. Η σφαίρα όμως γλύστρηξε επάνω στην μύς του λαίμου του ταύρου και σπηνώθηκε σ' ένα πλευρά ενός άτυχου πυλακκα τό στίθου, του Χουάν Ρεκαζάνς, που πέθανε άμέσως. Τέλος, οι άλλοι φύλακες, μαζύ με μερικούς θουκόλους κατάρθασαν νά πιάσουν τον «Κομιζάριο» μ' ένα λάσσο και νά τον κομματιάσουν με τά μαχαίρια τους!

Πρέπει, τέλος, ν' αναφέρη κανείς και τον ταύρο «Χουρόν» από τη «φέρμα» του Δόν Λοπέζ Πλάτα, ό οποίος έλαβε μέρος στις 24 Ιουλίου του 1904 σέ μία πολύ παράξενη ταυρομαχία: πάλαιψε με μία φοβερή τίγρι της Βεγγάλης. Ο ταύρος και ή τίγρις ήταν μέσα σ' ένα μεγάλο κλουβί, τοποθετημένο στη μέση της «Αρένας» του Αγίου Σεβαστιανού. Ο «Χουρόν», όμως σέ μία άγρια επίθεσί του, έσπασε τά κάγκελλα του κλουβιού και τά δυό ζώα θύηκαν έξω στο στίθο, ανάμεσα στους θεατές!

Η άστυνομία θέλησε ν' άποτελειώση την τίγρι που ήταν αιμόφυρτη από τά κέρατα του ταύρου, καθώς επίσης και τον άγριο ταύρο κι' άρχισε νά πυροβολή για νά δώση ένα τέλος σ' αυτή τη θηριομαχία.

Μά τά χέρια των χωροφυλάκων έτρεμαν από τον φόβο και ή σφαίρες τους αντί νά θρούν τά ζώα, «πληγώσαν» πολυαριθμούς θεατές...

Τέτοιες θηριομαχίες είνε πάντοτε επικίνδυνες. Αν άποφασίση δέ κανείς νά πάη σ' ένα τέτοιο θέαμα, πρέπει πάντα νά διαλέγη μία θέσι στην πιό ύψηλή κερκίδα του άμφιθέατρου.

Όπως βλέπετε λοιπόν ό ταύρος είνε, σ' αλήθεια, ένα από τά πιο άγρια θηρία!

ΕΡΝΕΣΤ ΕΜΙΝΓΟΥΑΙΗ

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Ο ζητιάνος με φωνή συγκινητική. —Λυπηθήτε με, κύριε, είμαι τυφλός εκ γενετής. Ο διαβάτης σταματά και διαβάζει μία πινακίδα κρεμασμένη στο στήθος του ζητιάνου που γράφει: «Κωφάλαος εκ γενετής».

—Μά τί είσαι, τέλος πάντων; λέει στον ζητιάνο. Φωνάζεις πως είσαι στραβός και ή πινακίδα σου γράφει πως είσαι κωφάλαος.

—Με συγχωρείτε, κύριε, λέει ό ζητιάνος. Έκαμα λάθος. Αυτή ή πλευρά της πινακίδας είνε για άλλη συνοικία.

Και έγύρισε άπαθώς την πινακίδα από τό άλλο μέρος.

Ο σελέμης: —Έχεις ένα τσιγάρο νά μου δώσης; —Αδύνατον. Δέν έχω παρά αυτό που καπνίζω και μερικά άλλα... για νά τά καπνίσω άργότερα.

Στην παγοθαλάσσια της Έλβετίας ένας οδηγός έξηγεί τά ιστορικά τοπία σ' έναν Άγγλο και την κόρη του.

—Σ' αυτόν τον κρημνό ακριβώς έπεσε και κατεκρημνίσθη στην άβυσσο ό περίφημος μαρκήσιος ντ' Υρρί.

—Μά πώς γίνεται αυτό; διεμαρτυρήθ ό Άγγλος. Πέρσαι μου έδειξατε άλλο κρημνό δυό ώρες μακριά από δω, ως τό μέρος που έπεσε ό μαρκήσιος.

Ο οδηγός δέν τά έχασε καθόλου.

—Πιθανόν, έλεπε. Άλλά τώρα σās συνοδεύει ή κόρη σας και φαντάσθηκα πως ήταν πολύς ό δρόμος για την δεσποινίδα για νά σās πάω ως εκεί.

Κατά προτίμηση διαλέγουν από τις χοντρές μελιτζάνες τις λεγόμενες μποστάν, διότι γίνεται πιο άσπρος ό πουρές των και δέν πικρίζουν καθόλου.

Τις ψήνουν στο φούρνο ή σέ κάρθουνα, τά οποία σκεπάζουν με λίγη στάχτη. Αφού ψηθούν, τις καθαρίζουν από τις φλούδες και τις ρίχνουν σέ άφθονο κρύο νερό. Κατόπιν τις θγάζουν στραγγισμένες άπάνω σέ σανίδι ή πλαστήρι και τις κοπανίζουν ή με άσημένιο μαχαίρι του τραπέζιού ή με ένα κομμάτι σανίδι πελεκημένο λίγο από τό μέρος της κοπής, ώστε νά μοιάζη σαν ξυλομάχαιο. Τουτό δέ διότι τά μετάλλινα μαχαίρια θγάζουν γανάδα και μαυρίζουν τις μελιτζάνες. Αφού κοπανισθούν αρκετά, τις δάζουν μέσα σέ κατσαρόλα έμαγιέ ή πήλινο σουκάκι και τις δουλεύουν με ξύλινη κουτάλα προσθέτοντας πρώτα ένα δυό φλυτζάνια θραστό γάλα, αρκετό θούτυρο και ανάλογο άλατοπίπερο, λίγο μαϊντανό ψιλό και αν σās άρση και λίγο κρεμμύδι ψιλό-ψιλό, πλυμένο πρώτα με κρύο νερό.

Διατηρείται δέ έτσι στη ζέστη μέχρις ότου σερβιρισθή με τό γνωστό Τας-Κεμπάπ, τό οποίο γίνεται πάντοτε με κρέας άρνιού ή προβάτου ως έξης:

Διαλέγουν ψαχνά από μουτί ή πλάτες με πολύ λίγο παχύ επάνω τους. Τά κόβουν δέ μικρά κομματάκια ως τό μέγεθος μεγάλου φουντουκιού. Ξοινθίζουν έως μία χούφτα ψιλό κρεμμύδι με θούτυρο και ρίχνουν τότε τό κρέας νά γιανισθή αρκετά και τό σβύνουν με ανάλογο νερό και ντομάτα. Προσθέτουν τότε άλλες δυό χούφτες κρεμμύδι όμο ψιλοκομμένο, άλάτι, πιπέρι μπαχάρι και λίγο μαϊντανό ψιλό. Αφίνουν νά σιγοθράση μέχρι τέλους, νά ψηθή τό κρέας και ν' άπομείνη μία πυκνή σάλτσα.

Σερβίρεται δέ τό φαγητό ως έξης:

Τόν πουρέ, τις μελιτζάνες, εις τό μέσον της πιατέλλας με λακκούβα εις τό κέντρον, όπου δάζουν μέσα τό Κεμπάπ. Η, προτιμότερον, σέ χορτογέρα τον πουρέ και χωριστά τό Κεμπάπ, ώστε νά σερβίρεται έκαστος όσο θέλει στο πιάτο του.

ΑΥΓΟ - ΝΤΟΜΑΤΑ

Ξεφλουδίζουν αρκετές γνωμένες ντομάτες — γίνεται εύκολα τό ξεφλούδισμά των, αν θουτηχθούν πρώτα σέ θραστό νερό — και τις κοπανίζουν με μαχαίρι νά γίνουν χοντροκομμένες. Τις δάζουν τότε σέ κατσαρόλα νά θράσουν με αρκετό θούτυρο, άλατοπίπερο και λίγη λαχάρι και λίγο δυόσμο φρέσκο ή ξηρό. Αμα λυώσουν καλά ή ντομάτες, τις άδειάζουν μέσα σέ μικρό ταψάκι ή φαρδιά κατσαρόλα και άμα πάρουν πάλι θράσι σπάζουν μέσα ανάλογο αυγά, χωρίς νά σπάζη ό κρόκος, προσθέτουν έδω και εκεί λίγα τρίμματα άσπρου τυριού και τά αφήνουν νά σιγοθράσουν μέχρις ότου πήξουν τά αυγά.

Σερβίζονται δέ ζεστά-ζεστά, όπως είνε με τό ταψάκι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ Κ Ε Ρ Ι Α Ν Μ Ε Κ Α Ν Ηλιοπούλι - Αιγύπτου. — Πρά μνημόνευα ατρίν σας νά σās πληροφορήσω περί της παρασκευής του άρτου. Έστειλα άμέσως ταυρομαχικός οδηγίαν εις όδον Φάχμου άρ. θ και προς έκκλησί μου έπεστράφη ή έπιστολή πρό έβδομάδος ως ά υπέδοτος.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ υπό την διεύθυνσιν της κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α, Αθήναι.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. —

«Η μικρούλα Ζερμαίν μαζύ με τον πατέρα της Άντουάν Πρυνιέ μηχανικό και διευθυντή εργοστασίου αεροπλάνων, αυτοκινήτων και μοτέρ — ο οποίος θρίσκει σε οικονομικές δυσκολίες — και την παραμάνη της Έρνεστίν, ταξιδεύει με το τραίνο του Λερδούργου, πηγαίνοντας στο εξοχικό κτήμα του θείου της κ. Μπορέλ, ο οποίος πρόκειται να τους φιλοξενήσει. Κατά την διάρκεια της διαδρομής, ενώ η Ζερμαίν θρίσκει μόνη στο θάγος, μπαίνει μέσα ένα υποπλο υποκείμενο που κρύβει με φροντίδα τα χαρακτηριστικά του. Η παρούσα του τρομάζει την Ζερμαίν. Μά ο πατέρας της είναι κοντά της και ήσυχάζει. Έξ αλλού ο άγνωστος, κατεβαίνει σ' ένα σταθμό, αφήνοντας να του πέση απ' την τσέπη ένα εισιτήριο του τραίμου, το οποίο παίρνει η Ζερμαίν για τη συλλογή της.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

«Ο μηχανικός περιωρίστηκε να χαμογελάσει, ενώ η κόρη του εξαφάνισε το εισιτήριο μέσα στην τσάντα της.

«Ο κ. Πρυνιέ δεν εναντιωνόταν σ' αυτήν την άθωα μανία της Ζερμαίν, έφ' όσον άλλως τε η κόρη του είχε και κάποια ωφέλεια απ' αυτά, έφ' όσον ήξερε απ' έξω κι' άνακατωτά όλες τις τροχιοδρομικές συγκοινωνίες του Παρισιού και του νομού Σηκουάνα.

Σε λίγο έφτασαν στο Έβρέ. Η Έρνεστίν που ξύπνησε μ' ένα παιγνιδιάρικο τοίμημα της αγαπημένης της Ζερμαίν, πήρε τη μιά θαλίτσα, ενώ ο κ. Πρυνιέ έπαιρνε την άλλη. Κατέβηκαν απ' το τραίνο και άνοιξαν δρόμο μέσα από το πολυσύγχολο πλήθος των επιβατών.

Η Ζερμαίν είχε προηγηθεί. Σε λίγο, ανάμεσα σ' αγοραία άμάξια και τ' αυτοκίνητα, τα παραταγμένα μπροστά στο σταθμό, άναγνώρισε το άγγλικό άμάξι του θείου της Μπορέλ.

Ώρμησε άμέσως προς αυτόν και κρεμάστηκε από την άγκαλιά του.

—Πόσο μεγάλωσε από τον περασμένο χρόνο, μικρούλα μου Ζερμαίν! της είπε ο κ. Μπορέλ με φωνή που έπαλλε από στοργή. Βλέπω πως μοιάζεις όλοένα και πιο πολύ της φτωχής μητέρας σου...

Μιά σκιά μελαγχολίας πέρασε απ' τα μεγάλα μάτια της παιδούλας, μόλις άκουσε αυτά τα λόγια.

Εκείνη τη στιγμή έφτασαν ο κ. Πρυνιέ κ' η Έρνεστίν με τις θαλίτσες. Ο μηχανικός έσφιξε έγκάρδια το χέρι του άδελφού της πεθαμένης συζύγου του. Μετά ένα λεπτό, άφου άνέβηκαν κ' οι τέσσερες στο άγγλικό άμάξι, το άλλο γο ξεκίνησε προς το Μαρεμβάλ, μικρό χωριό των περιχώρων του Έβρέ, όπου θρίσκονταν το κτήμα του Μπορέλ.

Ο θείος της Ζερμαίν, ένας από τους πιο πλούσιους κτηματίες των περιχώρων, κατοικούσε σε μιά άνετη θίλλα, στη μέση ενός κήπου μεγάλου σάν πάρκο.

Όταν έφτασαν εκεί, κατέβηκαν απ' τα άμάξι και μπήκαν μέσα. Όταν ο κ. Πρυνιέ έβγαλε το έπανωφόρι του στον αντίθάλαμο, πήρε από μιά τσέπη του ένα ρεβόλβερ που το άπόθεσε σ' ένα τραπέζάκι.

—Έχεις ωραίο περίστροφο! είπε ο κ. Μπορέλ, έξετάζοντας το όπλο σάν ειδικός.

—Είπε το τελευταίο μοντέλλο των Μπράουνινγκ. Το άγόρασα πρό ήμερών.

—Λένε πολλά καλά γι' αυτή τη μάρκα.

—Και έχουν δίκιο, άπάντησε ο μηχανικός. Σε τριάντα μέτρων άπόστασι, μπορώ να πετύχω μυίγα μ' αυτό το παιγνιδάκι.

—Ω! έκανε ο κ. Μπορέλ, που ήταν κι' ο ίδιος λαμπρός σκοπευτής. Θα ήθελα πολύ να το δω αυτό...

—Όποτε θέλετε...

Βγήκαν απ' το σπίτι κι' έκαναν μερικά δήματα στον κήπο.

—Νά, είπε ο κ. Μπορέλ, δείχνοντας μιά σανίδα έπάνω απ' την οποία θρίσκονταν το φανάρι του σταύλου. Άπέχουμε τριάντα άκριβώς μέτρα απ' αυτή τη σανίδα... Σημαδεύετε την... Μά αν σπάσετε το φανάρι, δεν θάχω πειά την παραμικρά έμπιστοσύνη στο ρεβόλβερ σας.

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ Λ. ΝΤΕ ΣΑΝΤΑΝΑΙ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ

του δπλου.

—Πρέπει, είπε, ν' αγοράσω κι' εγώ ένα τέτοιο νινγκ... Η θίλλα μου είναι άπόμερη και μ' είναι πλο κάτω απ' το μαξιλάρι μου θά κοιμάμουν πλο ταξίδι μου.

—Τίποτε πιο εύκολο!... Θα σάς φέρο ένα στο ταξίδι μου.

—Θά ξαναμιλήσουμε σχετικώς... Τώρα το πιο που έχουμε να κάνουμε είναι να πάμε να φάμε... Η θίλλα ή μαγερίσάς μου, άρχισε κιόλας ν' άνυπομνή.

Ξαναγύρισαν προς την τραπέζια απ' την οποία θρίσκονταν όρεκτικές μυρωδιές έκλεκτων φαγητών.

Καθώς δίσχιζαν τον αντίθάλαμο, ο μηχανικός άπλησε το πιστόλι του σ' ένα τραπέζάκι.

Το δείπνο, που το συνώδευσε έκλεκτο παλτό και ταν έξάριτο. Κατόπιν ήπιαν τον καφέ στην τραπέζια.

Ο θείος της Ζερμαίν, άν και πενηνταεσσάρων φαίνονταν έξήντα με τα λευκά του μαλλιά και με τα καμποιησμένα κορμί του. Ο κ. Λεόν Μπορέλ ήταν πολύ καχεκτικής κράσεως και συγκρατώνταν πάρα τις φροντίδες και τις προφυλάξεις.

—Έτσι, στις έννά ή ώρα, καληνύχτησε τον γαμπρό φίλησε τη Ζερμαίν και ζήτησε την άδεια να άπομνή.

—Θέλε να γράψω μερικές έπιστολές υποθέσεων και έφρονά να μην κοιμάται ποτέ πρό των δέκα...

Πέρασε λοιπόν στο γραφείο του, ενώ η Ζερμαίν νυσταλέα Έρνεστίν άνέβαιναν στο πρώτο πάτωμα, θρίσκονταν τα δωμάτιά τους.

Ο μηχανικός, όταν έμεινε μόνος του, έφρονά στο μυαλό του την έγνοια των υποθέσεων, που τον σχολούσαν, κατέβηκε στον κήπο για να καπνίσει ένα πο.

Ο ούρανός είχε καθαρίσει απ' τα σύννεφα και έφρονά άστρων έλαμπαν σ' αυτόν.

Προχώρησε άργά προς την καγκελλόπορτα της έφρονά και έφριξε μιά άφηρημένη ματιά στον έρημο δρόμο.

Εκείνη τη στιγμή, ένα μικρό φως που έλαμπε πέρα γάλασε και ζύγωσε... Έπειτα από ένα λεπτό, μιά σουκλέττα σταματούσε στην είσοδο.

Ο μοτοσυκλετιστής πού φορούσε τη γαλάζια σιελή τηλεγραφητών, άπλωνε κιόλας το χέρι του για να πηση το κουδοῦνι.

—Περιττόν, του είπε ο μηχανικός Πρυνιέ. Όλος ο σμος κοιμάται στην θίλλα... Τί είναι;

—Ένα τηλεγράφημα για τον κ. Πρυνιέ.

—Έγώ είμαι.

Ο τηλεγραφητής έφρονάσε στον σάκκο του, πήρε το τηλεγράφημα και του το έδωσε...

Ο κ. Πρυνιέ ξαναγύρισε άμέσως στον αντίθάλαμο, ήταν ακόμα φωτισμένος.

Εκεί άνοιξε το τηλεγράφημα και διάβασε τα έφρονά «Είμαι υποχρεωμένος να φύγω για τη Νέα Υόρκη αύριο Ραντεβού άπόψε στις δύο μετά τα μεσάνυχτα, στο «Καρέ Παν» διά όριστικήν συμφωνία».

Ο τραπέζιτης Άρνχάιμ, πολύ γνωστός στο Παρίσι, είχε παρακληθεί έπανειλημμένως από τον μηχανικό Πρυνιέ για να χρηματοδοτήσει το εργοστάσιό του. Μά ως τότε ή διαπραγματεύσεις δεν είχαν καταλήξει άποτέλεσμα.

Γι' αυτό ο μηχανικός ξαφνιάστηκε, άλλά και γάλασε με το τηλεγράφημα αυτό.

—Το μόνο πράγμα που με στενοχωρεί, ψιθύρισε, είμαι υποχρεωμένος να ξαναφύγω άμέσως για τη Νέα Υόρκη θά ξαναγυρίσω αύριο με το πρώτο τραίνο!

Καθώς μιλούσε, είχε φορέσει το έπανωφόρι του και καπέλλο του, μά έξέχασε το ρεβόλβερ του άπάνω στο τραπέζάκι.

ΓΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JULES LEMAITRE

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΟΖΑΕΛ

(Ίστορία γραμμένη για τους καλούς χριστιανούς.)

Ο Χριστός περιτοχισμένος από τους μαθητάς του Πέτρο, Άντρέα, Ίάκωβο, Ίωάννη και Ματθαίο έδίδασκε στην Καπερναούμ. Ψαράδες, χαμάληδες, πουλητές πορτοκαλιών και πουλητές ψαριών, στριμωγνόντουσαν γύρω του για να τον άκούσουν. Και, όταν έτελείανε τη διδασκαλία του, άλλοι άποτραβιόντουσαν κουνώντας το κεφάλι κι' άλλοι ρωτούσαν τους μαθητές του για την πατρίδα του, για την οικογένειά του και για τον τρόπο με τον οποίο ζούσε.

Κάθε τόσο, τα παιδιά που έπαιζαν στις άκρογιαλίες, άνακατευόντουσαν μαζύ με τους μεγάλους και πήγαιναν και κολλούσαν άπάνω στο ρούχο του προφήτη, γοητευμένα από το γλυκό του πρόσωπο κι' από την άρμονία της φωνής του. Τα περισσότερά τους φορούσαν κουρελιασμένα ρούχα κ' ήτανε θρώμικα. Μά ένα από τα δαυτά ήτανε πιο καθαρό και πιο καλοντυμένο. Ήταν ο Οζαέλ, ένα παιδί δέκα χρόνων, γυιός ενός πλούσιου Φαρισαίου έμπόρου που τον έλεγαν Ζοέδ.

Το παιδί, που δεν το επέθλεπε πολύ ή άδιάφορη μητέρα του, έφρονάσε συχνά από το σπίτι και πήγαινε και έπαιζε με τα χαμίνια των δρόμων.

Ακίνητος μέσα στο πολυθρόνο πλήθος των παιδιών, ο Οζαέλ κυττούσε τον Χριστό με θαυμασμό.

Ο Πέτρος θέλησε να διώξη τα παιδιά που νόμιζε πως έναγλούσαν τον δάσκαλό του. Και με τους μπάτσους τ' άπομάκρυνε. Μά ο Οζαέλ έμεινε. Κι' ο Χριστός είπε τότε:

—Πέτρο, δεν κάνεις καλά. Άφήτε τα παιδιά να ρθούν κοντά μου.

—Τόν άκούω τί λέει! είπε ο Οζαέλ στο θυσωμένο άποστολο.

Ο Ίησους έπρόσθεσε τότε:

—Γιατί ή θασιλεία των ούρανών είναι μόνο για κείνους που τους μοιάζουν.

Κι' ο Οζαέλ, άκούγοντας τα λόγια αυτά χωρίς καλά-καλά να τα καταλαβαίνει, ένοιωσε μιά περηφάνεια. Έπιασε τον προφήτη από μιά άκρη του λευκού του ρούχου και δεν τον άφησε πειά.

Κατά το θράδυ ο Χριστός κ' οι μαθητές του μπήκαν στις ψαρόθαρκες κι' άνοιξαν τα πανιά.

Ήθελαν να φτάσουν πριν νυχτώση, σ' έναν όρμο άσφαλισμένο, όπου θά κοιμώντουσαν πλοκά κάτω από τις μεγάλες συκομυριές.

Ενώ έπλεαν, ο Πέτρος ξετρώπως το μικρό Οζαέλ που κοιμώταν πίσω από κάτι σκιοινιά.

Τόν άρπαξε από τ' αὐτί:

—Πάλι έσύ έδώ! του φώναξε. Πώς χώθηκες έδώ μέσα;...

—Μπήκα μέσα στο πλοίο, άπάντησε το παιδί, πίσω από το δάσκαλο, γιατί τόν αγαπά και δε θέλω πειά να τόν άφήσω.

Ο Ίησους άκούγοντας αυτά τα λόγια, ζύγωσε κ' είπε χαμογελώντας:

—Ο Οζαέλ θά γίνη ο πιο μικρός από τους άποστόλους μου.

Ο Πέτρος μουρμούρισε λίγο, μά έπειτα μάλακωσε. Ρώτησε το παιδί ποιοί ήταν οι γονείς του. Το παιδί είπε το όνομα του πατέρα του και ότι κατοικούσε στην Καπερναούμ. Μά είχαν άνοιχτη πειά πολύ για να τόν πάνε πάλι σπίτι του.

Εύτυχώς την άλλη μέρα συνάντησαν στην δ...

χθη έναν πραγματευτή που πήγαινε στην πολιτεία. Τόν παρακάλεσαν να καθησυχάση τους γονείς του Οζαέλ και να τους πη ότι θά τους πήγαιναν πίσω το παιδί τους, μόλις τελείωνε το ταξίδι της διδασκαλίας που έκανε ο Χριστός στις όχθες της λίμνης.

Ο Οζαέλ πέρασε με τους καινούργιους του φίλους δυό όμορφες όδομάδες. Πότε ταξίδευαν στη λίμνη, πότε περπατούσαν στο μάκρος της όχθης, πηγαίνοντας από χωριό σε χωριό, μέσ' από δρόμους γεμάτους συκίες και κινιές.

Κοιμώντουσαν τα μεσημέρια κοντά στις πηγές. Ο άέρας ήταν τόσο έλαφρός και τόσο γλυκός που γινόταν κανείς εύτυχισμένος άναπνέοντάς τον μονάχα. Συναντούσαν τσάμους με τα κοπάδια τους, γυναικές που θαστούσαν στάμους στους όμους, έμπόρους, καμιά Ρωμιά δέσποινα στο φορείο της, γυναικά κανενός μεγάλου υπαλλήλου. Ο Χριστός μιλούσε όπου πήγαιναν και γιάτρνευε τους άρρώστους. Τό πλήθος τόν άκολουθούσε μ' έπευφημίες.

Ο Οζαέλ άρχισε ν' αγαπάη αυτή την άλήτικη, την έρεύθηρη και πολύμορφη ζωή.

Γνώρισε τη Μαρία, τη μητέρα του Χριστού και τη Σαλώμη τη μητέρα του Ίωάννου και του Ίακώβου. Η δυό γυναικές θλέποντάς τον καλό και γλυκό, τόν έφρονάτιζαν μητρικά. Έπλεναν τα ρούχα του, τόν συγύριζαν, του έκαναν χίλια χάδια.

Μιά μέρα, καθώς περνούσαν από μιά μικρή πόλι, ο Οζαέλ, γυρνώντας στους δρόμους, πέρασε μπρός από ένα σπίτι, απ' όπου άκουγόντουσαν θρήνοι και μελωδιές πένθιμες. Μπήκε μέσα για να δει.

Μιά νέα κόρη ήταν νεκρή, ξαπλωμένη άπάνω σ' ένα κρεβάτι. Κοντά στο κρεβάτι ένας άξιωματικός έκλαιγε. Ο Οζαέλ κατάλαθε πως ήταν ο πατέρας της. Του είπε τότε:

—Ξέρω έναν προφήτη που μπορεί να σου ξαναδώσει την κόρη σου.

Η άπελπισία του ανθρώπου ήταν τόσο μεγάλη, ώστε δέχτηκε μ' έλπίδα αυτό που του πρότεινε ο μικρός. Ο Οζαέλ τόν ώδηγησε στο Χριστό. Ο Χριστός πήγε τότε στο σπίτι, έπιασε από το χέρι την πεθαμένη κι' εκείνη σηκώθηκε.

Όταν ή άναστημένη ευχαρίστησε τον Χριστό, ο πατέρας της της είπε:

—Ευχαρίστησε κι' αυτό το παιδί γιατί αυτό με ώδηγησε στον Κύριο.

Η νέα άγκαλιάσε και φίλησε το παιδί. Η συμμετοχή του Οζαέλ σ' αυτό το θαύμα έκανε τους μαθητάς του Χριστού να τόν προσέχουν περισσότερο. Και ο Πέτρος, που τόν άγαπούσε όλοένα πιο πολύ, του έφτιαξε και του χάρισε ένα μικρό καραβάκι, που ταξίδευε στο νερό περιφωμά.

Όταν ο Χριστός κ' οι σύντροφοί του τελείωσαν το ταξίδι τους, ο Πέτρος ώδηγησε τόν μικρό Οζαέλ στο σπίτι του πατέρα του Ζοέδ.

Οι γονείς του το μάλλωσαν πολύ γι' αυτό που έκανε. Την άλλη μέρα ο πατέρας του τόν έπληρε με το καλό.

Δεν ντρέπεσαι, του είπε, να γυρίζεις στους δρόμους με άλητες και παληανθρώπους;

Ο Οζαέλ που δεν ντρέποταν διόλου για τους φίλους του, του άπάντησε:

—Ίσα-Ίσα που είναι άνθρωποι πολύ καλοί και...

δεν στενοχωριέμαι ποτέ μαζί τους' ξέρουν και το θαύσιμο του Θεού...
—Το θαύσιμο του Θεού! τί είχε αυτό πάλι; ρώτησε ο πατέρας.
—Είπε όταν κάνουμε το καλό και όλοι οι άνθρωποι είναι καλοί.

Μιά μέρα που ο 'Οζαέλ θρικόταν μόνος στο σπίτι, έμπασε ένα σωρό ζητιάνους στην αυλή κι' αμέσως πήγε και πήρε από την κάμαρη της μητέρας του όλα τα κοσμημάτα της και τους τα μοίρασε. 'Εκείνη τη στιγμή γύρισε κι' η μητέρα του, που μόλις τον είδε τί κάνει, έβαλε τις φωνές.
—Δεν ξέρεις, μητέρα, της είπε σοβαρά ο 'Οζαέλ, ότι ο Κύριος διδάσκει να δίνουμε όλα τ' αγαθά μας στους φτωχούς;...

Οι ζητιάνοι φαινόταν να επιδοκίμαζαν αυτή τη διδασκαλία και με δυσκολία τους πήραν πίσω τα κοσμημάτα...

Μια άλλη μέρα ο Ζοεδ είδε μέσ' στον κήπο τον 'Οζαέλ, που έπαιζε με τους φίλους του. Στάθηκε και τους κτύπαζε. Δυο απ' τα παιδιά έφεραν ένα τρίτο μέσ' στα χέρια τους και το απόθεσαν μπρός στον 'Οζαέλ λέγοντας: «Είπε παραλυτί' κό!» Ο 'Οζαέλ άπλωσε τα χέρια του πάνω απ' το πρόσωπό του και είπε σοβαρά: «Σήκω!»

Και το παραλυτικό παιδί άρχισε αμέσως να χοροπηδάει.

—Τί κάνει εκεί; φώναξε τότε ο πατέρας του.

—Τίποτε, απάντησε ο 'Οζαέλ. Παίζουμε.

Την άλλη μέρα, ο 'Οζαέλ είπε πως στενοχωριότανε και πως θα πέθαινε χωρίς άλλο αν δεν τον άφησαν να γυρίσει στον δάσκαλό του.

—Θέλεις να μάς αφήσεις πάλι; του είπε ο πατέρας του.

—Ο δάσκαλος λέει, απάντησε το παιδί, ότι ο άνθρωπος πρέπει ν' αφήνει τον πατέρα του και τη μητέρα του και να τον ακολουθή.

—Δε μάς αγαπάς λοιπόν; στέναξε η μητέρα του.

—Σας αγαπώ, απάντησε το παιδί με φουσκωμένη την καρδιά, μ' αγαπώ πιο πολύ τον Ραββί.

Αυτή τη φορά ο μικρός 'Οζαέλ τις έφαγε.

Ο πατέρας του ύστερα απ' αυτά άρχισε να σκέφτεται: «Το παιδί μου τρελλάθηκε. Αυτός ο 'Ιησούς του δηλητηρίασε το μυαλό. Πρέπει να τον βρω και να εξηγηθώ μαζί του».

Πληροφορήθηκε ότι ο 'Ιησούς θρικόταν στην 'Ιερουσαλήμ.

Πήγε και τον βρήκε και φαίνεται ότι ή εξήγησι που του έδωσε, ήταν πολύ σοβαρή, γιατί όταν γύρισε είχε γίνει χριστιανός. 'Επειτα έκανε και τη γυναίκα του και όλοι τους, πατέρα, μητέρα και παιδί, άρχισαν να εφαρμόζουν τη διδασκαλία του Χριστού.

Και όταν πέθαναν έγιναν πολύ μεγάλοι άγιοι.

ΖΟΥΛΑ ΛΕΜΑΙΤΡ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΚΟΠΛΙΜΑΝ ΤΟΥ ΝΤ' ΑΝΖΕ

Ο διάσημος Γάλλος γλύπτης Νταβίντ ντ' Ανζέ, κρατούσε κάποτε επί πολλήν ώρα στα χέρια του, το μικροκαμωμένο χεράκι της κυρίας Ρεκαμιέ, με την οποία κουβέντιαζε. Όταν η κυρία Ρεκαμιέ θέλησε να φύγει, καθώς έκανε να τραθήξει το χέρι της απ' το χέρι του γλύπτου, ο Νταβίντ χαμογελώντας της είπε:

—'Ιδού το μεγαλύτερο άριστούργημα που θύγηκεν απ' τα χέρια μου.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΕΥΝΟΪΚΗ ΚΑΤΑΓΙΓΙΑ

Καταριώμουν την θροχή που έκανε ν' άνηχ' η μου και μ' έμπόδιζε να κοιμηθώ. Καταριώμουν την θροχή που έρημαζε τον κήπο μου...

Όμως ήρθες, γλυκειά άγαπημένη μου, κι' εύρησες την θροχή, γιατί αναγκάστηκες να θγάλης το βουρτσό σου φουστάνι κι' ευχαρίστησα τον άνεμο γιατί έδωσε λάμπα μου!...

ΑΝΘΟΣ ΡΟΔΑΚΙΝΙΑΣ

Έκοψα ένα ρόδινο άνθος ροδακινιάς, και το έπλεξα στην άγαπημένη μου, που το στόμα της είχε κόκκινο το άνθος αυτό.

Επήρα από τη φωνήά του ένα χελιδόνι, ένα χελιδόνι μαύρο φτερά και το έπρόσφερα στην άγαπημένη μου, φρούδια της οποίας μοιάζουν με τα φτερά του χελιδονιού.

Την άλλη μέρα, το άνθος της ροδακινιάς ήταν μαραμένο, και το χελιδόνι είχε φύγει απ' το παράθυρο που θλάπει προς το Γαλάζιο θάλασσο.

Αλλά το στόμα της άγαπημένης μου εξακολουθούσε να είναι κόκκινο και τα μαύρα της φρούδια δεν έπαταξε.

Το πλοίο μας γλυστρά στον λήνιο ποταμό. Πέρα από τα βόλια που βρίσκεται κατά μήκος όχθης, κυττάζω τα γαλάζια και τα άσπρα σύννεφα.

Η φίλη μου κοιμάται με τη της χέρι αφήμένο στο νερό. Μεταλούδα ακούμπησε στον άνω σάλεψε τα φτερά της και έπεταξε. Ωρα πολλή την περνούσα με το βλέμμα. Έπαιρνε προς τα θούνα του Τσάγκ-Χάν, ήταν τάχα πεταλούδα ή τ' άλλο που έδωλε η φίλη μου;

ΕΥΤΥΧΙΑ

Είμαι γέρος. Τίποτε δεν μ' έφ'ερε πειά. Άλλωστε δεν είμαι πολύ έξυπνος και η ιδέα μου πήγαν ποτέ μακρύτερα απ' τα ματά μου. Δεν γνωρίζω ποια είναι το δάσος, όπου πήγαινα συχνά.

Τα γαλάζια δάχτυλα του φεγγαριού χαϊδεύουν την λύσσουν την ζώνη μου.

Με ρωτάτε ποιά είναι η υπέρτατη ευτυχία έδω; Είπε το ν' άκούη κανείς το τραγούδι ενός μικρού κοριτσιού το οποίο απομακρύνεται, αφού μάς ρώτησε τον δάσκαλο.

ΤΟ ΚΙΟΣΚΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ

Αφού ο χειμώνας πάγωσε τους χειμάρρους και φύλλα απ' τις κανελιές του κήπου, αφού δεν θα έβρην με πριν περάσει πολλός καιρός, τους κορυβαλάς τις λουδες και τις παπαρούνες, πάμε στο κίосκι των μεταξωτών λουλούδια και πουλιά.

Για ν' άκούσης να κελαιδοούν οι κορυβαλάς, θα σου γουδήσω το τραγούδι σου τ' άγαπημένο, και δεν θέλω να κλείσης τα μάτια σου για να νομίσες ότι έβλεπα σε μιά όχθη του Τσάγκ-Χάν, την τρίτη μέρα του φεγγαριού. Ίσως αποκοιμηθής... Τότε θα σου δώσω τόσο έσφρά, ώστε θα νομίσες ότι σου χαϊδεύουν τα γούλα με τα φτερά των πεταλούδων.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η Σελήνη και η Γυναίκα

Η ΜΟΔΑ

Λέγεται πως γι' αυτό το φθινόπωρο η μοδίστρες σχεδιάζουν να φέρουν σημαντική αλλαγή στη μόδα των καπέλλων και λέγεται επίσης, πως και οι κομμωταί, επηρεασμένοι από αυτήν την τάση ετοιμάζονται να προκαλέσουν αληθινή επανάσταση στο κτένισμα των γυναικών.

Αφού φορέσαμε καπέλλα πλακωτά σαν πήττες, βλέπουμε τώρα τις τόν να παίρνουν φόρα προς το ύψος προς θλάσθιν του πλάτους των έτσι ώστε να μακραίνουν και να λεπταίνουν ακόμη περισσότερο τη γραμμή της σιλουέτας. Έτσι λοιπόν βλέπουμε πολλές τόν από καστόρι θελωτέ, με τεπέ ψηλόν και ντραπαρισμένον και έλαφρά ρελεθ από το ένα πλάι, καθώς επίσης και καπέλλα σε σχήματα κασκέτου, από θελωδο μελιτζανί, μπορντώ, λιλά, υπέξ που δίνουν ένα ύψος έντελως άσυνήθιστο στα σοβάρα και άλλα σπόρ φορέματα του φθινοπώρου.

Άλλοι η μόδα μάς παρουσιάζει μοντέλλα ακόμη πιο επαναστατικά που μάς θυμίζουν τις καπελλίνες άμπίρ. Τα καπέλλα αυτά φοριούνται έντελως πίσω στον κότσο, έχουν το μπόρ κομμένο στο σέβρο και έμπρός φαρδύ και στρογγυλό σαν τα κεραμίδια των κασέτων και... δεμένα κάτω από το σαγώνι με πλατειές κορδέλλες.

Ένα τέτοιον είδους καπέλλο είναι από θελωδο μαύρο με κορδέλλα φυσιτική που περιβάλλει τον τεπέ και ύστερα περνάει από κάτω και δένει σ' ένα μικρό φιόγκο στο σαγώνι δίπλα στο αυτί. Το μπόρ πίσω είναι έντελως κομμένο και αφήνει τα μαλλιά να διακρίνονται έλεύθερα. Ένα άλλο καπέλλο, από μαύρο θελωδο επίσης είναι ακόμη πιο πρωτότυπο: Έχει έμπρός μόνον ένα μπόρ πολύ πλατύ και μακρύ και δένει κάτω από το σαγώνι με μιά άπλη θελωδο κορδέλλα.

Εννοείται ότι τα καπέλλα αυτά πολύ λίγο θα φορεθούν και η μόδα τους έλάχιστα θα κρατήση. Η γενικές τάσεις της μόδας είναι ότι τα καπέλλα μάς παρουσιάζονται, κατά κανόνα, πιο γυναικεία, και ως προς το σχέδιο και ίδιως ως προς τα υλικά και τις γαρνιτούρες τους. Κάθε καπέλλο έχει μεγαλειότητα έλευθερία να έπιδειξη την έφευρετική κόητά της και το άτομικό της γούστο και κάθε γυναίκα μπορεί εύκολότερα να βρή το καπέλλο που ταιριάζει στον τύπο της.

Έτσι το θελωδο κατακτά όλο και περισσότερο έδαφος και φοριέται όχι μόνον το άπόγευμα, αλλά και το πρωί. Το μαύρο χρώμα κυριαρχεί, όπως πάντα, αλλά πολύ θα φορεθί και το πράσινο και το γκρενά και οι συνδυασμοί δύο ή περισσότερων χρωμάτων. Φυσικά, περισσότερο κολακεύει το μαύρο θελωδο που σε σχήμα τόν, τουρμπανιού ή καπέλλου σε οποιοδήποτε σχέδιο θα φορεθί απ' όλες τις κομψές κυρίες.

Η γραμμή των καπέλλων τείνει στο ξεσκέπασμα του ενός προφίλ και στο έλαφρό σκίασμα του άλλου. Οι τεπέδες όμως είναι όλοι ανεξαιρέτως ψηλοί. Και αυτό θέβαινα κολακεύει τις γυναίκες που έχουν μάλλον μικρό ανάστημα και με την νέα μόδα θα φαίνονται ψηλότερες. Η άλλες, άς μην άπελπιζώνται. Μιά καλή καπέλλο γνωρίζει την τέχνη να κάνη τόν τεπέ μόνον φαινομενικώς ψηλόν.

Όσο για τα χτενίσματα, θρήνος και κοπετός! Η μόδα, λέει, σκοπεύει να καταργήση τις μπουκλίσες και τα ρουλώ για τα οποία τόσο καμαρώνουμε και τόσο ώρα χάνουμε

μπρός στον καθρέφτη μας και στο κουρείο, και να εισαγάγη χτενίσματα πολύ απλούστερα και κλασσικότερα. Λέγεται ότι σ' αυτό το σημείο, την μόδα την έπηρεασε πολύ η πρώην κυρία Σίμσον και νύν δούκισσα του Ουίνδσορ με την χωρίστρα της στη μέση και τα δυο ίσια μπαντώ της. Και να μιν όλες έχουν κλασσικά χαρακτηριστικά θά κερδίουν από αυτή τη μόδα. Άλλά ή άλλες;

Όστόσο μην άνησυχείτε υπερβολικά, κυρίες μου. Μη ξεχνάτε πως στην άρχή κάθε έποχής δημιουργούνται διάφορα ρεύματα, που δεν κατορθώνουν πάντα να επικρατήσουν.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Γυρίσατε πίσω στο σπίτι σας, αγαπητές μου άναγνώστριες, ξαναβρήκατε το συνηθισμένο σας περιβάλλον, άρχίσατε τις θόλτες σας στα μαγαζιά και την προετοιμασία σας για τη χειμερινή μόδα.

Καθώς όμως κυττάζεσθε στον καθρέφτη, βλέπετε με φρίκη πως η καλοκαιρινή σας σιλουέττα δεν συμβιβάζεται με τη χειμερινή μόδα, πως είναι άδύνατον να φορέσετε τις στενές φούστες, τις κοντές μέσες, τα έφαρμυστά κοραζ που μάς παρουσιάζουν τα φηγουρίνα. Υποβάλλετε λοιπόν εύθους τον έαυτό σας σε άυστηρά δίαιτα.

Πρέπει όμως να ξέρετε πως αυτό μπορεί να έχη καταστροφικές συνέπειες, όχι μόνον στην υγεία σας, αλλά και στην καλλονή σας. Γιατί το δέρμα, παρ' όλη την έλαστικότητα του, δεν μπορεί να άντεπεξέλθη σ' ένα ξαφνικό άδυνάτισμα. Χαλαρώνει, πέφτει και ζαρώνει και ός κανει να φαίνεσθε πρόωρα γηρασμένες. Άνακτήστε λοιπόν την κομψότητα των γραμμών σας, αλλά με μέτρο.

Συγχρόνως έχετε υπ' όψιν σας ότι τα μαλλιά σε χρώμα πλατινάς δεν είναι πειά καθόλου στη μόδα και ότι έφετος τα αφήνουν άρκετά μακρύτερα. Περισσότερο της μόδας είναι τα μαλλιά που έχουν χρυσωπές άναυγείες και αυτό είναι εύκολώτατο να το πετύχετε και μόνη σας, περνώντας έλαφρότατα ένα σαμπιακάκι θρεγμένο με όξυγενέ πάνω από την έπιφάνεια των μαλλιών σας. Αφήστε επίσης τα φρούδια σας να ξαναφυτρώσουν. Αν εξακολουθήτε να έπιμένετε στα φρούδια ή λά Μάρλεν Νήττριγ ή ή λά Μεφιστόφελ, θα φαίνεσθε λίγο έντελως ντεμοντέ και μιά κομψή γυναίκα προτρέπει πάντοτε της μόδας.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΓΥΑΛΙΖΟΥΝ Τ ΑΣΗΜΙΚΑ

Έρθε ο καιρός που θα ντύσετε πάλι το σπίτι σας και θα όγάλετε τα έσχημά σας έξω. Τ' έσχημά όμως για να κάνουν φιγούρα πρέπει να είναι πρωτίστως καλογυαλισμένα. Για να το πετύχετε ίδιού μιά μέθοδος:

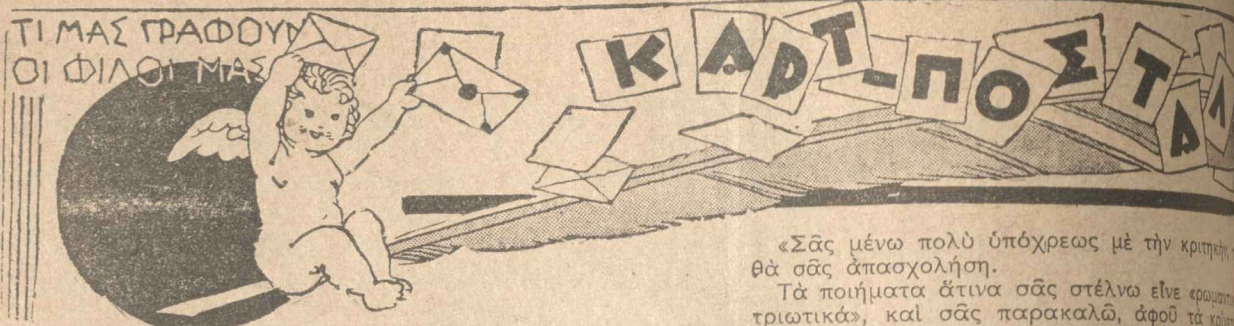
Βάλτε σε μιά μικρή λεκάνη μισό δοκά οινόπνευμα. Βάλτε μέσα τ' έσχημά και άσκινηστε τα λίγην ώρα. Αν το άντικείμενο είναι πολύ μεγάλο, τρίψτε το με θούρτσά θουτηγμένη στο οινόπνευμα. Κατόπιν θουτήστε τ' έσχημά σε μιά άλλη λεκάνη γεμάτη με παγεία σαπουνάδα, άρκετά έσση. Ξεπλύνετε τα με νερό ζεστό επίσης, αφήστε τα να στεγνώσουν και τρίψτε τα με μιά πανέλλα. Αν έπαναλαμβάνετε το καθάρισμα αυτό κάθε μήνα, τα έσχημά σας δεν θα μαυρίσουν ποτέ.

Η ΛΑΝΙ ΛΙΑΝΑ

Μοντέρνο χτένισμα για νεαρές δεσποινίδες. Το μπόρ σκιάζει μιά τούφα από μπούκλες και λίγες έλαφρές μπούκλες σχηματίζονται πίσω από τ' αυτιά.

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ
ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δραχμές 4. «Η αθώα» τους υπερτιμήσεις του παρά των «Υποτακτοειδών» απαγορεύεται.

«Η υπό των άγνωστών μας αποστελλομένη συνεργασία και μη συνδεόμενη υπό δικαιώματος κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται υπό θψιν»

Γ. ΚΑΦΤΑΝΤΖΗΝ, Σέρρας. — Τα ποιήματά σας «Δειλινό Τραγούδι» και «Πεταλούδα» όχι επιτυχή. «Ατεχνα, χωρίς πνοήν ποιήσεως, ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ. — Ως σάς έγγραψαμεν οι στίχοι σας όχι καλοί. «Ι» δού και το έτερον ποιήμα σας:

ΠΟΣΟ ΓΕΛΑΣΤΗΚΑ !

Έφυγες πλέον μακριά στα ξένα
μοναδική μου έλπίδα,
και άχ τίποτα δεν είπες σέ μένος
φεύγοντας για άλλη πατρίδα.

Ξέχασες πού το θράδυ εκείνο το θείο
κάτω σ' ένα άκρογιάλι
όρκηθήκαμε άγαπη αιώνια κ' οι δυο
καί ποτέ να μη χωρισθούμε πάλι.

Ποτέ δε θά ξεχάσω την άθωα σου ψυχή
τά όλόξανθα μαλλιά σου
την άγγελική σου την μορφή
και την αιώνια χαρά σου.

Πόσο γελάστηκα κ' έπεσα σ' αυτό το ρέμα
Και πίστεψα τά ψεύτικα σου λόγια, αλήθεια,
Πού δεν ήσανται παρά ένα ψέμα
Και ίσως και συνήθεια.

Και τώρα άκούστε την καλή συμβουλή μας: Μη γράφετε στίχους. Δεν έχετε ταλέντο. Άν σάς άρέσει ή ποιησις διαβάξτε τα ποιήματα των ποιητών μας, των καλών ποιητών μας φυσικά.

Α. ΠΑΠΑΝΔΡΙΑΝΟΝ, Ένταθα. — Πρέπει να έσωκλείετε στον φάκελλο δικαίωμα κρίσεως. Τα ποιήματά σας όχι απόλυτως καλά. Κάπως συμπαθέστερο το «Στο ίδιο Μέρος Πάλι». Μά θέλει διόρθωμα, θέλει δούλεμα πολύ για να γίνη τέλειο ποιήμα.

Σ. Ξ. — Μας γράφετε — και τί δεν μας γράφετε ! — σχολιάζοντας και επεξηγώντας το ποιήμα σας. Μά τί χρειάζονται όλες αυτές ή διασαφήσεις ; Όταν ένα ποιήμα είνε καλό δεν έχει ανάγκη σχολίων. Κι' όταν είνε κακό δεν τό σώζουν τά σχόλια και ή επεξηγήσεις. Το ποιήμα σας «Εφιαλτική Λύτρωση», δεν είνε φυσικά κακό, δεν είνε κοινό, δεν στερείται «ποιός τινός ποιήσεως». Μά θέλει «χτήνισμα», όπως λένε οι ποιητά σήμερα. Θέλει ξανακύτταγμα, διάσπασμα προσειχτικό και προσειχτική διορθώσι. Άκούστε την συμβουλή που σάς δίνουμε και διορθώστε το. Έτσι όπως είνε, χάνει πολύ, καταντά κάπως έξωφρενικό σέ μερικά του σημεία. Μη σάς παρασύρουν πρωτίτως ή περί υπερ-ρεαλισμού παλάφρες των νέων ποετάρων μες Κουκιά τρώνε και κουκιά μαρτυράνε, ως λέγει ο λαός. «Η ποιησις, όταν άρχισή να γίνεται επί τη βάσει καλοτυπιών, χάνει πολύ. Αυτό είχαμε να σάς πούμε έν παση συντομία και ελικρινεία.

Σ. Α. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ, Πειραιά. — Πιθανώς να υπήρξατε συνεργάτης του «Αθλητισμού», ως μας γράφετε. Αυτό δεν μας έμπνίδει ωστόσο να σάς είπομε την αλήθεια: Οι στίχοι σας όχι καλοί. Εύρισκε σ'ε και σείς μακράν της ποιήσεως. Πολύ μακράν μάλιστα.
ΑΓ. ΞΥΔΙΑΝ, Κοκκινιά. — Μας γράφετε:

«Σας μένω πολύ υπόχρεως με την κριτική θά σάς άπασχολήση.

Τα ποιήματά άτίνα σάς στέλνω είνε «ρωμαντικά», και σάς παρακαλώ, άφού τά κρίνετε σχετικώς εις την στήλην των άπαιτήσεων, ποίοι στίχοι ήσαν καλοί και ποίοι άσχημοι.

Με λύπην μας σάς άπαντάμε, ότι τά ποιήματά σας καί τά πατριωτικά δεν είνε επιτυχή. Κάθε άλλο μέτρο έρωμα ντι κ' ν:

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΦΥΓΗ ΘΕΕ ΜΟΥ !

Είμαστε κ' οι δυο μικρά παιδάκια
με άθωα και παιδικά ματάκια
και με άπλωμένη τη χαρά
όπως είνε όλα τά μικρά

Παίξαμε σάν καλά άδελφία
με όρεξι και όλο κέφια
συμπαθητά εις τό σχολείο
και νέοι στο παιδαγωγείο.

Σιγά-σιγά ή φίλια ή άδελφική
γίνηκε έρωσ σάν εικών ζωντανή
και συγχρόνως ποιητική
και λιγάκι ρωμαντική.

Μά δεν κράτησε πολύ και αυτή
όπως όλες αι εικόνες εύτυχισμένες
ποτιζοντας με φλόγα δυνατή
κάθε δυστυχή που τις έχει περασμένες.

Έφυγε γιατί την καλούσε τό καθήκον
έφυγε από ένα πεπρωμένο
με καρδιά και κεφάλι πονεμένο
έφυγε τώρα απ' τον δικόν μου αή.

Γιατί, Θεέ μου, γιατί να φύγη
σέ ποιο μέρος θά καταφύγη
σέ ποιά μέρι θά περάση
άχ! πολύ γρήγορα θά γεράση !

Και να και ένα πατριωτικόν.

Η ΔΟΞΑ ΤΩΝ ΤΡΙΑΚΟΣΙΩΝ ΣΠΑΡΤΙΑΤΩΝ

Βλέπω τριακόσια παλληκάρια
με τά αίχμηρά των κοντάρια
να μερουν σάν λύκοι, σάν λεωνταριά
πού όταν δεν έχουν όπλα πετούν λά.

Βλέπω τά κορμιά των Περγάνων
άφράτα, όμοια σάν γυναικών
να πέφτουν ένας πάνω τ' άλλον
μπρός την όρμη του Σπαρτιάτου.

Συνεχώς σκοτώνουν νικάνε
και τό Περγάνη έμποδάνε
στη χώρα του Όλύμπου να μπει
με πάσα θυσία και έπιμονή.

Όλοι νικούν, μά προδοσία
έπνιξε τη γεναία θυσία
όλοι πέφτουν στη μόχη ήρωικά
σάν θλαστιάρια Σπαρτιατικά.

Υμνούμενοι αιώνια
και πανταχού παγκόσμια
για τη θαρρητή καρδιά
και την ώραία λεβεντιά.

Θέλετε τώρα την συμβουλή μας; Σταματήστε να γράφετε

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ
ΦΑΙΝΕΣΘΕ το 1/2
ΤΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΣΑΣ
ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΕΥΚΛΩΣ ΤΡΟΠΟΣ

ΜΟΛΙΣ ΠΕΡΑΣΟΥΝ ΤΑ 30, ΤΑ 99 οιο ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΧΟΥΝ ΔΕΡΜΑ ΑΤΡΟΦΙΚΟΝ - ΗΜΙΘΑΝΕΣ Ρυτίδες, μαραμένο χρώμα, μύς του προσώπου πεσμένοι είναι άσφαλή σημεία.

Ο καθηγητής Stejskal του Παρισιού της Βιέννης άνακαλύπτει νέαν μέθοδον για να χρώμα και δέρμα σάν κορίτσιου.

Αυτή ή νέα τροφή δια τό δέρμα περιέχει Βιοσελ έξαχθέν από πολύ νέα ζώα. Είναι τό ζωτικόν στοιχείον των υποδοριών κυττάρων.

Είς την Κρέμα, Τοκαλόν χρώματος ρός περιέχεται τώρα Βιοσελ. Θά ζωογονήση και ανανεώση τό δέρμα σας κατά θαυμαστόν τρόπον εις υλαμόνον νύκτα

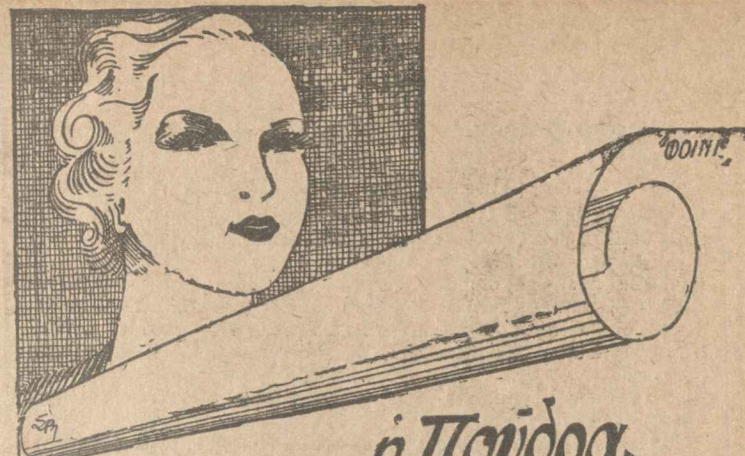

Μαρία, θά μπορούσα να σάς θαυμάζω αδιάκοπα. Γιατί δεν μου άπαντάς «να!» εις την χθεσινήν μου έρώτησιν, και τότε σέ ένα μήνα θά είμαστε παντρεμένοι.

PALMODONT

Η βασίλισσα της Όδοντόκρεμας
Πωλείται εις όλα τά φαρμακεία

Γεν. Αντιπρόσωπος
ΣΠΥΡΟΣ Γ. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
Λυκούργου 10, Αθήναι — Τηλ. 24-296

ή Πούδρα
που μεία χειροί ξεοδε κοιακύνει
πραγματικώς την εμφάνισίν σας ;

Δέν δύνασθε να είσθε σεοαία περί αυτού πριν δοκιμάσετε τη νέα Πούδρα

GEORGE

που είναι λεπτή σάν άχνός λουλουδιού. Μεταξύ των 10 χρωματισμών που σάς παρουσιάζει θά βρήτε τον κατάλληλο που θ' άναδείξη καλλίτερα τη φυσική σας εμφάνισιν.

Ευκό, Naturél, Ρασέλ 1, Ρασέλ 2, Όκρ, Όκρ ροζέ, Ρός, Μπρύν, Όράνζ, Βραδυνή.
Η ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ ΒΑΝΙΣΙΓΚ ΚΡΗΜ GEORGE συνιστάται ιδιαιτέρως ως δάσις δια την πούδρα σας. Υποβοηθεί τό καλό στρώσιμο και χαρίζει στο πρόσωπό σας τό τόσο επιθυμητό μάτ. Προφυλάσσει την έπίδερμίδα από τās καιρικάς μεταβολάς. Δοκιμαστικά σωληνάρια κρέμας μετά της σχετικής διβλιογραφίας και οι 10 χρωματισμοί πούδρας ταχυδρομούνται τω άποστέλλοντι δρχ. 6 εις γραμματόσημα.

Τιμή πούδρας μεγάλο κουτί δρχ. 50, τό μικρό 25 Βάνισιγκ Κρήμ δάσο δρχ. 50, σωληνάριο δρχ. 25 ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ, ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 8 - ΤΗΛ. 20-918

ΖΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΛΕΤΤΑΣ ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΝ Δι' όλα τά γούστα, δι' όλα τά σπόρτ.

Χωρίς ΜΠΑΝΕΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλα του ΟΤΙΣ Ο ΜΠΑΡΡΕ των Παρισίων, ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΤΗΣ και προσωπικόν άρτιον εις την διάθεσίν σας εις τό ιδιαιτέρον τμήμα του

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΩΣΕΙΣ και ΦΑΒΕΤΙΔΑΙ: ΚΑΛΤΣΕΣ έλαστικές νέας παραλαβής έντελώς αδιάβροτες και επίδεσμοι έλαστικοί Ideal Velpeau κλπ.

Θέλετε να έχετε έπιτυχίαν;

— Άλλάζετε συχνά τους χρωματισμούς των φορεμάτων Σας με τās Γερμανικές σφάς «ARTI» και θά φαίνονται πάντα καινούργια και υοδέρνα.

ΙΩΑΝΝΑ ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΟΔΙΣΤΑ

Οδός Ιωαννίνων 10

ΑΝΩ ΛΩΝΙΑ ΚΗΦΙΣΙΑ

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΕΝΟΣ «ΑΣΤΕΡΟΣ»

(Συνέχεια από τη σελίδα 20)

Μόλις όμως η Σίσου εκάθισε στην τιμητική θέση της, έδε άμέσως απέναντί της την παλιά κι' αλησμόνητη αντί-ζηλό της, την Μπέμπυ Στέφενς!

Δέν απέδειξε ωστόσο τίποτε και της φέρθηκε μάλιστα με μεγάλη εγκαρδιότητα, έτσι ώστε να δλοι από τ'α τραπέ-ζια, η Σίσου την παρέσυρε σε μία γωνιά κι' εκεί την ρώ-τησε:

—Μήπως γνωρίσατε κανένα ζωγράφο που τον λένε Ρό-τζερ Χάρρισον;

—«Θεντέττα», χωρίς διόλου να διστάση, της απάντησε:

—Μάλιστα, τον γνώρισα εδώ και έναμιση χρόνο, αν-δέν κάνω λάθος, στο Μάϊαμι. Μου είχε ζητήσει την άδεια να φτιάξη το πορτραίτο μου κι' είχαμε συμφωνήσει για τις πόζες, όταν ξαφνικά έμαθα ότι είχε γίνει ήρωας κά-ποιου σκανδάλου... Ο ζωγράφος αυτός είχε πάρει κρυφά από το σαλόνι μου μία φωτογραφία μου, που ήθελα να την στείλω στον αδελφό μου τον Ρότζερ. Είχα γράψει μάλιστα και μία τρυφερή αφιέρωση, γιατί ο αδελφός μου είχε καλ-λιτέχνης και τον θαυμάζω για το ταλέντο του.

—Ο Χάρρισον λοιπόν πήρε αυτή τη φωτογραφία μου, για να έμμεταλλευθή φάνηται τη σύμπτωση του ίδιου ονόματος και να κάνει τους άλλους να πιστέψουν ότι ήμουν έρωτευ-μένη μαζί του.

—Μά εγώ δεν είμαι καμιά έλαφρόμυαλη και δεν έρωτευ-ομαι τον πρώτο τυχόντα. Άλλως τε ο ζωγράφος αυτός μου ήταν τελείως αδιάφορος!

—Η Σίσου δεν της απάντησε, μά ένοιωσε δυο θερμά δά-κρυα να κυλούν στο πρόσωπό της. Μιά απερίγραπτη θλίψη κυριέψε την καρδιά της. Τι κρίμα! Τον Ρότζερ; Ναι, τον είχε αγαπήσει μ' όλη την δύναμη της ψυχής της και θά του ήταν μία πιστή και τελείως άφωτισμένη σύζυγος.

—Η Σίσου αναστέναξε χωρίς ν' απαντήσει, χωρίς πρό πάν-των να φανερώση στη Μπέμπυ Στέφενς την αιτία της τα-ραχής της. Κι' έπειτα, βλέποντας στο θάθος της αιθούσης τον άνδρα της, που έρχόταν προς το μέρος της, χαϊδεύον-τας το γενάκι του, σηκώθηκε άμέσως και προχώρησε να τον συναντήσει, προσπαθώντας να χαμογελάση.

Μιά φωτογραφία... κι' όλη η ζωή της είχε αλλάξει!

Β. ΚΡΑΥΣΛΕΡ

ΜΠΕΤΥ ΝΤΑΙΒΙΣ, Η ΠΡΩΤΗ «ΒΕΝΤΕΤΤΑ» ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 25)

θόλου το ενδιαφέρον, οι κινηματογραφιστάι άρχισαν να δυ-σανασχετούν και η Μπέτυ Νταίβις θά διώνονταν από το Χόλλυγουντ αν ο ήθοποιός Τζώρτζ Άρλις δεν δήλωνε στους διευθυντάς του, για ένα έργο:

—Δέν δέχομαι να παίξω σ' αυτό αν δεν έχω πρωταγωνί-στρια την Μπέτυ Νταίβις.

—Μά τρελλαθήκατε; του φώναξαν. Αυτή είνε μία άπο-τυχημένη.

—Κάνετε μεγάλο λάθος, τους είπε. Για να σάς αποδεί-ξω πόσο της έχω έμπιστοσύνη, σε περίπτωση άποτυχίας, θά πληρώσω εγώ όλα τα έξοδα που κάνετε για το έργο.

Κι' έτσι η Μπέτυ Νταίβις έγινε πρωταγωνίστρια. Η έπιτυχία της θέβαια ήταν θριαμβευτική. Μέσα σε λί-γον καιρό κατόπιν έπαιξε μ' όλους τους διασημούς «αστέ-ρες» μεταξύ δέ αυτών και με τον Πώλ Μιουνί, τον πιο δύ-σκολο και τον πιο γκρινιαρή ήθοποιό του Χόλλυγουντ!

—Εκείνη ακριβώς την εποχή ο έρωας ήρθε να ζυπήνη την καρδιά της Μπέτυ Νταίβις. Η γοητευτική ήθοποιός αγα-πήσε έναν παιδικό φίλο της τον Χάρμαν Νέλσον, τον ό-ποιον και παντρεύτηκε. Μά έπειτα από λίγον καιρό έχώ-ρισαν. Ο Νέλσον δεν ήθελε να είνε στο Χόλλυγουντ «ό-κ. Νταίβις». Ηθελε να έχη την προσωπικότητά του. Η Μπέτυ Νταίβις πάλιν, ενώ τον αγαπούσε δεν δέχθηκε να θυσιάση στον έρωτα τα καλλιτεχνικά όνειρά της. Έσπευ-σε μάλιστα να τον ξεγάση κι' έγινε φίλη ενός γκάγκστερ. Κατόπιν έρωτεύθηκε ένα δημοσιογράφο κι' ύστερα ήρθε η σειρά του Ουίλλιαμ Πόγουελ...

—Από τότε η Μπέτυ Νταίβις άρχισε μία λαμπρή καριέ-ρα κι' έγινε η πρώτη «Βεντέττα» της όθνης κι' η γυναίκα με τις περισσότερες αίσθηματικές η ριπέτειες.

ΜΑΡΣΕΛ ΛΑΠΙΕΡ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΤΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 8)

μα. Πάμε έξω!

Βγήκαν στην αλή. Έκει ο Βάρβολφ διάταξε:

—Γυναίκες, θυγάτε κι' η δυο σας τ'ο σεντόνι από τ'ο φι-κικό κρεβάτι κι' απλώστε το κάτω, ανάμεσα στις δυο μας. Έγώ με τον Σιθάρ θά παλαίψουμε πάνω σ' αυτό κι' η πάλη μας θά σάς δείξη πόσο κόκκινο είνε τ'ο αίμα τ'ο παλληκαριών και πόσο απ' αυτό μπορούν να χύσουν. Νένας από τους δυο μας δέ θά έγ'η έξω από τ'ο σεντό-παρά νεκρός. Η πάλη μας θά δείξη, Ούγα, από πού να μείνης χήρα, από τόν άντρα σου ή από τόν έραστή σου.

Τρέμοντας η δυο γυναίκες απλώσαν τ'ο σεντόνι σύμφωνα με τή συνήθεια του τόπου και του πλάκωσαν τις δυο με τέσσερες κοτρώνες. Ύστερα οι δυο παλληκαριές ά-κίστηκαν να μη πατήσουν έξω από τ'ο λευκό σεντόνι κι' πάλι άρχισε με λύσσα.

—Η γυναίκες έκρυψαν τ'α μάτια πίσω απ' τις παλά-τους.

Πρώτος χτύπησε ο Σιθάρ. Τρεις φορές άστραψε το χλωμό φεγγάρι η λεπίδα του μαχαριού του, μά και οι τρεις του μαχαριές τ'ο σεντόνι έμεινε κατάλευκο όπως ή-ταν και στο κρεβάτι.

—Ηρθε η σειρά του Βάρβολφ. Μιά φορά χτύπησε πάνω με τ'ο μαχαίρι του, ποδυε πράσινη τή λαθή του, άλλα γρη-πήσε κατάκαρδα. Πέφτει ο Σιθάρ και η πλήρη του κατακόκκινο τ'ο χιονάτο ύφασμα του σεντονιού.

Μάνα και κόρη τότε σηκώθηκαν άναμαλλιασμένες με τ'α νύχια χύθηκαν στον νικητή έτοιμες να τον ξεση-—Κακούργε! άτιμει! έκτρωμα της γής και τ' αέρα, νόθε γυιέ του λύκου και της λύκαινας, μάς σκότωσε στήριγμά μας, την έλπίδα μας, τ'ο λεβέντη μας τον Σιθάρ.

Μά ο Βάρβολφ ο πειρατής, ο τρομοκράτης τών έπι-σών και τών ήπειρων, ο έραστής ο άπατημένος, παρα-νώντας την άνισχυρη όργη τους, έσκυψε, μάζεψε τ'ο το-θοθυγημένο σεντόνι και ρίχνοντάς το στα στόματα τών γυναικών που γαύγιζαν, έμουγγρισε:

—Πάρτε την πληρωμή της προδοσίας σας, άρπαξτε την και ψεύτρα κόρη. Έτσι πληρώνουν τ'α παλληκαριά κι' έμένα τις άτιμίες που τους κάνουν τ'α θηλυκά τ'ο έ-θόλου!...

ΓΕΡ. ΒΟΝ

ΣΠΑΝΙΟΛΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 14)

τ'ο κύμα φλυαρεί με την άκρογιάλια...

Κι' άπάνω, ψηλά στον ούρανό, ταξιδεύει, ταξιδεύει τ'ο λόγιμο φεγγάρι...

—Ένα άλλο άστρο σβύνει στο στερέωμα. Άκούγεται έπι-στεναγμός θαύς, γεμάτος πόνο κι' αγωνία κι' ύστερα έπι-σώμα πέφτει από τ'ο παραθύρι και σωριάζεται άσπρα και ματιασμένο πάνω στους άγριους βράχους της άκτής.

—Ούτε η Ρίττα, ούτε ο Πέπες υπάρχουν πιά... Η θάλα-πρη σελήνη ξαναφιλάει τώρα τους βράχους. Ξαναφιλά τ'ο άσημένιο φώς της τ'α ήσυχια νερά της θάλασσας και τ'ο γινιδίζει πάλι έρωτιάρικά μαζί τους.

Τίποτα δεν φανερώνει τ'ο σπαρακτικό διπλό δράμα τ'ο συνέθη πριν λίγη ώρα.

—Ο Πέπες κοιμάται για πάντα στην άγκαλιά της θάλα-σας τή γαλανή κι' ήρεμη...

Κ' η Ρίττα κοιτάει νεκρή κι' αυτή στα βράχια. Και τ'ο κύμα άρχίζει να γίνεται θρηνητικό, θλιβερό κι' ώς σπάει στην άκτή.

—Θρηνηλογάει η θάλασσα κι' αντιλαλούν η άκρογιάλια... —Ο Πέπες κι' η Ρίττα χάθηκαν για την άγκαλιά...

Γ. ΦΕΡΝΑΝΤΕΣ

Μόνον τ'ο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» άγοράζει, εις άπόλυτας έκπτώσε-κας τιμάς, παλαιά βιβλία, έφημερίδας και περιοδικά, από τ'ο διά-διάφορα φυλλάδια, παλιές φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα και τ'ο Πληροφορία: Γραφεία «Μποινκέτοι», Γερμανού Παλινδ. 5, Κήπος Ελαιοθώνος, 3—9 μ. μ. καθ' έξοδον και τ'ο Κυριακάς.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΗΝ ΚΟΛΥΝΟΣ

Η άντισηπτική οδοντόκρε-μα ή όποια συνιστάται από τους οδοντιάτρους.

Δέν χρειάζεται να έπιβάλετε εις τ'α παιδιά σας να κα-θαρίζουν τ'α δόντια τους με «ΚΟΛΥΝΟΣ», διότι αγαπούν την ευαρίστον γευσίν της, που δρο-σίζει τ'ο στόμα τους.

Οι οδοντίατροι συνιστούν την «ΚΟΛΥΝΟΣ», ειδικώς για τ'α παιδιά, λόγω τών άντισηπτικών της ιδιοτήτων και διότι γνωρί-ζουν, ότι ή «ΚΟΛΥΝΟΣ», διατη-ρεί τ'α δόντια καθαρά και τ'α προστατεύει από τ'α επικίνδυνα

μικρόδια που προξενούν τήν καταστροφήν των.

Συνηθίσατε τ'α παιδιά σας να χρησιμοποιούν την «ΚΟΛΥΝΟΣ», πρωί και βράδυ.

—Η «ΚΟΛΥΝΟΣ», είναι άκρως οικονομική, διότι χρησιμοποιεί-τε μόνον τ'ο ήμισυ της ποσό-τητας από κάθε άλλην ΚΟΙΝΗΝ οδοντόκρεμαν.

—Έν και ήμισυ έκατοστόμετρον έπί ξηράς φήκρας άρκει.

—Επιμήθη εις την Χ και ΧΙ Διεθνή Έκθεσην Θεο-σαλονίκης με Μέγα Βραβείον εκτός Συναγωνισμού.

Με «ΚΟΛΥΝΟΣ» και σεις θά αποκτήσετε λαμπρό χαμόγελο.

ΜΟΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

CRÈME SIMON

(Κρέμα ωραιότητας)

που καλλωπίζει έν συνδυασμώ με τ'α άπαράμιλλον

POUDRE SIMON

ΟΙ ΔΥΟ ΠΙΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

Η Κάλτσα VICTORIA

— από καθαρό μετάξι

— πολύ λεπτή

— χωρίς σκιές

— μεγάλης στερεότητας.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤ/ΠΟΙ ΑΘΗΝΑ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΘΑΥΜΑ ΛΟΥΤΡΑ ΤΦΟΙΝΙΕ

ΟΔΟΣ ΙΩΝΟΣ αριθ. 5

—Ηρξισεν η λειτουργία των θερμών θαλασσίων και εν γένει ιαματικών λουτρών. —Αφθαστος πολυτέλεια, καθαριότης και απολύμανσις δια των ιδιοκτητών απολυμαντικών και πλυντικών μηχανημάτων, σιδηροτηρίων κλπ.

ΤΙΜΑΙ ΑΙ ΣΥΝΗΘΕΙΣ

ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΧΡΗΣΤΙΝΑ

(Μητροπόλεως 14 α. Τηλ. 25-733)

—Ιδιαίτερον νυκτερινόν τμήμα κοπτικής λειτουργεί δια τας εργαζομένας 8-10 μ. μ.

—Εγγραφαί ήρχισαν από 1ης Αυγούστου.

—Τελειοποιούμεν τας μαθητριάς εντός ΔΥΟ ΜΗΝΩΝ.

ΑΦΟΙ ΓΙΑΝΝΑ Α.Ε.
ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΕΡΜΟΥ 49

